

ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

«Δεν έχω τίποτε άλλο μάλλον επείγον να πράξω,
λαզαρά μι αναπτύσσω τις δυναμεις που μου απομένουν,
και να πάλευω ενάντιον πάντος ό,τι μέσα μου
είναι κιρδικό».

Γ.Β. ΓΚΑΙΤΕ (ορφέας τού του 6 μελών προ του
θεατρικού του, σε ηλικία 83 ετών)

ΕΤΟΣ 45ον

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2000

ΤΕΥΧΟΣ 241

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Σελίδα	
Κονσταντίνου Καβάφη: Τεύχος	129
Εργαζομένου Ξενοπούλου: Ποιητική συλλογή με παραπομπές από την έκδοση της Εθνικής Λέσχης Εργαζομένων	130
Γεωργίου Σιφτή: Οικοδομικό θεματικό	131
Αλβερτού Σβαίτσερ: Η ηγεμονία των ανθρώπων της ζωής	133
Άσοντα Γούστου: Έλανος αλληλεγγύης και ανθρωπιάς	134
Ιωάννη Βασιλίη: Μηχανικοί της ζωής σε μονάρχες τελευτικούς ανθρώπους	135
Διάλογος με την Ανθρωπότητα: Η σημασία της μοναρχίας. Ο γεωργιανός φύρων	139
Ομαδαμ Ατβανζίδη: Η σημασία της μοναρχίας. Ο γεωργιανός φύρων	141
Αυτονομού Αδριανοπούλου: Η Σορτίνα του ανθρώπου	141
Χαραλαμπού Μπαζαρίη: Ανθρώπινος ο Τύπος μας	142
Άδωνις Σαράντη: Η μοναρχία της ανθρωπότητας μέσα στην ανθρωπότητα	149
Σοφίας Κισσαπίτσαρη: Ελληνική Φυλακοφύλα. Ιστορίες ιδεολογίας	151
Ελένης Χρυσίνα: Το μελλοντικό ανθρώπινο μέλλον της μοναρχίας	153
Αθηγανάς Σπανούδη: Ο μοναρχικός στρατός μοναρχίας	159
Άννης Μπέζαντ: Η πολιτική φύρωσον μοναρχίας — Η καθηγητής της νοού	165
Σοφίας Λουζα: Υπνος στον Θερέτρο	167
Ελένης Χρυσίνα: Το μελλοντικό ανθρώπινο μέλλον	168
Φρούτου Πολίτη: Λογοηθή φράση	171
Γ. Μ. Η. Μαζαντεβαν - Η. Γιουγκανόντα: Ο νορμανδικός Κρητικός	175
Αλκίνας Ναζού: Ανθρώπος Αλκαντάνης	176
Η φρεσκότητα μοναρχίας μέσα στην ζωή	182
Η αριστοτελής	184
Το καλό στον έπονο	186
Β. Α. Παστεβάζ: Άστοι προσώπων με την ζωή της Πάτης	186
Η παπαδόπουλη	187
Πατάνα Λαζαρούη: Το διάλογο με την ζωή	187
Ιωάννη Ποζεύδη: Ο ζωντανός καλός τοπισμός Ποζεύδη	188
Βασιλείου Λαζαρά: Αντρός της ζωής, Ποζεύδη	189
Εργοδοτικός	189
Ποστομάρτινη της Θ. Ε. Οζτερβεντο-Νοεμβρίου-Λεζερβεντ	190
Μεταξύ των	192

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΗΕΡΙΟΛΙΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Βουζονοφορτίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Αθήνα Τηλ. 362.0702 - 361.0961

e-mail: theosophicalgr@hotmail.com

Αισαννεμεται δωρεαν εις τα μέλη

Ιδουτής + ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΗΟΥΔΟΣ

Ιδιοκτήτης - Επόδοση Θεοδοσική Εταιρείας εν Ελλάδι

Αιωνίθυντής: Γεώργιος Σιβόης

Επιπλέον μέλη: Χαροκόπειος Μπάροσίνης

Ετος 45ον, Ιούλιος - Αιγαίνοντος - Σεπτέμβριος 2000, Τεύχος 241

ΤΕΙΧΗ

Χωρίς περίσκεψην, χωρίς λυπήν, χωρίς αιδοί,
μεγάλα κ' υψηλά το γνώμων μου εκτισαν τείχη.

Και κιθούμαι και απελπίζομαι τόδου εδώ.

Άλλο δεν σχεττόμαι: τον νοῦν μου τρομεῖ αυτή η τύχη.

Διοτι πρωγματα σοκά εξώ να καμιο είχον,
Α οταν εκτιζαν τα τείχη πος να μήπ προσέξω.

Άλλα δεν άκονται ποτε κόπτον κτιστών ή ηχον.
Ανεπαυσήτως μ' εκλεισαν από τον κόσμον εξώ.

Κωνσταντίνος Καβάφης (1863-1933)

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Του Γρηγόριου Ξενόπολον

Είλαβα αφορμή για συζητώματές τις μέρες τι είναι ελευθερία, τι θα πει ελεύθερος ανθρώπος, και θα σας μεταδώσω σήμερα τις σκέψεις μου γενικά. Θέλω δηλαδή να σταθούμε, μια στιγμή, ψηλότερα από πρόσωπα και πράγματα, να φύγουμε ήσοντες, και να ιδούμε ποια είναι η αιγληθεντική σημασία αυτών των λέξεων, που τις μεταχειρίζομαστε τόσο συχνά, χωρίς να τις εννοούμε κατά βάθος.

Ο Μάρκος Ανδρίας, ο φιλόσοφος εκείνος αυτοκατόφ, μων φαίνεται ότι μας έχει δοθεί τον τελείωτεροδομικό. «Ελεύθερος ανθρώπος, μιας είπε, είναι εκείνος που δεν έχει τον εαυτό του καινενός, ούτε δούλο ούτε τύραννο». Ηροσέξτε το καλά να ιδείτε πόσο διαφορετική είναι η αντίληψη που έχουν οι περισσότεροι, και πάλιστι εδώ στην Ελλάδα. Ούτε δούλο, ήτει, αλλά ούτε τύραννο. Με αλλούς ίδιους, ελεύθερος είν' εκείνος που δε δούλει κατό από καινέναν, αλλά και που σέβεται την ελευθερία του αλλού. Εκείνος που θεωρεί την ελευθερία **δικαιώμα** δηλ. μόνο δικό του, αλλά γενικό του ανθρώπου, κάθε ανθρώπου κι επομένως, που αναγνωρίζει και το **καθήκον** να μην υποδούν·ώνει καινέναν. Αυτός πραγματί είναι ο ελεύθερος. Όποιος δούλει στον είδη αλλούς είναι δούλος αλλα και όποιος θέλει, προσπαθεί, ανέζεται να τον δούλεψει ο αλλού, δεν είναι ελεύθερος. Σε πρώτη εντατικά, σε πρώτη καυστραγία, αυτός, από τύραννος θα γίνει δούλος τατενος. Εποι ο εννοεί ο Μάρκος Ανδρίας.

Οι Ελλήνες, από τα παλιά χρόνια ως τα σημερινά, φημίζονται για τη φιλελευθερία τους. «Τον Ελλήνος ο τράγηλος ζειάν δεν γνωρίζει». Κι αλήθεια, οι περισσότεροι αγαπούν μπροστινά την ελευθερία τους. Θρηιάζοντας γι' αιτήν, όποις τόδειέν τούς φορές στην ιστορία, από τους Ηρακλίους Ποιλέμους ως τους Τοροκούς. Αλλά ίδιοι είν' εκείνοι που σέβονται και την ελευθερία του αλλού, και, κοντά στο δικαίωμά τους, αγερνούσσουν κι ένα μερόναρι, μάτιο καθήκον. Άλλου είν' εκείνοι, πωρ όπου τους άθει βούλαζε, δε μεταχειρίζονται τη δύναμή τους, την έσοδια τους, για να πιέσουν, να υποτάξουν, να τυραννήσουν. Καθένας, εννοείται, στον κύριο του, είτε μικρός είτε μεγάλος. Αδιάφορο. Γιατί είτε τύραννος είναι καινεῖς, είτε τύραννος, κατά τον Μάρκο Ανδρία, δεν μπορεί πια να είναι ελεύθερος.

(Από το βιβλίο «Σας ασπάζομαι, φιλόδονο»,
επδ. «Οι φίλοι του βιβλίου», σ. 83.)

ΘΕΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τον Γεωργίου Σήμαν

Από το τερζός αυτό εγχάρακται με νέα στήλη στο περιοδικό με τον τίτλο: «Θεοσοφικά θεμάτα».

Στόχος μας είναι η ενημέρωση των ανεγνωστικών ζωνού επί διαφόρων θεοσοφικών θεμάτων, ως επιπλέον και για το έργο του συντελεσταί στο θεοσοφικό χώρο.

Κατ' αυτήν, η Θ.Ε. δεν είναι μία νέα θρησκεία, οπει μία θρησκευτική αρρεσι. Λεν ανήρετη σε κανένα απόλυτος θρησκευτικό δογμα. Λεν είναι οπει μία παραθρησκευτική ή παραπραγματική οργάνωση. Λεν είναι τελοτε οι άλλα ματα. Είναι τα μη κερδοσοφικό σοματείο που δρυτηρεται από τις συνδρομές και τις δόσεις των μέλων του και από οριζόντες θεοσοφικές εγδοσιες.

Το περιορικό της ιδωνοτης της Θ.Ε. είναι γνωστό. Εξειν που δεν είναι ιδως αρκετο γνωστό είναι, το τι επιδιώκει και εις τι αποσκοπούν οι δραστηριοτήτες της.

Η Θ.Ε. με το έμβλημα της φέρνει στην ανθρωπότητα, που σπαραγεται από την καταρρε του θρησκευτικού διχωρισμού, το έξις ενοτικό και ελπιδοφορο μήνυμα: ΟΥΛΜΕΙΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΥΠΕΡΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. Που σημανει οτι οι οι θρησκείες εχουν διατηρή της προσέτερης τους το πνεύμα της Αληθειας. Αυτο είναι το κοινό ίδεος προς το οποιο θα πρέπει να προσβλέπουν όλοι οι λαοι, και' αυτος αναμένεται και στην Κανη Λιθήρη: Η ΝΕΥΜΑ ΕΣΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝΤΑΣ ΑΥΤΟΝ ΕΝ ΗΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΛΕΙ ΠΡΟΣΚΥΝΕΙΝ.

Την μεράληρη πανάρχαια αυτή προειδοποιητικά, ηθε κατενθυμει στους ανθρωπούς η Θ.Ε., την οποιαν είχαν ιμημόνησε με την παροδο του χρονου και προσεχοντησαν στο γοργακια και το δογμα, με αποτέλεσμα να διαχθρωσουν σε διαφορεθε θρησκευματα, αντι ν' αποτελούν ένα ενιαίο εξάλημμα, ώτο την σκετη της μαζ, πανοιθρόπτινης Αληθειας, του ενος περιοδιου επιπλεον. στον οποιον οφειλουν την επιωξή τους οι θρησκειες, κάτι που επηρειαν δια τα Μεγάλα ουτα που ήταν κοινωνια των φωτός της Αληθειας. Και ορι μόνον αυτό, αλλα ότι το φως αυτό, η Αληθεια αυτή, θα πρέπει ν' αναζητηθει μέσα

στον άνθρωπο: «Ιδού η Αλήθεια εντός νησών εστί», είπεν ο Θεάνθρωπος Ιησούς, και ο Βούδας απειθηνόμενος προς τους μαθητας του: «Να είστε το φως του εαυτού σας», και να μην αναζητάτε κανένα εξωτερικό καταφύγιο, κανένα εξωτερικό Βούδα.

Εξάρχεται εξ όλον αυτών το συμπτέρασμα ότι η Αλήθεια αποτελεί το όλον και οι θρησκείες αποτελούν μέρος αυτής της Αλήθειας. Οι άνθρωποι όμως, αντί να τείνουν προς το όλον, έχουν παραδευθεί εις το μέρος, και έτοι το πνεύμα τους δεν είναι ελεύθερο για την προστέλλουσα της Αλήθειας.

Ενδ. Ιολτόν, ο προσωπισμός της θρησκείας είναι να συμφύλωνει τους ανθρώπους και να τους ενώνει στο ένα κοινό Ιδεώδες, οι οργανωμένες θρησκείες έχουν επιτίνηξει ακριβώς το αντίθετο: έχουν καταφέρει να διχάζουν τον κόσμο και να οδηγήσουν τους ανθρώπους και τα θηνή, της μιας θρησκείας εναντίον των ανθρώπων της άλλης, καταφεύγοντας πολλές φορές ακόμη και στη βία και στη βαρβάρη εποιειώνή σύρραξη. Και όλα αυτά από έξτρεμη εσωτερικής κατανόησης.

Στηργάζομενη στην αναμφισθήτη πραγματικότητα της μιας απόδοσης και αρχομάτιστης θρησκείας η Θ.Ε. διδάσκει είποτε: «Υπάρχει η ουσία της θρησκείας και η οργανωμένη θρησκεία. Η ουσία της θρησκείας είναι η αληθής θρησκεία και συνδέεται με την εσωτερική παραδοση». Περί αυτής ο Τολιτός ίσχει: «Θρησκεία είναι μία καθηευθεία σχέση μεταξύ των ανθρώπων, της ανθρώπου ζωής και του Θεού». Η τυπολατρική θρησκεία είναι η οργανωμένη θρησκεία η οποία απολογεῖται την εξωτερική, γραπτή παραδοση.

Η Θεοσοφία με τη διδασκαλία της επιδιώκει να ελευθερώσει τους ανθρώπους απ' την προσοχή ληστή τους στη γραπτή παραδοση και να τους στρέψει προς την αναζήτηση της αληθίνης θρησκείας, διγαδή της μιας και αδιαμόρτιτης εσωτερικής παραδοσης. Θρησκείες και αριστοδόσεις υπάρχουν πολλές: η ουσία της θρησκείας είναι μία και απεριστος. Η ουσία της θρησκείας προέρχεται από τον απέραντο χώρο των πνευματικού κοσμού οι πολλές θρησκείες και οι αιφέρεις, έτσι όπως επφράζονται παραποτούν και νοείνειν το αληθινό νόμιμα της θρησκείας.

Η Θ.Ε. όπερς ίσχει η σημερινή Ηγετεργάτης της Ράντα Μπερνιέ, προσπαθεί να φτιάσει τις γραφές και τις διδασκαλίες των θρησκειών, αποκαλύπτοντας την πρόσωπη και τονά νοήματά τους. Τα μέλη της Θ.Ε. μιεύετονται αυτές τις αληθείες, και οι θεόδοσοι προσπαθούν να τις ζησούν. Βλέποντας την κάθε θρησκεία ως μίαν ένδραση της Θείας Σοργίας.

Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Του μεγάλου ανθρωπιστή Αλβέρτου Σβάιτσερ

Η ηθική του σεβασμού της ζωής, υποχρεώνει όλους τους ανθρώπους, οποιαδήποτε θέση και αν κατέχουν, να ασχολούνται αιδιάζοπα για τα ανθρώπινα πετρωμένα, που έστωμένται γύρω τους και να προσφέρονται σαν άνθρωποι στους συγανθρώπους τους, που έχουν αναγκή μιας ανθρώπινης βοήθειας.

Η ηθική αυτή δεν επιτρέπει στον ομοφό να ζει αποκλειστικά για την επιστήμη του και αν ακόμη προσφέρει με αυτή μεγάλες υπηρεσίες. Λεν επιτρέπει στον καλλιτέχνη να ζει αποκλειστικά για την τέχνη του και αν ακόμη προσφέρει πολλά στους ανθρώπους. Λεν επιτρέπει στον πολυάσχολο άνθρωπο να πιστεύει ότι εγκατοίησε όλες τις αιτιήσεις με την επεγγέλματική του δραστηριότητα. Απαιτεί απ' όλους να θυσιάζουν ένα μερος της ζωής τους για τον πλησιόν τους.

Καθένας πρέπει να καθορίσει τον τρόπο και το μέτρο της θυσίας του, ανάλογα με τις σχέρεις που γεννιούνται μέσα στο ανέμα του και ανάλογα με το πετρωμένο, που καθορίζει τη ζωή του (...). Η έκταση της θυσίας, για την οποία καλεῖται ο καθένας μιας είναι το μησιτικό του.

(Από το βιβλίο του CHARLES R. JOY, Ανθολογία των έργων των Α. Σβάιτσερ, Μετάφρ. Α. Λιακαντοπούλου, Αθήνα 1963, σελ. 55)

Αν είχα επιτύχει τον πληρηγένετον παθόν μου και τον σκέψεων μου, θα ήθελαν τέλειος αντίθετα θα ουδεποτέ θα καθηλεούνται ανεγκαίδια με καταναλώσω μια μεγάλη ποσότητα ανειματικής ενέργειας για να επιτυχώ τον ελεγχό της σκέψης μου. Οταν επί τέλους θα τι καταφέρω, αν ποτέ θα καταφέρω σκεφθείτε τι απόθεμα ενέργειας θα έχω στη διαθεσή μου για να κενω το καλό!

Μιχάτια Γκάντι («Αντοβίωγκαρι», εκδ. «Φεξη», Αθήνα 1964, σελ. 298)

Ένας αληθινός άνθρωπος

Απόσπασμα από την «Ανάσταση» του Λέοντα Τολστού

«Ο γέρος μιλούσε δυνατά και κοίταζε αδιάκοπα γρυφο του. Ήταν φανερό πως ήθελε να τον απούσον όσο το δυνατό περιότερο.

— Την έχετε καιρό αυτή την πιστή: τον φότησε ο Νιεζλιούντοφ.

— Εγώ; Καιρό! Εισούστοια οιλάκεφα γρονια μ' έχουνε σε διωργιό!

— Σε διωργιό; Γιατί;

— Ναι, με καταδιώκουν, όπως καταδιώχειν το Χριστό. Μ' αργάζουν και με συνέργουν στα δικαστηριακά και στους παπάδες, τους Γραμματείς και Φρούριους. Κατοτε μ' εξετάζουν και στο τοξονούριο, αλλά δε μπορούν να μου κάψουν τίποτα, γιατί ξακουστέρεσσος! «Ηός σε λένε» με φοτάνε, και θαρρούν πως θα τους πε κάνα ανοίκα. Μα δεν έχω. Όνομα, τόπο, πατρίδα, δεν τι απαρνήθηκα. Τίποτα δεν έχω. Έγινα ο εαυτός μου, «Ηός σε λένε» — «Άνθρωπο!» — «Ηόσο γρονιά είσαι!» — Λεν τα λογαριάσαι, τους αποντάω, «Ηός να τα λογαριάσο, αφού πάντα ρυπάζω και πάντα θα ρυπάζω».

— «Όνομα πατρός, μητρός» φοτάνε, «Λεν έχω αίκους γεννήτορες από το Θεό και τη Μάνα Εμ. Ο Θεός είναι πατέρας μου».

— «Και τον Τσάρο», μου λένε, «τον αναγνωρίζεις τον Τσάρο;»

— «Γιατί ότι: Τσάρος για λόγου του κι εγώ Τσάρος για λόγου μου». — «Αδηνάτο να κοινωνίασει κανές μαζί σου». — «Και δεν είπα ότι να κοινωνίασει μεσή μου» τους αποντάω. Και τότε με γίνονται στα μαρτυρικά.

— Και τώρα πού πατε: φότησε ο Νιεζλιούντοφ.

— Όποι με οδηγήσει ο Θεός, λοιπόν και σα δε βρίσκω δονίστα, ζητιανόν, πρόστιο το γροντούζι, κοιτάζοντας θραυστικά τους γύρω του.

Η περιπλανά Συροσε στην όχθη και άραξε. Ο Νιεζλιούντοφ έβγαζε το πορτοφόλι του και πρόσφερε λίγα γονιμάτα στο γέρο. Αιλάκαινος αρνήθηκε.

— Τέτοια δεν τα πάντα φοράνε ποτέ. Μονάχα φοριέ.

— Τότε αυτό και με σημειώσεις.

— Για ποτο λόγο να σε συγχωδέσω; Λε με πρόσβασις. Κανείς δε μπορεί να με προσβάσαι, είτε το γροντούζι, κοιτάζοντας πάλι στον όρο του το διεύρισκε ποτε για ασφαλτήσει γάμπο».

Πέρασε «Οι γίροι της λοτοδοσίας», Μετάφ. Στ. Αρμανιδη,
Αθήνα 1957, σελ. 210)

Μεγαλόπρεπες ψυχές σε μορφές ταπεινών ανθρώπων

Τον αιτινήστον Ιοάννη Βεσσαρί

Σε μια πολύπλοκη επόδουη του Αρχαιοτόνου Ομίλου, ανα την Ηγετούντησσο, είχε σχηματισθεί αναζαύξις φύλου και συζητούσαν το θέμα, πως σε μερούς ανθρώπους ανημόνης καταφέρεις και, σε πορεία, εμπέλος επαγγέλματος, (ενώ γνωναίρεις σταράρεις δεν είναι περιφρονίτερο), συνεντονήμενες φύγες δημοτικής με πλούσιο συναποθήματικο και πλευριστικό κόσμο. Και αντίθετα, σε ανθρώπους τύλιγμανούς με τηβενών, με προγραμματεμένες τελίους στοιχείους και εμπειριών, ουργαζόμενες επδίβλωσης ταπεινών, γεμάτες σπινθότητα νοητική, στέρνο και αργόντο συναποθήματικό πεδίο.

Ερευνοροεί ο καθηναγμένης με τον δίκο του τρόπο τα από τον φύλο μενούνταν. Άλλου εργούσαν ως επίση την ίδρυση, την επίδρωση του περιβάλλοντος, τον τρόπο ανατροφής και παιδεύσιμος, την οργανιζητή καταστασή, την υγεία, την θεραπευτική και φίλοδοξη θεωρηση. Ο μεταφυσικός, αυτά τα φαινομένα τα απέδιδε στην ιστορία καθε χωρίς, στην ιράκια της, στην φρικοτήτα της. Και εφοσού τοτε δια τοντεντρό παραδείγματος για να στηρίξει τις εποικίες που, όπως πιστεύεται, το παραδείγμα επίδωμα εντονούτερο από και περισσότερο διδασκείται.

Απριγήρησα ποτε στα Γιαννιτσά το 1912 και το 1917 συνιηντήσα διο απομετρείσας ελαχιστή μορφή φρονή, άλλα με μεγάλη φρυγανή αειτοπρέπεια και πλευριστικό μεγάλιτο. Τότε, στην επόδουη, είχε επόδουη το Ιο τερχός του «Πάτερ» και μετάξι των καυζών των ομήτητων ήσεν και ιδιαίτερα στελέχη του λαϊκού τοπού περιοδικών, τα οποία με παραπομπήν νοεί δημιούργευσαν την αριγγή που εξεινή ως πόλι οιδιαστική και διεφοριστική.

Το Παρασκευός, πάντα σε μια επόδουη του Αρχαιοφύλου, περασά, από τις Γιαννιτσές και επεζεύχησε να Ξανθίφρω τα μερικά οπού συναντήσαντας την Μητρόπολη-Ληψίτη των μπαζαριστή και τον Νοτάρα — αυτού ήσεν τις προσωπικές που εφεραν τις παραδείγματα — του τρόπου που βρισκούνται στον άλλο κόσμο. Άλλα, τα Γιαννιτσά εχουν άλλοτε οιρή ουτε η λαϊκή, ουτε ο Ναονεζ, ο μεγάλος πλατανός που εργιάζει τους θαυμώνες των καφενείου, ουτε το γεφύρι που είχε τη ματαρώσει τον ο

Μιτάφυτα-Δημήτρης, υπάρχουν πια. Εξέλιξη, πρόοδος, κτίσια στουδίαι, εφάμιλλα των Αθηνών, και αντί για καλύτερα, ασφαλτος. Έτσι εφεστάσια τις αναμνήσεις μου του 1912 και του 1917 και σήμερα μου δίδεται η ευκαιρία να σας τις αφηγηθώ.

Μετά τη μισή των Γιαννιτσών ο ζόχος μας διετάχθη να παραπενεται, προσφρινά, φυσικά πόλεως. Ο υποφιανόμενος έλαβε την εντολή να παραλάβει το Τουρκικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο. Εκεί, επτάς των ασθενών και τραυματιών, είχαν περιορισθεί 300 Τουρκοβάνοι στρατιώτες που αρνήθηκαν να συνεχίσουν τον πόλεμο πλαίσιο τους Τούρκους, όταν έμαθαν πως η γενέτειρά τους επηρεάζει έλευθερη ζώδια.

Σαν κάτοχος της αλβανικής, επήρει τις καταθέσεις τους με πόληγη εργάζεται και με τανοτούμη γι' αυτούς. Άλλα, μαζί με τους Τουρκοβάνούς αντίκονδα δύο σεβάσμιες μορφές, τον Μουφτή και τον Χότζα των Γιαννιτσών. Επούτους είχαν έκθει να επιστρέψουν και να νοσηλεύουν τους τραυματες Τούρκους, αλλά εργατήθηκαν ως αζυμάτωτοι πολέμου. Αφού επεισθήρα, ότι δεν έπρεπε να κατηθούν, τους άφησαν έλευθερους. Μόν εξήτησαν να τους συνδεθώσουν στο σπίτι τους για ασφάλεια. Τους συνέδευσα, πρόγραμμα, μέρος τους εκεί. Το αρχοντικό τους ήταν γεμάτο από γιαννικόπαιδα τρομαγμένα. Τους καθηγήσασα πως δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα, τώρα που αποκατεστάθη η τάξη. Εποποθέτησα στις εξώπορες λενές σημιας και εποιησάλλοντας διατάρη «Απαγορεύεται η εισόδος από την στρατιωτική αρχή». Όταν τους αποχαιρετούσα, ο Χότζας ήθελε να μου φέρει το ζέρι και να με παρακαλέσει να τον δώσω μερικούς στρατιώτες να πάει στο κτήμα του, όπου είχε αποθήκευσε στηρίγματα για τον Βούλγαρο, άρχισαν τις λεγκασίες και έβαλαν φωτιά στις αποθήκες.

Τού εδώσα πέντε στρατιώτες να τον συνδεθώσουν και ανεγέρθησα για το Νοσοκομείο. Στο δρόμο δύος αντίκονδα τις ορδές των Βούλγαρων που είχαν λεγκαστήσει μαργαρίτα και σπίτια, εμόρτωναν τη λεία τους στα υπόλιγά τους και έφεραν από διάφορες κατευθύνσεις. Έλαβα την πρωτοβουλία να στρατήσω το καζό. Εποξε α μερικούς στρατιώτες στο γεφύρι που ήταν η έξοδος της πόλεως και ανέγασα τους άρσανας να ξεφορτώσουν τη λεία τους και να φύγουν όπως ήρθαν.

Σε λίγες ώρες σχηματίσθηκαν βορνά από τρόφιμα, κάθε αίδους ουσιαστά σκενή, προύνες αθικτες και σιτηρά. Εσκέψθηρα πώς θα ήταν δυνατόν να επιστραφούν όλα αυτά τα αγαθά εις τους κατόχους. Ειδοποίησα τις δημοτικές και θηγανευτικές αρχές της πόλεως και μερικούς

προσήχοντες για να τα παραδώσω και να φροντίσουν αυτοί πα να αποδοθούν κατά τον δικαιότερο τρόπο. Εξίνη τη στιγμή βλέπω τον Χότζα επιστρέφοντα πελάσιο και κατοχόρο. Κρατούσε στο χέρι ένα πιονιστάκι με τουριστικά. Αειχοντάς μου το, χωρίς να μπορέσει να κρατήσει τα δάχτυλά του μου λέγει: «Γίασονς αφέντη, αυτό μου απόμεινε, η γη και το πηγάδι. Έτοι τοθέλει ο Άλλαζ. Υποτασθόμαι στις αποφάσεις του. Λυπούμαι μόνον που μου έψηγαν μερικά δάχτυλα μπροστά σου. Ο Θεός και συ να μου συγχωρέσετε αυτή την ανθρώπινη αδιναμία».

Για να τον ενθαρρύνω τον λέγω: «Χότζα μου, βλέπεις πόσο στάχι έχω εδώ. Να πάρεις 10 τσουβάλια, γιατί πιθανόν σε αυτό το σωρό να είναι και από το δικό σου στάχι». Υψώσε τότε αγέρωχα το κεφάλι του και μου απέντησε με φωνή σταθερή: «Εμετεντέν — Ήτε. Είναι Ξένη περιορούσια, δεν μπορώ να πάρω Ξένο πολέμια. Εαν το πάρω, η ανομία θα με παρακολουθεί σαν σκια και εδώ και στον άλλο κόσμο. Τα μπράτσα μου είναι γερά, έχω γηγει νερό. Θα καθλεργήσω τη γη και θα μου αποδώσει πάλι όσα χρειάζομαι να ξηρώ εγώ και τα παιδιά μου». Εμεινα ειρηδόντητος μερις στην υπέροχη αυτή απάντηση που φανερώνει εντυπωτήτα και αξιοποίησε, να εκδηλώνονται δε χωρίς καμία κάμψη τον ηθικούν και χωρίς θύλωση νοητική σε στιγμές οικονομικής εκτιμδένισης.

Τον απεντίσμενο με σεβασμό και με το βλέμμα μου εχαίρενα αυτή τη μορφή που ενσωματώνει τέτοια αρέσκοντη ψυχή. Επεγεινόμα και πάλι να τον πεισω να πάρει περισσαράοντα νικηπόντες ανήσυχες εκείνες μέρες. Ήταν ανένδοτος. Με απεγκαρδίτησε με τργαδιδιότητα και μου επέτεια εξής αληθινόντα:

«Έχω είμαι ενας απλος Χότζας και υπηρετώ μια θρησκεία. Η πιστή μου ομοσ είναι άλλη. Πιστευω στη Ζωή και στον ανθρώπο. Η Ζωή έχει Νόμους. Αυτούς πρέπει να μαθει ο ανθρώπος και να τους ακολουθει. Άλλα ο ανθρώπος με τη φαντασία του πλαθει δίκους του Νόμους που είναι αντίθετο με τους Νόμους της Ζωής, και, αντί χαρις, δοκιμάζει λατη. Αντι της Ειρηνής και της ευτυχίας για όλους, μπλένει σε καινάδες και χωρίς να το θέλει, σε πολέμους. Όλα όμος περνανε και σβήνουν σαν τα κυματα της θαλάσσιας. Μενει πάντα ο Ανθρώπος και η Ζωή. Είσαι νεος, κοιτάξει ν' αγαπήσεις τη Ζωή και τον Ανθρώπο. Η θρησκεία σου να είναι η Καλοσύνη και η Αληθεία. Από μέσα από την καρδιά μου σου εύχομαι να γνωρίσεις γερός στα χώματα που γεννηθήκες.

Επεφτα από κατάτληξη σε κατάτληξη. Κνημολεκτικά έμεινα με το

στόιμα ανοικτό, γιατί δεν ήξερα τι να θαρράσω σ' αυτόν τον ανθρώπο. Την δυνατή της ψυχής του η τους στοχασμούς και τις παρωνέσεις ενός σοφού. Εμενά σιωπήλός. Ο Νότζας επήρε το κιουτάκι με τα τοροσιά, επέντωσε το κορμί του και με βήμα σταθερό εφ' ώρες σαν θρησκιβεντής. Πρόσηματι, είχε νικήσει τον ευτό του σε μια από τις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του. Το βλέμμα του τον παρασκόνθισε καθός εφεντε. Εξαιρετικά στο πρόσωπό του την ανθρωπινή υπερηφάνεια και ανοικτότητα.

Μέσα στο μαύρο μου στριφορδιώδαν πόλλα ερωτήματα και απογειές. Σ' αυτό το κορμί ποια αραχείς ψυχή να είναι ενθαρρυντική; Ασφαλής θα είναι ψυχή με ιστορία, που στο απόντι των πονους και της δοξιμασίας εγείρει κατεργασθείσα σκληρά και εγείρει αποκτήσει την πείσμα των αισθάνων, την πείσμα της ζωής. Εμαύρε να διεσφαίνεται το καζό από το καζό, την αλήθευση από την φαντασία. Ήπος ξερός του και αυτός δεν επηρέει στα διαφορετικά περιστώματα από τη γη κανέναν νας κόνισερος, κανέναν νας ζηστήξει, κανέναν άρτιόρος και έσφραγιστο ζερός του απεναντί στην Εμπολημένη του σημεριδας. Άγνωστον πος οι θηροκατικές πεποιθήσεις ήπου φύλασσαν τις δοξασίες είναι ικούς να δοθούν εντόντο αγρεσούς και δυνατό σε στεγμές μιας σμικρούς σαν τον ήφαση μου.

Εγνόφρια επιστήμονα των οποίων αποκαλύπτουν οι άλλοι σοφοί, που γνωρίζουν την τηγανιστική της ψυχής. Οταν οικος αρρώστησε, προτού πεθάνει, έγινε το ημίζιο του, έγινε την έξιοπόστελή του και εξαπατούντε τον γιατρό να τον σύσει, γιατί οκτίνας ήταν ο Θεός του.

Ροτούρια τον ευτό μου τι ήταν αυτό που έδιδε στον Νότζα τη δυνατή σε στιγμές που άλλοι θα είχαν ζήσει όχι μόνο την έξιοπόστελή τους, αλλά και τις φρένες τον ασύλη, ν' αντιμετωπίσει την συμφρόσυμη τέτοια απαράξια και τέτοια καθαρότητα σχετικώς. Ήδη ζευγάρεται θηραμμάτη σκατάλευτη και ημιονυχιά. Να άρχει όχι μόνο του ευτό του, αλλά και του περιστάσεων. Χορεύεται πεποιθήση άλληστη, που μόνο από το Αδρτό του Ήρο να βγανει η προστασίη που τον δίνει: «Μετένε πρεμούς, μετένε συντάξης σ' όποια πιστεύεις σαν αλήθευτα και δίκαιο. Μη λαγκισεις. Να είσαι επερηφανος. Επίτες και με θαρρος αντιμετώπιζε κάθε αντίξοοτητα. Γιατί οίλα περνούν σ' αυτό τον κασμό». Αυτά είναι ομος γνωρισματα φωμοτητας και πείσμας που απέκτησε η ψυχή γρούζοντας στον ξεβλικτικό τροχό της ζωής στον άλτερο ζερό. Άω μπορει να είναι αποκτήματα μιας ζωής 50 η 80 ζεύνων σε μια διαβίωση.

Όταν, το 1917, σαν αντιπρόσωπος των Τροχιέων, πήγαμε εντόπιη της τότε Κυβερνήσεως στα Γιαννιτσά για την συγχετόφυΐα των αιτηθόνων, έζητησα να δο το Νότσα. Άντι του βούρζα, ήγιε αιθανά. Ο Μουράτης οπος ζώει και ποιο είναι μερός αυτο τη ζωή του Νότσα, που εφοτισμένο μερός οπίστα της συνομιλίας που άγαπα μ' αυτον το 1912. «Αυτος δεν ήταν καθαρός Μορφικόνος. Ήγιε αιθέρα Ηρακλίδα, που ήγιε δική της θολογεία. Φανταστική η γρίπης της που ήξερε καλά τα περούκά και εδιαβάζει κατε τετοια βίβλια!» αζολούθουνε τη θολογεία της μητέρας του στα κοντά. Ήταν οπος και οι δύο καλού αιθανών και όντεράγαν ποτε φρεσκά.

(Από το 60 τεύχος των «Δραστών», Ιούνιος 1957)

Η σημασία της μάσησης— Ο κορεσμός στη διατροφή

Των Οικουμενικών Αγροτών

Ηρετε να μιωσατε πολύ μαρά. Λεν ιστορετε να βιβλεύσετε και να τρετε γηγερά. Λεν μπορετε χειροτερο προσώπια από αυτο. Αυτο συντοπευτική σημ. Το πρεμικτικό στοιμάζι δεν είναι το φρεσκό στοιμάζι, αλλα το στοιμά. Το στοιμά πρώτον αποδροφά τα πιο αιθερικά γάλα, καθος και τις αιθερινες ενεργειες... Στο στοιμάζι στένεται ο πιο εύγεια προσώπιο, ο πιο εύγεια αιθεριο πηγανει κατ' ευθείαν στο νευρικό συστήμα. Αν δεν καταφέρνετε να πάρετε με το στοιμά το αιθεριο μερός της τροφής, δεν θα το αποδορη ημετε μετα. Ηρετε να απογνωμοθετε την τροφη μπο τις θέσεις ενεργειες της και αυτο δεν γίνεται παρα με το στοιμά.

Αν δεν ήταν επόμ, ο αιθανότος δεν θα ήγιε αιθερική από το στοιμά. Οι τροφες θα μπορούσαν να πάνε κατ' ευθείαν στο στοιμάζι. Ο Θεος οιμος μιας εδοφε το στοιμάζια των ζωούσε την προσδιερωτισμένα μήρα. Του μετατρέπονταν απή την ψάλη της τροφής και την οδηγούσ αιμεσως στο νευρικό συστήμα. Γι' αυτον τον λόγο, αν τρετε την ωμη που δεν εχετε δηναμιεις, αισθανεσθε αιμεσως οτι ξαναταμονετε μετ' αιτές (...) Το νευρικό συστήμα τις διαπινει σ' όλο τον οργανισμό ζωούς να περιμενει. Η θηναυμήσαστον προερχεται απ' το πνευματικό στοιμάζι, το στοιμά.

Αν ίστοπόν η εργασία του στόματος δεν γίνεται όπως πρέπει, μην περιμένετε πολλά πράγματα από τον εαυτό σας (...) Παρατείνοντες τον χρόνο της μάστησης, επιταχύνετε την λήση όλων των προβλημάτων που σας απασχολούν.

Ένας άλλος κανόνας είναι ο ακόλουθος. Πρέπει πάντοτε να σταματάτε να τρώτε προτού φάτε και το τελευταίο φίλονό που θα σας γίρδυνε. Μην παραφρούντε το στόμαχι σας. Μην το παραφρώνετε ποτέ ο.τι και να σας προσφέρουν. Δεν επάρχει σοβαρότερο πρόβλημα και σας ζάνει να γερνάτε πρόσφρα, από το να τρώτε με τον τρόπο που τρώνε οι κοντοί άνθρωποι. Νομίζουν ότι θα έχουν καλύτερη υγεία τρώγοντας πολλά. Αυτό είναι εσφαλμένο. Τι σημβαίνει στην περιπτωση αυτή; Και τι σημβαίνει στην πολύτερη εξείνου που δεν τρέψει ποτέ μέχρι τη στιγμή που γορταίνει; Ο τελευταίος αυτός πεινά ήρθε ακόμη, και είναι το μεγαλύτερο μυστικό της διατροφής. **Πρέπει να σηκώνεσθε από το τραπέζι με μιαν ελαφρά ορεξη (...)** Μερικά λεπτά αργότερα, ακόμη και αν σας φέρουν τροφές, διατηρούντε ότι δεν πεινάτε πια διότον, και αισθάνεσθε καλύτερα.

Τι σηνέβη; Απλούστατα το αιθερικό σώμα, που επιβλέπεται το φυσικό σώμα ακόμα και στα δύνεις και στον ήπνο, έφερε το επι πλέον που ήταν ανεργατικό. Προσπάτι το αιθερικό σώμα είναι τετένο που φύντισει να αρχίστηκε επί του φυσικού σώματος και να σύλλεγει την ενέργεια που του ζειτεί, για να τον τηρή προσοστίσει.

Ενδιά, όταν μπερφρούντωνται το φυσικό σώμα, το παραλλαγμένο, και είναι ζειρώτερα, διότι το σώμα εξασθενίζει τότε και φάδει. Λεγ ύπορει πά να διάσει. Παράλλιαται το σώμα όταν τρώτε πολλά ο σύνδεσμος κονθεται μεταξύ του φυσικού και του αιθερικού σώματος και αν επιμένετε να τρώτε κατ' αιτόν του τρόπο, συντομεύεται τη ζωή (...). Από καιρού είς καιρόν, τρεις ή τέσσερις φορές κατά τη διάρκεια των γεύματος, αφού κατατείπετε την μπουκιά σας, σταματήστε, εισπνεύσατε πολλή βαθειά, και επανείσατε πολλή σημα. Αυτό διαφράξει μερικά δευτερόλεπτα, αλλά πόσο θα αισθανεούθη άνετα, τι ενεξία, τι χαρά και τι δύναμη. Είναι ένα από τα μεγαλύτερα μυστικά της ζωής που δεν γνωρίζετε και του οποίου δεν επωφελείσθε.

(Σημείωση της θιασ οօρμιας. Λιαρροη)

Η ζωή είναι ωραία

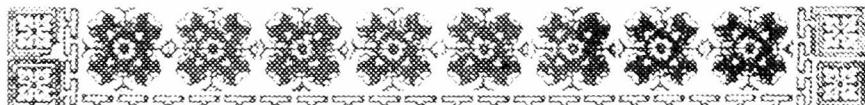
Του αείμνηστου Λιδός τακλου Ανιάνιου Αδριανόπολου

Όχια εις την φύοιν είναι ωραία· ο γάλανός ή ένασιφρος ουρανός, ο φωτιοβόλος πλιός, το γλυκύ φως της οιμήλις, η αιερανι θάλασσα, η χρώματα της φύοεως, η ευμορφιά του βουνού και του δάσους, η δρυοερό αεράκι, η βλάστησης μέτα της και της μυρωδιές της, οι πράσινοι και ανθισμένοι κάπησι, οι εύχυμοι καρποί της γης, η νανούρισμα του κύματος και οι φιλθυροί του δάσους (...) Άλλά και αυτή η θύελλα, η θαλάσσιοταραχή και η τρικυμία της θαλάσσης, μη δύλινη την αγριότητα των, έχουν με ευμορφιές των δι' εκείνον, που έχει τας αισθήσεις τους και την ουνείδισή τους εν εγρηγόροει. Η αρέχουν ανέκφραστον αιολάσσιν και τον κάπιουν να αιολαμβάνει την αίσθησιν και την χαράν της ζωής (...)

Ο καθείς έλκεται αιολή της πδονές που είναι ανάλογοι προς την βαθύτητα της εξελίξεως της ζωής του και προς ταξιμαχικάς του δυνάμεις. Ο κινητόνθρωπος έλκεται αιολή την μέθην των αισθήσεων, ο πνευματικός ένθρωπος αιολή της πνευματικές πδονές και αιολή τις λεπτότερες και ευγενέστερες αιολαύσεις της ζωής. Όπως η ζωή παρουσιάζει διαβαθμίσεις και σε κάθε ανάτερη βαθύτητα παρουσιάζεται με περιοστιέραν ζωικότητα και περιοστιέρας δυνάμεις, με περιοστιέρα και τελείτερα μέσα εκδηλώσεως, έτοι και η ωραιότης της ζωής και η πδονή έχουν διαβαθμίσεις (...).

Η ζωή είναι ωραία. Άλλα θα με ερωτίσετε: και το γήρας είναι επίσης ωραία; Σας αιαντώ· αυτά αιοτελούν υποχώρησιν της ζωής. Η νόσος είναι εκδήλωσις και κύρωσης προερχομένη αιολή την παρέιβασιν των νόμιων της ζωής. Η ζωή είναι ωραία, αλλά πρέπει ν' ακολουθούμε τους νομίους της. Όταν τους εφαρμιζόμενων αιαρεγκλίτως, η ζωή είναι πράγματι ωραία και νόσος δεν υπάρχει. **Η παρακμή, το γήρας είναι εν φαινόμενον, το οποίον οδηγεί το ον και πάλιν προς την ακμήν της ζωής.** Και ο φυσιολογικώς ζων άνθρωπος, εκείνος ο οποίος έζησε μίαν φυσικήν ζωήν με υγείαν και με χαράν, φθάνει εις ένα θαλερό γήρας. Και αυτό το γήρας, το θαλερόν είναι ωραιόν και έχει τας αιολαύσεις του, αιολαύσεις καθαρώς πλέον πνευματικάς.

(Από το βιβλίο του «Ο άνθρωπος και η ζωή», σελ. 77-80)

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ

Ο μεγάλος φιλόσοφος και θαυματουργός του 1ου μ.Χ. αιώνα

Του Χαράλαμπου Μπάραζη

Τη βιογραφία των Απολλώνιων του Τυανέα την έγραψε ο Φλάβιος Φιλόσοφος, ο οποίος γεννήθηκε το 170 μ.Χ. και οπονδιεσε στην Αθήνα. Το έργο του «τα εξ του Τυανέα Απολλώνιων», αποτελείται από οκτώ βιβλία. Το συγγραφικα αντό ωλόζληρο θέρος δοξεται μέχρι σημερα, θα ζημιμοποιήσει για να περιορισθει τη θεία αυτή προσωπικότητα από ανθρώπηδεις κειμένων του.

Ο Απολλώνιος γεννήθηκε στις αρχές του πρωτού αιώνα μ.Χ. στα Τυανα, ελληνική πόλη της Καππαδοκίας. Η γεννησή του συνοδεύτηκε, σύμφωνα με την παράδοση από θαύματα και οινονοίς. Όταν η μητέρα του επιθετέλει να τον γεννήσει, παρουσιάστηκε μαρτυρία της η θυμοφρή του Αυγύπτιου Θεού Πρωτέα, για τον οποίο ο Θίμης λέει στος αἰδιᾶς μορφέα: Η μητέρα του τον θέτησε τι θα γεννησει και εσένος απάντησε: «Είμανα». «Ποιος είσαι σύ» φώτηρε. «Ο Ηροτέας, ο Αυγύπτιος Θεός», απάντησε. Όπως γράψει ο Φιλόσοφος, ο Απολλώνιος είχε την ικανότητα της πρόγνωσης περισσότερο από τον Ηροτέα και έζηγε από πολλούς κινδύνους και δισοδούς που τον είχαν περιβάλλει ασφυκτικά.

Όταν έφθασε η μητέρα του στην άραι του τοπικού, ονειρεύτηκε πώς έπρεπε να πάει στο ήμαδι για να μαζέψει ζωνήσιδια. Όταν έφθασε εγεί αποκοτύμηθηκε στο γρασίδι. Καθώς τούς ποντίνους που ζύγουν εγεί, έκαναν κύριο γέρο της γαθώς κοπόταν και σηρπόνοντας τα φτερά, όπως συνηθίζονταν, έβγαλαν φωνή όσοι μαζί. Εκείνη πετάχτηκε από την φωλί και γέννησε. Κάθε έξταξην ίστορει να προκαλέσει πρόσφορη γέννα. Οι ντόπιοι δημιούντο πος τη στιγμή που γεννήθηκε, δημιούργηθηκε κεραυνός, που φαινόταν πος θα πέσει στη γη, δημιούργηθηκε κεραυνός και γάστηκε φωτιά στον αιθέρα. Με όλα αυτά, κατά τον

Φιλοσοφούτο, οὐ θεού φίλοιν να φανερώσουν τον να προσπίπανον τη δόξα του ἀντρού αὐτού, την ανωτεροτήτη του πάντοι δε όλα τα γέγονα
και το οπιζόμενο προσωποποεία των Θεών.

Στην ιπαξια των δεσμών του, αφέρονται στη μελέτη της φιλοδοξίας των Ηθοφόρων και προτίμω τις αρχές της ανοικτότητας και πιστούτης. Αποχή από τον ηγετικό ρόλο τους, από την ειδονή γιαδη, καταδική των απειριγμάτων θεούλων στους θεούς, εγκαίνιος την απόλυτητα και την εξουσία, προτίμω την μετενδιασμόν των διδασκών των Ηθοφόρων.

Τοξίδειοι πολι. Επιστρέψαμε πλήθος ψυχών. Στην Ηφεστία και την Ιάνου εγένετο σημαντικός με τους Βορειοανατολικούς. Στην Αγριάτια σημαντικοί τους φύλλοδοφοί της αποτοξίζει, τους λεπρούς της Εινυδοσφιλοτες. Λεμενιέ επι πολι. στην οικογένεια των πολι. της Μ. Λαζαρ. Ωριμός επιστρέψει την Ελλάδα. Επιστρέψει μαντεια, την αρχαία Ολυμπία και νησίους. Μεταπιετήσει την Ρεθύμνη, την ιστορία και το 68 μ.Χ. επανεγγένεται στην Ελλάδα και γεννίται στα Εισηγματικά Μητρώα. Κατόπιν περιοδεύει στη Φοινίκη, τη Σύρια, την Κύπρο και διαμένει στη μεσόδον στην Ιονία. Επανεγγένεται στην Ελλάδα και τον Ιονιό του 93 περιοριζεται στην πεντέλη των Ολυμπίαδων αγώνων και εγκατεσθίη με πανδίλιη ζωή από τους οπι. στην Ελλάδα. Μετα πιετήση στο μαντειο των Τροφοφετού. Στο τέλος της ζωής των επανήγειθε στην Ιονία. Απεθανε το 100 μ.Χ.

Ο Απόλλωνος θεωρείται δροφος, θεατικορόχος και προφήτης με θέση γειτνεοντος. Προσδέσμη του να επαναφέγγει τις ιδιότητες αύτου του ζώοπλου της διαφθοράς, βωτίζοντας στις αυχές της Ηγεμονείας Φιλόσοφοι ταξ.

Σε εκα τιέσδι τον στή Μεσοποταμία, ενας τελευτής που επεζήσει την ειδωδό, τον φερθήσει τη φερνει μάζι του. Ο Απολλώνιος απεντήσει **Φερνύ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, αρετή, εγγνωστεία, αυδεσία, άσκηση** (Α. ΝΝ). Σε μια αιδιωσιάλια του και ενο μέλουσε για την **χοινοχτήροσύνη** και διδασκει οτι τα μελη της χοινονομις πρεπει να αλλάξει θρησκευτικα, κατοικιστικη των λόγων του, πονο στα δευτοι κάθισταν ψιουργήτια σιωπήρια και μονο ενα απο αιτια πτονει βράζοντας φωνη, δεν να ηθελε να παρεξινησει τα ψιούστα για κατι. Αυτα, μολις ακουσαν τη φωνη, σηκωθησαν και πετάξαν φωνίζοντας, κατο απο την καθοδηγηση του ενος. Ο Απολλώνιος σινεζισε την ομιλία του γιατι ηξερει τι εκανε τα σιονγρήτια να πετάξουν. Λεν το εξήγησε ομως στους άλλους. Επειδη πωρ ολια αιτια έσοι σηκωσαν τα ματια τους ψηλέ κοιταζοντας τα ποντιά και μεριζοι απο τηνοια θεωρησαν

το περιστατικό αξιοπερίεργο, ο Απολλώνιος έφηγε από τη φοιτητική του και είπε: «Ενα παιδί, ενώ μετέφερε σταφι μέσα σε δοχείο, γήιστωσε. Στη συνέχεια συγχέντοθε τους σπόδους απόδεσκτα και έφηγε αφήνοντας πολλούς σπόδους στο τάπε στενό. Το σπουργίτι από την τύχη να δει το συμβάν και ήθελε να αναρριχείται και στα άλλα το απόδομενο ενόρμια και να τα καλέσει να συμφέρουν». Οι περισσότεροι αρχοντες έφηγαν να πάνε εξει, και ο Απολλώνιος συνέχισε να μίλαι σ' αυτούς που παρέμειναν συνεχίζοντας τον λόγο που είχε στο μυαλό του περι γονοκτηματισμήν. Όταν ήθελαν και οι άλλοι, φωνάζοντας και γεματοί θερμασμό, είπε: «Βλέπετε με πόση επιμέλεια τα σπουργίτια φροντίζοντα να ένα το άλλο και γιαρούνται μ' αυτή την γονοκτηματισμή. Είματε απαξιώματα για κατι τέτοιο...» (Α. III).

Ο Απολλώνιος θεωρούσε ασυμβίβαστα τον απομονό πλούτο και την αρετή. Ήθελε σε μία επιστολή του: Την αρετή και τα χρηματα, τα θεωρούμε τελείως αντίθετα μεταξύ τους, γιατί όταν το ένα μειώνεται, το άλλο αυξάνεται και όταν το ένα αυξάνεται το άλλο μειώνεται. Ήδη είναι ξοτόν δυνατό να συνιστάσχουν αυτά τα δύο στον ίδιο ανθρώπο: (Επιστολα, ii).

Σε κάποια διδασκαλία του, ο Απολλώνιος είπε: «Τι καλά θα ήταν αν σταφιατούσε ο πλούτος να γίνεται τόπης τυρής και να ανθίξε η ισότητα!»

Όταν ενοίσκετο στην πόλη Ασπενδο της Παρθηνίας και είδε εξει ορισμένους σιτοκάπτηρους να έχουν συγχέντοθει και κούψε το σιταρι και ο κόσμος να λιμοκτονεί, είπε στους ενόχους: «Η γη είναι αμπερδα όλων και είναι δίκαιη εσεις όμορες που είστε αδικοι τη θεοφήσετε μόνο δικῇ σας». (Α. XV).

Για τον θανάτο ο Απολλώνιος αύτε τα είπε: «Θανατος δεν επάργεται για κανέναν, παρότι μόνο φανοριεύεται... Όταν το Είναι, οι φυγή ή μεταποέτεται σε έσωτρονό σχῆμα (σε μορφή), από θεωρία γέννηση, και όταν η μορφή μεταποέτεται πάλι σε Είναι (οι φυγή), από είναι θάνατος. (Επιστολα, vii).

Ο βιογράφος του Απολλώνιου φιλόσοφος αναφέρει (Θ. VII) ότι ο Απολλώνιος ενθυμιάτικο προηγούμενες ζωές του. Είχε υπάρχει πολλές φορές, αναφέρει, κατά τον θερμό της Αδριατικής (η μεταπόδωσης αυτιας), σύμφωνα με τον οποίο η φυγή πραγματεύεται από σώμα σε σώμα.

Ο Απολλώνιος συνιστά την προσαρμογή μας στην Εμαρμένη. Είπε τα είπε: «Είναι σφοδό να αγοράσουμε τις Μοίρες και να μη μας διασφεστούν οι άλλαγές των περιστάσεων (Θ. VII).

Άλλον πάλι τονίζει ότι, υπάρχει Θεία σκοπιμότητα σε ότι μας

ομιλούνται. Είπε ο προφήτης: «Αν παραχθεῖ τούτου τούτη προφητία, του προφητητού παραχθεῖ καὶ τὴν επιβάσιν ὁ Θεός, ο δικαῖος θα σωθεῖ πᾶς οἱ τι γίνεται εἶναι για τὸ ζῆν». (Επιπονοεῖ ν. 1).

Ο Απόλλωνος αναφερόμησε καὶ στην ζευγοφρούτα της συνειδήσης. Είπε ότι: «Ο νοῦς εξουσιάζει τις πράξεις καὶ η συνειδήση τις αποφάσεις τοῦ νοῦ». Αν εναὶ οὗτοις οὐ επινοεῖς τοῦ νοῦ, η συνειδήση οδηγεῖ τους ανθρώπους, σε όλο τοὺς οὐρανοὺς, οἱ όλοι ταῦλοι τῶν θεον... ζευγοφρούτωνται καὶ τραγοφρούτωνται φύγεναι για ταῦλη τοὺς, οἷονα καὶ οὓτινα αὐτοὺς ζητοῦνται, οτινοντας εὐλογημένο ζεῦδο αὐτὸν τοὺς ποιητέοντας ονειρούν. Αν οὗτος ο νοῦς παρεχθεῖσται, η συνειδήση δὲν αφήνει τους ανθρώπους να αντικριστούν τους αἵλιους στα ματιά, οὐτε να μάζεψουν έταιφερα. Τοὺς διερχεταί ποιητέοντα, τοὺς επομονούντες αὐτοὶ συντροφοί ται τῷρις τρομοκρατεῖσται οὐτεν ζητοῦνται». (Η. Ν. ΙΙΙ).

Ο Απόλλωνος οντοτά την απαίδειαν από τὰ πάθη, που εἶναι καὶ τὸ οπορευόμενό τοῦ καθε ανθρώπου εἰς τὴν γῆν. Ήπει τα εἴπει: «Φροντίσε να απαίδειεις από τὰ πάθη σου καὶ προσπάθησε να γίνεις φίλος φιλοφοροῦ». (Επιπονοεῖ ν.). Αζοῦμε δὲ επει: «Τὰ πάθη είναι φωτιά καὶ οτοιος τα εὔχεται σαργεται» (Επιπονοεῖ ν.).

Ενα αξιόλογό θέμα ποιη διδίδεται ο Απόλλωνος εἶναι η επομονή καὶ η καρτερογοτήτα. Καθος μὲν: «Η επομονή στηριγματική τον δρεσολόγιον, η καρτερογοτήτα, είναι θεία επινοημένη ποιη βοήθα να ξεπεραστούν οι δρεσολόγιες, οτος οι επιδεξιοί μετατούν διρζονούν την πλευρή πάνω αὐτὸν τα πλεύρια καρπού, οτεν αὐτα είναι τοῦρ φημένα, μοτε να ξεπερνούν το πλευρό» (Η. Χ. ΧΙ).

Αναζητεῖς φρεσκό φίλοσοφούς στο εργό του αναφερεῖ, στο Απόλλωνος απενθύνετο πρός τον Ήλιο καὶ προσευχετο. Στο πρώτο τον βίβλιο (ΧΝΙ) γράφει: «Κατε την ανατολή του Ήλιου εγένετο τελετέοτες ίπονος του, οτις οτοιες παρενθούσονται (αὐτὸν τοὺς μαθήτας τοῦ) μονο οὗσι τιγών καθηδεῖ οὗση για τερπερά χρονία». Στο δευτέρῳ βίβλιο (ΧΧΧVIII) αναφερούνται οι εἴης λόγοι του Απόλλωνος: «Αφήστε μὲ αυτήν την φρεσκό να πάνω να προσευχήθω στον Ήλιο, γιατὶ προπετε να πετε τη συνιζήσενη που προσευχήρι. Τέλος, μετα βίβλιο βίβλιο (ΧΧΧI) αναφερούνται: «Μετεστήσατε κατακομβήσε (...) καὶ τοὺς Ξημερώδες προσευχήθησε στον Ήλιο».

Καὶ τέρα θει μεταφερούμε ορθιμένες αναφορες που αγγέλουν τη σημασία των λεγομένων «πτερόφρουρων» φανομένων, που μαρτυρούν οτι ο Απόλλωνος είχε ανθερές πνευματικές δυνάμεις:

— Μαζοτέλαι είχε πεθάνει τον καύδο του γάμου της καὶ ο άντρας

της απόλουθούσε το φέρετρο θρηνώντας... Μάζι των θρηνούσες άλη η Ρέμη, γιατί η κοπέλα καταφύταν από οικογένεια υπατον. Ο Απόλλωνις, έτυχε να παρενθέτει σ' αυτή την ποιητή και ειπε: «Αφήστε κάτω το φέρετρο και θα δεθο τέλος στα δεσμούς που ζύνονται για την νέα». Τότε, αφού ψήθηκε κατί, ξετανήσε την κοπέλα από τον φαινομενικό θανατό. Η νέα έβγαλε μία φωνή και επέστρεψε στο οπίτι της όπως η Αίγαλησι, όταν ο Ηρακλής την ξαναφέρε στη Ζευ (Α. ΙΙ. Ι).

— Σε καποιο τοξίδι του, φεύγοντας από την Αντιόχεια, έκθασε στην αρχαία Νίνο. Εξει είπε σ' ενα τινολιώτη του: «Μήν αποφεύγεις την Ξερφόλες τις ανθρωπίνες γένουσες, και Ξερφο αρόμη κι αυτά που αποδύονται οι ανθρώποι». Ο Ασπρόποτας, μιόλις άκουσε αυτά, ενισχεί δεσμός και τον εβλέπει πάν θεό. (Α. ΙΙΙ.).

— Την εποχή των Αυτοκρατόρων Λομπετιανού, συνείληφθη με την κατηγορία των συνομιούτη κατά της έσωσης και φύλαξισης. Στην φυλακή εγει τον εξής διάλογο με τον πιστό του μαθητή Αδη:

Αδης: Τρανά, τι θα πάθουμε;

Απόλλωνις: Δεν πρόστιται να μας οροτοθεστείς κανείς.

Αδης: Και πότε θα ελευθεροθεστείς;

Απόλλωνις: Συμφωναίμε το δικαστηρίου σημερα, οικος εγώ τερα,

Την ίδια στιγμή ελευθεροθεσε το πόδι του από τα δεσμά και ειπε στον Αδη: Σου έδειξα την ελευθερία μου, έχε θαρρος». Τότε ο Αδης για πρώτη φορά κατανόησε με αρνίσεια τη φωνή του Απόλλωνιου, ότι ήταν θείη και ανατείχι από την ανθρωπινή (Η. ΙΙΙΙΙ).

— Κατά τη διεργασία της δικης του, ο Απόλλωνις σε διάλογο του με τον Αυτοκράτορα, του είπε οτι, ούτε την ψηλή του μετρητή ή τον πάρει, άλλα μήτε και το σόδια του και τη στιγμή σενινή εξαιραμούμενη από το δικαστήριο (Θ. Ι). Ο Φιλόστρατος αναφέρει τα εξής: Οταν εξαφανίστηκε με τούτο θείο και δινούριο να τον περιγράμε κανείς, (Θ. ΙΙΙ), εμφανίστηκε (σε άλλο τόπο) στον Αιμιλήτου και τον Αδη (μαθητής του). Ήσει λοιπόν, είπε ο Αιμιλήτους κατερρεύσεις να καλέψεις τοσι μεγάλη απόσταση σε τόσο μαρτυρικό διάστημα: Ο Απόλλωνις είπε: «Θεώρησε από το τοξίδι θείο έργο» (Θ. ΙΙ).

— Κατόπιν εποχή και ενώ ο Απόλλωνις εμφανείται στην Ερεσο της Μ. Αριστ., στη Ρέμη διαδοματίζονται οιονδια γερονότα. Στο παλάτι του Λομπετιανού γενούνε δολοφονική απόπειρα εναντίον του. Κατοπις κατερρεύσει να εισέβει στο παλάτι και θρηνήσε κατά τον τύραννον. Εγένε πάλι μεταξύ των καλεί τη βοήθεια αρόματα των φρουρών του, των ορότερων. Ο Φιλόστρατος αναφέρει τα εξής: Ενδι αυτά συνέβαιναν στην

Ρομη, ο Απόλλωνος τειχίστε στην Εφεσο. Το μεσημέρι, γαθος μίζωνοι στα όλα της οποιας των γημαυτηριών, την ώρα που διαδραματίζονται τα επαρχειακά γεγονότα στο πάτακ, ο Απόλλωνος προστάζεινται οι τρί φυντι... χατούν συνεχώς να μιλαίτε έγραφο οπος θένος εστ' ο αι ουνιφύος... τέλος ορθούσ ουν να γέρει διαζοται. Ήρετ μπο φρέση ματα, οτι γη, προζωνοι τοια τεορειαβίματα και φωνάξε: «Χριστον γρούνο, χτιστο του». Μήπορος ορε ουν να φράξε μεσα αλο καλοιο καθερετη μπα δοληριζοντα της αιθηρος, αλο ουν να γραν παρον οτι γρενοτο και ουν νεοαιμητευχε ενεργα. Οι Ερειποι, λοι πτρον οιοι παροντες οτιν ομιλατο, ξεπλιερησιν. Ο Απόλλωνος τους ειπε: «Παρτι θαρρος, θημιαδα οφαληρε ο προσύνος. Τι κάτο ομηρος; Τερρα, πολις τορρα, την ώρα παρ μίζωνοι και θωσιδος. Κατολυν τους λιγε: «Αλη θαρρο πε οδοις δεν μη πιστερον, αφοι λεσ πρεμπατα που αιονιφοει οληη Ρομη δεν το γνωριζει. Συνεχίζει να μην την πιστερον γιαζο πομ ερ γαραν οι αγριαλοροδοι των κάλον αιδηρον και εγιβεβαιωνον τη δοσια τον αιτο. Οι ομηρουνουσον με το οδαμη που εγαν περομεται οι θεοι στον αιδηρη την ερεστον μίζωνοι. (Θ. ΙΙΙ. ΙΙΙΙ. ΙΙΙΙ).

Για την αεροφαγια έχουμε τις εξης αναφορες: «Απεγεινε τις εμμηνες τροφες γιατι τις θεοφοροι αεροφαγιες και βιοφαγες για τον νον. Τρεφοτεν με Ξηρους καρπους και λαζανικα, που τα θεοφοροι γειθαιρι, αφοι καθετη που πιστερη η γη (Λ. VIII).

Για τον Θεο Ηθερζορα. ο Απόλλωνος ειπε τα εξης: «Αιερζινοντος κατι σπουδαιο αφη διδασκαλια τον Ηθερζορα κατοια λαστικη φορια, που τω εχων (τον Ηθερζορα) να γνωριζει, οχι μονο πουσ ηταν ο ιδιο, αλλα και ποιος εγι επισχετ πάλια, βιεποντας οτι πληθερης των βερμος αιολαντος και δεν πιστει το στοιχει του μη δισερζες ζερον, οτι ητεν ο πρωτος αιθηροτο, που επινοηε τη διδασκαλια της σπειρατη, και οτι γενινετα φιλοθορια των διδασκαλια ηταν ζεοφητικα και αληθινα, ετορετα να αισιωτο τις διδασκαλιες του (Ζ. XI).

Για την πατριδα, ο Απόλλωνος εχει ερωτευη αντιλημη. Σε επιστολη την γραψε: «Ειναι θωριο νε θεοφοριε πετριδα οηη τη γη και ολον τους αιθηροτοις αιδεροι τεμας και φιλοις γετει ολοι ειναι πατριδι του Θεον. (Επιστολη πα. 2)

Για τη συμπαρασταση προς τους συνανθρωπους μας που δοξιμαζονται, ο Απόλλωνος συμφωνησε τα εξης: «Παρηρονησε τον λατημενο παρονταζοντας του ζενες συμφορες (Επισ. 48.)

Για την οργη ο Απόλλωνος εγραψε: «Το παθος της οργης, οτιν δεν ουοληρεται και δεν θεραπευεται γινεται φιντζη νόσος» (Επισ. π. 2). Και

ακόμη είτε: «Το άνθος της οξειθυμίας είναι η τρέλα» (Επιστ. ποτ').

● Απόλλωνιος είχε αναφερθεί και για την οἰλροκογία, γνώστριας σε επιστολή του: «Οι σημαντικότεροι άνθρωποι είναι οι πιο λυγούλητοι. Οι φίλαροι, αν κονδύλουν όσο κονδύλων τους άλλους, δεν θα μιλούναν τόσο πολύ» (Επιστ. π.).

Ο Απόλλωνιος μάλιστα για την αυτοκρατορία, είπε αριθμός: «Γενναίον το και αμαρτινοντας αισθέσθαι» (Δ. ΙΙΙ). Αιχμαλίδη είναι γνωστηριστικό την γενναίων αιθρόπον να μιλούνται τα σφάλματα τους.

Απειθενόμενος ο Απόλλωνιος σε ένα βασιλιά του είπε: «Να φοβάσαι το δικασμά σου να κάνεις ό,τι θέλεις και άσκησέ το με σύνεσί» (Ε. ΙΙΙ).

Ευοισχόμενος ο Απόλλωνιος στην Ανατολή, σε ένα σπουδαστηριό φίλοσοφων που επέλεγε το Γυνοδοφιτές και σινωμιλοντας μαζί τους, ο γραμματεός από αυτούς είπε τα τέλη σειτόλογως: «Η απλότητα είναι δασκαλός της σοφίας και δασκαλός της εληθειας. Αν επέλεγετε την αρετή όπως ο Ηρακλής και δεζέτε απολέντια θέλημα, να μην απιμάζετε την αληθεία και να μην αποποιείσθε την απλότητα της φύσης. Τοτε μπορετε να πείτε ότι έχετε κάνει έλλοντας τους άλλους που έχουν σε εξέινος» (Ζ. Χ).

Όταν σε ένα ταξίδι του, έφθασε ο Απόλλωνιος στη Ρόδο με τους μαθητές του και είδεν το αγάλμα των κοιλοστού (ενα ως γνωστόν από τα επτά θαύματα των ζωγοιών), τον ερύθητο ο μαθητής του Άδης τη θεωρεί μεράκιατρο από εξέινο. Ο Απόλλωνιος απαντήσε: «Ανδρα φίλοσοφοντας, μήτε τε και αδόπε». Αιχμαλίδη τον άνθρωπο που φίλοσοφει από αγάλη και γρούτα δόξι.

1. Ο Ηφαίστος στην Οδυσσεία (Λ. 349) είναι θεος εναντίον των προσκομιδένοντων με την πανοπτήρα να μη ταμούσονται σε οπιδηπού θέληματα και να διαβει το ζωόδια της προφητείας.
2. Οι κύρινοι θεοφόρονται μερικοί των Απόλλωνα, των θεών της μαντικής.
3. Ο σιδώνιος ποντικόφαντατός, αίκα δεν περιτεί πάνω στον Απόλλωνιο, διήνευτην προσποντική ποντικοφάντασην θεού στον αρρένο.
4. Η πηγειανή παντάνευτρη σύγη, πουν πτοζοφοτική για τους μαθητας των ποντικοφάντων στην πλάτη βαθύτατη της Σχολής του Ηφέσιορα.
5. Τα επτά θαύματα των καρδιών μαγών. Ο κολαρός της Ρόδου, ο ναός της Αρτέμιδος εις την Εγείδον, το αγάλμα των Οινυψίων Αιώνας εις την Οινυψία, οι πυραμίδες της Αιγύπτου, οι κορμιατούς καρπού της Βερβίνιονος, το Μανισόκειο εις την Αιγαίονανθρό και ο φαρος της Αιγαίουνδατας.

(Ωμηταφράσις των αρχαίων κειμένων εναντίον από τις ερδοσοτις «Κερτος», Πανεπιστημιού 46, Λογοτελού Ελληνική Γραμματεία, «Οι Ελλήνες», Φιλόσοφοι, στατατική Τοποθ. Ψύμβια) μετ' αρ. 307, 308, 309).

ΛΟΓΟΙ ΣΟΦΟΙ

Αν υπάρχει κάποιο αιτόφθεγμα, που πρέπει να εφαρμόζεται κατά τη διάρκεια όλης της ζωής, σίγουρα είναι το εξής: «**Μην κάνεις στον άλλον, αυτό που δεν ήθελες να σου κάμει.**»

Κομφούκιος,

Εάν θέλεις τη γαλήνη της φυχής σου και την ευτυχία πίστευε. Σαν θέλεις όμως να είσαι ένας απόστολος της αλήθειας, τότε φάχνε.

Φρειδερίκος Νίτσε (Νέα Εστία, 1992, σελ. 1587)

*

Θε, δώσε μας γνώση κι αφετή να σωθούμε, να μην χαθούμε παροστρα!

Σιρατηγού Λαϊκρυγιάνη («Αιπομνημονεύματα», Βιβλ. Α, Κεφ. 60)

Εύκολο, να είσαι αγαπητός,
Δύσκολο, να είσαι αληθινός.

Χρ. Καπούγιανη («Ως εν παρόδω», Αθήνα 1999, σελ. 14)

*

Κάθε πρωί, συγκεντρωθείτε στον ήλιο και προσπαθείστε ν' αναπνεύσετε, να απορροφήσετε αυτές τις πεμπτουσίες που μεταδίδει. Θα δείτε πως η υγεία σας θα βελτιωθεί, η νοημοσύνη σας θα φωτιστεί, η καρδιά σας θα γεμίσει χαρά και η θέλησή σας θα δυναμώσει.

Όμρεια της Αιβανχώφ (Η μαγική και αλχημ. έννοια της διατροφής, σελ. 144)

*

Θάρρος μέσα στα δεινά που πάνθετε, ω εκατομμύρια των ανθρώπων! Έχετε θάρρος για έναν καλλίτερο κόσμο! Εκεί επάνω, επάνω απ' το σκήνωμα των άντρων, ένας Παντοδύναμος Θεός θα σας ανταμείψει!

Φρειδερίκος Σλλερ

*

Αν είστε διορατικός, καλλιτέχνης ή πολύ πλούσιος, νομίζετε ότι αυτό που σας δόθηκε είναι για σας; **Όχι, είναι για να εκπληρώσετε μια εργασία για τους άλλους.** Ο ουρανός θα σας ζητήσει λογαριασμό μια μέρα για τη χρήση αυτού του δώρου.

•μραφ Αϊβανχώφ («Η μουσική», σλ. 14)

*

Να είσαι φρόνιμος σαν το φίδι, ατάραχος σαν τη χελώνα και οιωπηλός σαν τη νύχτα.

Μαρίας Νικολαΐδη («Αθανάτα λόγια και σκέψεις», Αθήνα 1957, σ. 160)

*

**Τα μεγαλεία να φοβάσαι, ω φυχή.
Και τες φιλοδοξίες σου να υπερνικήσεις.**

Καν. Καβάφης («Ν. Γοτία», 15/5/1983)

*

Για να μπορέσουμε να ιδούμε καθαρά το παγκόσμιο πνεύμα της Αλήθειας, πρέπει να εμπιστεύουμε ν' αγαπάμε τα πιο ταπεινά πλάσματα σαν κι ομάς τους ίδιους.

Μαχάτμα Γκάντι («Αυτοβιογραφία», εκδ. «Φεξη», Αθήνα 1964, σλ. 295)

*

Πάντα ψηλότερα ν' ανιβαίνω,
πάντα μακρύτερα να κοιτάζω!

I. B. Ικατίε («Φασοστ», II, πρώτη τρίτη)

*

Αν θέλεις να προσευχηθείς, πήγαινε στο δωμάτιό σου και κλείσε την πόρτα από πίσω σου.

I. B. Ικατίε («Σινομίλια Μετερμόριαν με τον Ικατίε»
Μετάφρ. Ν. Καζαντζάκη, σλ. 103)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΒΙΟΤΙΚΕΣ ΥΠΟΘΗΚΕΣ

Της Σοφίας Καιωνίτου

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ

(Εθισμός)

- Αυτός που δεν ισχνούσσεται με λύπη, δεν ισχνούσσεται με τελοτε.
- Φτωχός δεν είναι αυτός που για λύπη, όποιος αυτός που λάσπεψε λεφθόσσεσσε.
- Οτιν δυζόν βροχεύει σε δικόζολο, τούτο συμβάνει γιατί ομοιόνιος τις αρχές της φυσικής. Απιστούσεις οτον ειπώθη δον απειδους φύσης και επιθήμες.
- Είναι ανοίγο να ζηταζεις από τους θεους οδα μηδει να ολοκληρωσεις μονος των.
- Ο φεβρούος του δοφου ειναι μεγαλο φεβρούο για απόν του πονοφέται.

ΕΠΙΚΗΝΙΟΣ

(Εγγειοδότην)

- Καθε προσωπικος διο ιαβει, την πα που μπορει να το βασταξεις, και την αλλη που δεν μπορεις. Αν ο αδελφος σου δε αιδειει, μην μπορεις το προσιει απο δο, απο το γεγονος, δηλαδη, οτι αιδειει ειπωτει απο την ιερεβη δεν μπορει να το βασταξεις, αλλα μια-λην απο ζει, απο τη οτι, δηλαδη, ειναι αδελφος, οτι αινιδειη πατει μετι, και τοτε δε το πιστεις το προσιει απος μπορεις να το βασταξεις.
- Τοις ανθρωποις δεν τους ταραζουν τα πρωγιατα, αλλα οι κοπεις για τα πρωγιατα. Της πρωγιατης, ο θανατος δεν είναι τετοτη φοβερο, αλλα η κοπη για το θανατο, ετοι είναι κατι φοβερο, εγενε νο ειναι το φοβερο. Οτιν κοιταν εμποδιζουσιστε η ταρεβοσισιστε η ιαντονισιστε, ποτε να μην κατηρροσουμε άλλον, αλλα τους εαντος μαζ, δηλαδη τις κοπεις μαζ. Να κατηρροσει αλλονς για τις δινες τους δινοτιγιες, ειναι δοκιμη των απαδειτων ανθρωπουν δοκιμη απον που εχει αρχισει να μπορεινται ειναι να κατηρρο-

φεί τον εαυτό του (...)

- Θημήσου ότι στη ζωή, πρέπει να φέρεσαι όπως σ' ένα σημετόπιο. Κάτι που κάνει το γύρο του τραπεζιού έχει φθάσει στο μέρος σου απλώσε το χέρι και πάρε μια μεριδια με ευπόρετα. Προσπερνάει μην το χρατάς. Λεν ήρθε ακόμια μην παρατείνεις την επιθυμία, αλλά περιμένε να έρθει προς το μέρος σου. Ετοι κάνει με τα παδια, έτοι με τη γυναίκα, έτοι με τα αξιώματα, έτοι με τον πλούτο και καποτε θα γίνεις αέτος σύντροφος στο σημετόπιο του θεών. Αν, όμως, κι όταν βρεθούν μπροστά σου καποια πράγματα, εσύ δεν τα παρεις, αλλά τα περιφρονήσεις, τότε θα είσαι όχι μόνο σημετοπιαστής των θεών, αλλά και συνάρροκτας.
- Να θημάσαι πως είσαι ηθοποιος, σ' ένα έργο, σ' εξένο που θα θελήσει ο δάσκαλός σου. Αν θελήσει το έργο να είναι μικρό, σε μικρό έργο. Αν το θελήσει μεγάλο, σε μεγάλο. Αν θελήσει να υποχρεωθείς έναν φτωχό, θημήσου με τον υποχρεωθείς επιδέξια. Αν έναν κοντό, έναν μέροντα, έναν ζωνό ανθρώπο, το ίδιο. Γιατί, αυτή είναι η δική σου δονήσιμη, να υποχρεωθείς φραγά το πρόσωπο που σου έζησεν. Η επιλογή σους του προσωπίου ανήκει σε άλλον.
- Αν αγαπάς τη φιλοσοφία, ετοιμάσου κατευθείαν να γίνεις περιγραφέας. Ποιός θα σε γιενάσουν, θα πουν ότι «Ξαφνίκα Ξαναψωτοί σ' εμάς φιλόδοφος» και «από πού ή ως πού σ' εμάς αυτή η έπαρση». Εισά, όμως, μην αποκτήσεις έπαρση και για τα πραγμάτια που σου φαίνονται τα καλύτερα, να νιώθεις σαν από το θέρο να γίνεις ταχθεί σ' αυτή τη θέση και να θημάσαι πως, αν μείνεις στην ισός στις ίδιες αρχές, αυτοί που πρωτίτερα σε περιγράφουν, αυτοί αγρύπτερα θα σε θεωράσουν αν θίλως σε νικηδόμουν. Ως σε περιγέλασμαν δύο φορές.
- Τούρες οι πρωτάρεις είναι αστυνάστηρες: «Έγρα είμαι πλούσιότερος από σένα, άρα είμαι καλύτερος από σένα», «Έγρα μικρό καλύτερα από σένα, άρα είμαι καλύτερος από σένα». Οι άλλες, όμως, είναι πιο σηναριώδεις: «Έγρα είμαι πλούσιότερος από σένα, άρα η δική μου περιουσία είναι καλύτερη από τη δική σου», «Έγρα μικρό καλύτερα από σένα, άρα ο δικός μου λόγος είναι καλύτερος από το δικό σου». Εσύ όμως, βέβαια, δεν είσαι ούτε περιουσία ούτε λόγος.
- Οπως αρχούσες, όταν περπατάς προσέχεις μην πατήσεις κανένα καρφί ή να μη στραμπούνίσεις το πόδι σου, έτοι πρόσεχε να μη βλάψεις και το καρδιαγχό μέρος της φυσής σου.

Το λουλούδι, τι κρύβει στην υλική του μορφή

Tης Ελένης Χρυσούνα

Το ονοιοδήποτε λουλούδι, όπου κι αν φύεται είναι μια ολοκληρωμένη ζωή (...)

Οριστεί το κάθε λουλούδι, κρύβει μέσα του μια ζωογόνο δύναμη πέρα από τη μαγευτική του γοητεία. Κρύβει κάποιο μυστικό που το συνδέει με τις ανθρώπινες αισθήσεις και ουγκινήσεις (...).

Αυτό το μυστήριο των λουλουδιών που λάτρευμα οι αρχαίες κοινωνίες, το ερευνούν σήμερα έπικοστ δύση πανεπιστήμια και πάνω από επιτάχυντες επιστήμονες και ερευνητές σε διάφορες χώρες.

Οι επιστήμονες μέσω πειραμάτων φυσιολογίας και φυσικής, αλλά και με τη συνεισφορά άλλων εννοιών: θρησκείας, μουσικής, μαθηματικών, ιατρικής, κοσμολογίας, και ο, αιδήποτε άλλο, προσωπιθούν να βρουν μια αιρέσιμη καρνοφόρα πηγή. Μια πηγή που θα τους επιτρέψει να ξεπεράσουν τα σύνορα της σύγχρονης φυσικής και να εισχωρήσουν στον τομέα της επιστήμης που παραμένει ακόμα αιώρθυτη από την ανθρώπινη λογική. Τούς κάποτε δίξει μαζί οι έννοιες των επιστημών συντελέσσουν στην αποκάλυψη της αλήθειας για το μυστήριο που κρύβουν τ' ανθι (...).

Την ευαισθησία των φυτών ν' ανιδρούν στα εξωτερικά ερεθίσιμα με κάποια λογική, πρωτοδιαιπότωσε ο Κάρολος Λαρβίνος το 1882, πατέρας της θεωρίας της εξέλιξης των ειδών. Πρωτοδιαιπότωσε τα βιοιαθλητικά φαινόμενα που παρατηρούνται στα φυτά, στην αιδούστερη μορφή τους, που είναι η ουζάληψη της τροφής τους, η πέψη και η με αιδούστη συνέπεια, αυστηρή επανάληψη τους.

Ο Λαρβίνος είχε πρωτοδιαιπότωσει την ευαισθησία και αισθητηρία των φυτών, την κόπωσή τους αισθητή μια συνεχή διέγερον, από κάποιο χτύπημα ή από τη διαδικασία της πέψης. Ακόμη γνώριζε το χρονικό διάστημα που έχει ανάγκη το φυτό για να ξεκουρασθεί ή για να επανέλθει στον κανονικό του κύκλο όπου βρισκόταν πριν υπο-

βληθεί στην κόπωση.

Έκπληξη είχε προκαλέσει στον μεγάλο ερευνητή, το γεγονός ότι τα φυτά φαινονται ευαίσθητα ή μάλλον τους αρέοι να δείχνουν την ευαίσθηση τους όταν κάποιος βρίσκεται κοντά τους και τους δείχνει τη συμπαθεία και την προσοχή του.

Προσπαθώντας να δώσει μια εξήγηση, για το ποιο μέρος του φυτού ήταν υπεύθυνο για τα φαινόμενα αυτά, κατέληξε στο ότι, τα ριζίδια του φυτού έχουν την ικανότητα να κατευθύνουν το μηχανισμό της κίνησης. Λιατύπωσε την άποψη, ότι κάποιο είδος εγκεφαλού, ανάλογο μ' εκείνων των αιλούρωτερων οργανισμών, λεπουργεί στο λεπτότατο ριζικό ούτοπο μάτι του. Τη μεγάλη άθηση για τη θεμέλιακή ενότητα μεταξύ της φαινομενικής ποικιλίας της φύσης, δήμος είχε αποκαλέσει την υπόθεση «φυτά-άνθρωπος», έδωσε στις αρχές του αιώνα μας το 1900 ο Ινδός φυσιολόγος Μποζέ. Κι αυτό γιατί με τις έρευνές του κατόρθωσε ν' αποδείξει ότι τα φυτά είναι δυνατόν να διαθέτουν ένα νευρικό σύστημα που βρίσκεται σε πλήρη αντιστοιχία, τόσο με το κεντρικό και περιφερειακό του εγκεφαλονεταίδιο όσο και με το συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό του αυτόνομου νευρικού συστήματος του ανθρώπου.

Ο Μποζέ διαιπότερος ότι η γενικότερη σφαίρα αντιδράσεων των φυτών, εμπεριέχει το στοιχείο της «πρόγνωσης» ή «προδιάγνωσης» πολλών αν όχι όλων των αντιδράσεων των ζώων και των ανθρώπων.

Ο Μποζέ ήδη το 1904 είχε ανακοινώσει στην Βασιλική Επιτροπή Επιστημών της Αγγλίας ότι «τα φυτά δεν είναι μια αιλιά πράσινη μάζα, αλλά ένα ζωτικό σύνολο προϊκιομένο με ευαίσθηση». Ο ίδιος ο Μποζέ μη έχοντας τα σημερινά μέσα τεχνολογίας, είχε μόνος του κατασκευάσει ένα «υπερηφικροσκόπιο» και μ' αυτό μπορούσε και μετρώσε τους παιχιούς των φυτών και κάθε όργανο του φυτού. Μπορούσε και έβλεπε τις δονήσεις της «ευχάριστες ή ανόδυνες, τις αρνητικές και επώδυνες των φυτών» σε μια εικόνα οθόνης μεγεθυνόμενης εκατοντάδες φορές.

Με τα πολλά του πειράγματα είχε αποδείξει δηλαδή ότι ίδιες βιολογικές και φυσιολογικές λειτουργίες ή περίπου οι ίδιες, που διέπουν το σύνολο των αντιδράσεων ενός ανθρώπου, είναι ίδιες με εκείνες που διέπουν τις ανιώτοιχες αντιδράσεις των φυτών.

Το μόνο που δεν έθιξε ο μεγάλος επιστήμονας, (τον οποίο ανακάρυξαν οι Αγγλοί σε έρδο μετά τον θάνατο του), ήταν η έννοια της επικοινωνίας μεταξύ φυτών και ανθρώπων.

Τριάντα χρόνια μετά τον θάνατο του Μποζέ και ο Κλιβ Μιάξιερ

αιό τη Ν. Υόρκη το 1966 με τα πειράματά του διαπιστώνει ότι τα φυτά συνδέονται με τον άνθρωπο που τα περιποιείται. Έχει δε καταμετρήσεις περιβάσεις των φυτών με πολύ συνιστικότερα χρονομετρα και έχει παραπρόσει ότι: «Ένα φυτό είναι ένα εξαιρετικά ευαίσθητο ον, παρ' όλο που φαινομενικά δεν διαθέτει ένα νευρικό σύστημα ανάλογο με το ζωικό. Το κάθε φυτό εμφανίζει μια εκπληκτική συναίσθητική συνοχή σε κάθε σημείο του οργανισμού του. Ήταν καταστρέψει κάποιος μια άκρη ενός φύλλου κάποιου φυτού, αφέως το φυτό δίνει ένα μπόνυμα βούθειας στα άλλα φυτά, δος μακριά και αν απέχουν αιό το φυτό που πειράχθηκε».

Έχει ακόμα παραπρόσει ο Μιάξιερ ότι, τα φυτά του εκδίδουν ανησυχία, κάθε φορά που σε ίδιος διάβαζε μια εκπληκτική είδηση στην εφημερίδα, ή διαγ τινδύνει να γνωρίζεται αιό κάποια απρόσεκτη σύγκρουση αιτοκινήτων.

Λειτειμέντοι μηχανισμοί, δημοιοι με τους πλεκτρογκεφαλογράφους ή καρδιογράφους έχουν τη δυνατότητα να καταγράφουν οις τινίες τους, παλμούς αγάπης, χαράς, τρόμου, πόνου, ζόλειας, εκνευρισμού και πρεμίας του φυτού. Ότι φυτό αντιδρά ανάλογα σε δια σημείο το άτομο που το περιποιείται, είτε είναι κονιά του, είτε το χωρίζει αιό αιό κάποια αιθοσιασμό.

Οταν δεν υπάρχει φυσικός σύνδεσμος με ταξίδι του ανθρώπου και του φυτού, τότε δε λειτουργούν τα μηχανήματα, τα φυτά παραμένουν αδρανή και αιθοσιωσούν τους παλμούς τους.

Τα πειράματα έχουν ακόμη αιθερίζει ότι τα λουστούδια επικοινωνούν μεταξύ τους όπως και με τον άνθρωπο που συνδέονται, αλλά δεν έχουν αιθερίζει το μυουικό της επικοινωνίας τους.

Ένας άλλος ερευνητής, ο Πιερ-Πιολί Σωβέγ, πλεκτρονικός της Ι.Τ.Γ.Ε. μηδρεύει να εκμεταλλευτεί αυτές τις αντιδράσεις των φυτών σύμφωνα με τα συναίσθηματα των ανθρώπων, έτοις ώστε να μπορεί να ξεκινάει και να σταματάει ένα πλεκτρικό τραυνάκι ή να το κάνει ν' αλλάξει γραμμή διαν αυτό πάντα συνδεδεμένο με κάποιο φυτό, σύμφωνα με τη σκέψη του.

Εξ άλλου, ο Χαζιμότο, Ηρόεδρος του ομώνυμου Κέντρου Ηλεκτρονικών Ερευνών, αναφέρει ότι, μετατρέποντας το γράφημα των αντιδράσεων ενός κάκτου σε ακουστικό σήμα, κατόρθωσε να τον μάθει να μετράει και να κάνει προσθέσεις.

Επίσης, ο γνωστός χημικός στον κύκλο των επιστημόνων Μαρσέλ Βουγκές, είναι εκείνος που πέρα αιό τα περί «αυτονόμου νευρικού

συστήματος» των κυττάρων, ανέφερε επί πλέον στις παραπρήσεις του, από ανάλογα πειράματα που έκανε ότι, η ενεργειακή υφή, που έχει σχέση με την επικοινωνία ανάμεσα στα φυτά και τον άνθρωπο, έχει αποδείξει ότι τα φυτά διαισθάνονται τα άτομα που έχουν κάποια αντιμάθεια γι' αυτά, όσο και την έμφυτη ικανότητα πολλών να δημιουργούν αρμονικές σχέσεις με τα φυτά.

Η κακή διάθεση έχει δυομενείς συνέπειες στα φυτά, ενώ οι χαρούμενες συχνότητες επηρεάζουν ευνοϊκά τα φυτά ενός κάπου. Ή, αυτό σημαντικότερη συνεισφορά του ανθρώπου προς τον κύπο του (σημαντικότερη από το νερό και τα λιπαρά) είναι η ακτινοβολία με τη μορφή της δύναμης και της αγάμης και της ευτυχίας που διοχετεύει ο καλλιεργητής στο έδαφος την ώρα που το καλλιεργεί, αυτά γράφει στο βιβλίο του «Η ακτινοβολία της ζωής», ο Νιόροθυ Μακλάν (...).

Έχει παραπρήσει ο Βόγκελ ακόμα, ότι ένα φυτό, μπορεί με ανάλογο ενδιαφέρον να παρακολουθήσει μια ιστορία μυστηρίου και αγωνίας που κάποιος ανθρώπος διπλέγεται σ' έναν άλλον. Ηροοωπικά αναφέρω το εξής περιοτατικό που είδα στο εργαστήριο ερευνών του Γιάννη Μιχόπουλου πλεκτρονικού μπχανικού στο Πολυτεχνείο Αθηνών. Εκεί είδα να καταγράφεται το πλεκτρονικό γαλβανόμετρο πολύμετρο τις αντιδράσεις του πειραματικού φυτού, όταν καθ' υπόδειξη του κ. Μιχόπουλου, μάζωσα με κινήσεις των χεριών μου και αυτοπρί ψωνή το φυτό. Ο γραμμισθρητικός εκινείτο τρομαγμένος και κατέγραψε μακρόσυρτες νευρικές γραμμιές. Σαν κι αυτές που καταγράφουν οι καρδιογράφοι όταν παρδιά ενός αιθενούς είναι ταραγμένη. Ανιίθετα το φυτό έδειξε την ευχαρίστησή του με κανονικές γραμμιές, όταν του χάιδεψα απαλά τα φύλλα του και του μίλησα με σιγανή γλυκιά ψωνή. Επίσης παρακολούθησα στο γαλβανόμετρο την ταραχή του φυτού, όταν χτιωσύσθε το πλεκτρονικό και στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν η μηνού του κ. Μιχαλόπουλου. Κυριολεκτικά εδύνετο. Όταν η ουνομία του ζεύγους οιαμάποτε, ο γραμμισθρητικός ειπανίζετε στη φυσική διαγραφή των παιδιών του φυτού. Στο χύτηρα του πλεκτρονικού και άνοιγμα της γραμμής σε σημερεσιακή ουνδιάλεξη, το φυτό, δεν έδειξε καμιά ανησυχία σημείως έδειξε στην προσωπική του ουνδιάλεξη.

Ο διευθυντής του εργαστηρίου Βιολογίας του Ινστιτούτου Αγροφυσικής Β. Καραμανώφ της Μόσχας, είχε πει προ καιρού οτους διημοσιογράφους, όταν τον ρώτησαν για τις νέες ανακαλύψεις του Μηάξτερ:

«Τίποτα το καινούργιο, όπι τα φυτά έχουν ικανότητα ν' αντιλαμβάνονται τον κόρο μαρτυρίας τους, είναι μια πατέλια συνήθεια, τόσο πατέλια, όσο και ο ίδιος ο κόρομος. Λίγως αντιληφθεί δεν μπορεί και δεν υπάρχει προσαρμογή. Αν δεν είχαν αισθητήρια όργανα τα φυτά και ένα μέρος για ν' αναμεταδίδουν και να επεξεργάζονται τα οιοιχεία σημαντικής τους τη γλώσσα, σημαντικής τους μνήμη, η εξαφάνισή τους θα ήταν αναπόφευκτη».

Κι ενώ ο Μπάξιερ επιμένει όπι τα φυτά μπορούν να διαχωρίσουν τον άνθρωπο που τους κάνει κάλδη ή κακό, ο Καραμανόφ απαντά: «Το γεγονός είναι ότι ούτε αυτός, ούτε εμείς, ούτε κανένας άλλος οιον κόρομος δεν είναι έτοιμος ν' αποκαθιστηθεί δέξες τις αντιδράσεις των φυτών, ν' ακούσει και να καταλάβει πι λένε μεταξύ τους ή πι φωνάζουν ο' εμάς».

Ο αμερικανός ούγγρονος φρυνητής, Βόγκελ, έχει δηλώσει ακόμη και πυγορηματικά: «Τα φυτά είναι ζωντανά, ευαίσθητα, ριζωμένα στο διάστημα. Μπορεί να μην έχουν τα όργανα των αισθήσεων και να φαίνονται τυφλά, μουσγά, κουφά από μια ανθρώπινη οκουμέα, αλλά δεν έχω καμία αφιερωματική, για το όπι είναι εξαιρετικά ευαίσθητα όργανα, για την μέτρη των ανθρωπινών συχναισθημάτων και δεν πάμουν να εκπέμπουν ενέργεια, δυνάμεις ευεργετικές για τον άνθρωπο».

Ο καθηγητής Κ. Ιερεμίας του Βοιωτικού Ιγνωτού της Σιουτγάρδης, μελετώντας, ανακάλυψε τα τελευταία μόλις χρόνια ότι: «Τα φυτά έχουν μια ιδιαίτερη αντιπάθεια για κάποιους ανθρώπους, για κάποια ζώα. Τίναν ένα ανεπιθύμητο έντομο έρχεται προς αυτά, με σειρά παρακάλων θερμικών ή μαγνητικών κινήσεων, φύλλα και άνθη ετοιμάζουν μια αντανακλαστική αυτοάρμαντα. Όταν όμως είναι πολύ ευχαριστικά πρέπει να εποκέψεις που ουμπαθούν, κάνουν εφόδους αρωματικών αναθυμάτων για να προσελκύσουν τους επισκέπτες τους».

Αυτό το φαινόμενο, μαρτυράει το ειπίνεδο της ευαισθησίας των φυτών και φανερώνει μια εμβρυώδη ευφυΐα των φυτικών κυτάρων.

Μελετώντας ο καθηγητής Ιερεμίας ανακάλυψε ακόμη τα ουμπιτώματα σε μια έκταση όπου καλλιεργούνται τριαντάφυλλα ότι, ο βασιλιάς των λουλουδιών το τριαντάφυλλο, αναδίδει μια ευώδη ουσία με ιδιότητες βακτηριοκτόνες για απόσταση αρκετά μεγάλη σε έκταση τριγύρω του. «Ουοιος έχει την καλή τύχη να ζει ανάφεσα σε άνθη, έχει εξασφαλίσει τη μακροζωία του», δηλώνει επίσης ο γερμανός καθηγητής στις ημέρες μας.

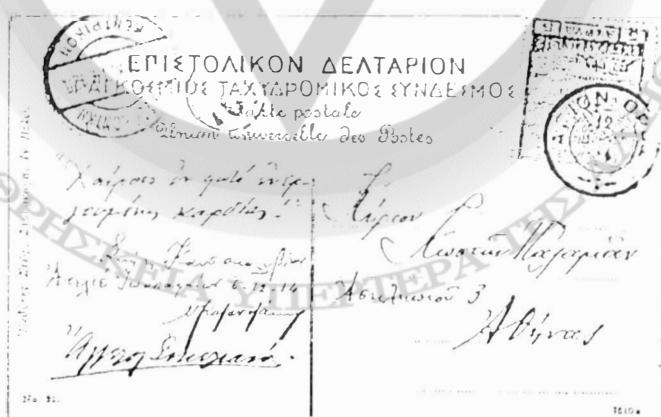
Η προσευχή μπορεί να επιπρεάσει την ανάπτυξη ενός φυτού, από την άμοψη χρόνου, μεγέθους αναπαραγωγής. Επανείλιμμένα οι πειραματισμοί έχουν αποδείξει ότι τα φυτά για τα οποία προσεύχονται άιτοια, μεγαλώνουν γρηγορότερα από τ' άλλα. Η προσευχή δεν είναι μόνο μια διανοητική κατάσταση, άλλα και μια μορφή ενέργειας, όπως η πλιακή ακτινοβολία ή ο πλεκτρισμός.

Αυτά και άλλα αποτέλεσματα επιστημονικών ερευνών γι' αυτό το θέμα έχουν γραφτεί στο βιβλίο. «Η δύναμη της προσευχής πάνω στα φυτά» του πάστορα Φράγκλιν-Λωρ.

Πέρα από τα σύνορα του πλεκτροφαγνητικού φάσματος, το ανασκόπωμα του πέπλου, από θραμματές άλλων κόσμων, ίσως προσφέρουν λύσεις που όσο κι αν φαίνονται αιμότευτες, έχουν περισσότερο νόημα, ίσως γιατί δίνουν ένα φιλόσοφικό νόημα στο σύνολο της ζωής.

Ο υπεραιωθητηριακός κόσμος των λουζουδιών ήταν και θα είναι μιστήριο για τους απλούς ανθρώπους και τους επιστήμονες. Ήστε δεν θα πάψει το οχήμα, το χρώμα, η ευθωδία του λουζουδιού, να σκορπία τη γάλινη, την ηρεμία, την αρμογιά, την ομορφιά, τη συντροφιά στην κάθε ανθρώπινη φυχή.

(Από το βιβλίο της «Τα λουζουδιά στα κλαδιά της ζωής», Εκδόσεις «ΑΣΤΡΟΣ», σελ. 257-261)

Ο ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Επί Αθηνας Σπανούδη (1880-1952)

Στο δεύτερο βιβλίο των «Βιβλίων» της Ηγάπαις Λαζαρίδης, διαβάζουμε πως ο ίδιος την Ιεραική αιμορφή των Κριόν τη σχετική του μορφών οργάνων, αυτες, λαρος, τηλισιους, ροτόντα, σειοτόνα, καρφωτά και τρομιστές. Και πως, το περιουτά, ο Προφήτης, αφιερώνενος στη συνθέση των φύλων του, αφορετή την αρχή του, την ζεριζωμενή φύση (στο την ζήλιη του), ν' αντικριστούσαν αιμορφές και πρινοδοτές για την μηριανή δύση του Κριόν...

Ορού για το «Άδια Αρμάτων» του Σολομοντος, το βιβλίο αυτό είναι τοδο γεμάτο από το μυστικό της Αγάπης, της Ευαγγελικής και της Χριστιανικής, μοτε οι αρχοντικές του να το θεωρούν διανομές περιεχομένων των Αγίων Γραφών, αλλά και σήμερα της Σούζ της Ανθρωπότητος απ' τον καιρό που ιστηρέει, μεταξύ και θα γιαδεῖν αριστηρώς πις χαλιετηρίδες χαλιετηρίδεν...

Τον μυστικό της Αγάπης, που έχουμε ως τις σήμερες της υπερονομίες άνενθιστακότητας, θα συναντηθούμε και στην Βιβλίο των Κοινωνιών, ως ένα πρωτότο οντοτελεστή της Μούσικης, που ερμηνεύει απή την ισοδοσία του Σημαντος. Κατά τον Κινέζο φύλο σοφο, η Μουσική δεν είναι τιποτε άλλο πάνω η αποκαλυψη της ιδέας του Θεού στον κορμό και η αναφέρηση των διναιρετών του Θεού. Με τη Μουσική ο ανθρώπος, συνειδήστε είτε απονειδήτα, ξεχάστε ή συναίσθετε τις ανενθιστικές διναιρετές των Υπερτερών και επικονομεύετε τον νοητό αρχατο κορμό της ψυχής.

Αν ερευνήσουμε στους «Νόμους των Μανών» τη σύζητη της Μούσικης με τα τερθερεύοντα στοργεύει, τον αριθ., το ιχνο, τη φωτιά, τη γη, την επιδρωτή των πλευροδιμών ηγών επίσημο στις τροχιές των αισθητών, τον απέραντο μονούχο έξοντα του στερεοφωνίτος μύρο από τον οποίον περιστρέφονται όλα τι αρχατα των Σημαντος στοιχείων. Θα βρούμε τις πρώτες βασικές πηγές των Χριστιανικών Μυστικισμών. Ο μυστικισμός αυτός δεν είναι άλλο πάνω η πληροτης του στενεύματος που βρίσκεται στην ίδια του ανατανόχησεν πάνω να βρει στις

αισθητές μορφές του εξωτερικού κόσμου, και η επικοινωνία του με τα βαθύτατα μυστήρια της Φύσεως και της Ψυχής.

Ο μονούκος Μυστικισμός φέρει πρώτη την έσταση, που δεν είναι κατά βάθος παρα αυτή η επιφορτήμη της Αγάπης του Θείου στην ψυχή του ανθρώπου. Γι' αυτό η Μονούκη μας φαίνεται σαν μαζεμεταφυσική αποκάλυψη, σαν μια θρησκεία. Ο μεγάλητερος Γερμανός θεολόγος του 19ου αιώνος, ο Σλαΐζενχερ, έχρησε κάποτε ότι η «Θρησκεία είναι μια μερική μονούκη της ψυχής, και η Μονούκη είναι μια θρησκεία». **Η Θρησκεία της Αγάπης**

Η ψυχή των ψυχικών, η πειπτοντική των ονείρων και των αισθητήποντων ψέρων, αυτή η δονήση των Ιδεώδουν, η χιλιαρά που η αιθηφοποιητική κανίβαλα αισθανταίς με τα δολέρια φτερά της τέχνης, δεν είναι άλλο παρα αυτήν της Αγάπης.

Αγάπη του Θείου, αγάπη αιθροστινή, παθος φλογερό της αισθητής ψυχής που ζήτα μια διεξόδιο στην ανατασθή της Ιδεώς. Όλος ο μυστικισμός της Μονούκης είναι μια παρασκόπια Συνηφωνία της αιθροστινής αγάπης. Οι πεντές επικήλησεις με τις οποίες οι πρωτογονοί ήσοι ζήτουν να ξέρουν ποινικότηταν της αγνοσίας εγκρίνες διναύσεις της Φύσεως, τα φύλτορα των αρχαίων μονούκων εποδίων, που επονέουν τις αιματοδινές πλήρεις των πολέμων της Ήμέδος μα γάτογενα και τα γρύζα ποθη, οι φράκτοι και οι ανοι των περιορούτων ζωών του Ισραήλ, τα λατονόργανα κειμενά που αναρρέουν με τα Γονιδιωτανά μέντη αφθάστα μονούκα μηνιατά, όπος ο μονούκος μυστικισμός του Μεσαίωνος, τρομβαδούνοι, τρούψερι, μονάτοι υπέτοι, μεγετούρι, τραχούριδια βέβηλα της Φύσεως και της ικτίσεως των ζόριτων, δενδρού σλανθιζόμενα, μαργαρίτες της Ανούξεως, σείληνοφοτα, γάλαξι αρχορτάδια, δροσερες σολες, μονούκες ονειρομένες και μονούκες φωτιστικές... Και ροτερά απ' τον Μεσαίωνα, η μονούκη Αναγεννητή, οήλη μυστικισμός, οήλη αγάπη, Αετοφούρες, μοτέττα, μαδογαλιά, ασημάτα επίση ανος αισθητηρού επεργόδημου μεγαλισιού, που προτίμηντη τη μεγάλη ζωήθηλειανή αναπορροφή. Η πρώτη εμφάνιση των «Κοστού» που αντικανούν σε όλους τους τονούς των έρωτα των νεοφωτιστών αιθροφόνων προς το δημιουργό τους.

Οι προφήται και προδόται των μεγάλων Μητρώων αιτοθυμούτερων πριν από τον αναφενόμενον μονούκο Μεσσίαν το θερμαστό μπό άδος. Όλου γεμάτου ταπείνωσης και συντριβής, γεμάτου βαθύτατη και επιλόντη πιστή, περιβαλλούν τα μερά θεματά τους με τους ζωνοσπάρηγμαντες σταυρώντες μιας θαυμαστής αντιστικτικής εργασίας που σέρνα-

γίνεται έπειτα μέσα στους μοναδικούς αυτούς.

Και έρχεται ο Αναπλενόμενος των πορότον χαρόν, ο Ιούνιος Σεβαστιανός Μπαζ με τις χρωματινές δημιουργίες του. Μοτέττα, Καντάτες, Λειτουργίες, Ορθοδοξία, Ημέρη του Κυρίου κατά Μαθθαίον, κατά Ιωαννίνη, με τη βαθύτερη Αρχαίη ποντική φωνή το εργό του απ' όποιον οι άνθρωποι, αγαπητοί του Χριστού, αγαπητοί των Ανθρώπων... Αζολούθουν ο Χαίντελ με το «Μεσσία» του, ο Λαζαρί με τη «Ληψιοργία», ο Μοζαρτ με το αποκορύφων «Ρεζβέν» αποστόλου των περιγκάρων μοναδικού Μυστικισμού.

Ο Μπετούβεν έρχεται να διδαχεί στον κόσμο ότι «**η Μουσική είναι μια αποκάλυψη ανότερη απ' τη Φύση σας**». Ακούοντας την αποκαλύπτηκή μουρσιά του, νοιωθούμε την ιστορική προεμποτικότητά της «εκστασιών», όπως την δοκιμάσαν οι Άγιοι κατά οι Μαρτυρίες της Χριστιανόσπουνης, οι «γηράζεις» βραζανικές η βουδιδιστικές, οι φύλαροφοι της Αλεξανδρινής σχολής, οι θεοί, οι θεοί του αιώνα που ζορούν και εισβινούν σε δεκούς τους κόσμους.

«Εξενός πον θα γνωρίσει τη μουσική μου θα ξανθρώψει για πάντα από τις ανθρώπινες Θλιψεις». Η Μπετούβεν και αυτή φράση δείχνει στην πονεμένη Ανθρωποτητά του δρόμο που ακολουθήσει ο ίδιος για να βρει τη ξανθρώψη: «*Durch Leiden, Freude*».

Η «Λαραί μεσαί από τη Αύτη», η ερωτατική γαλα των μοναδικών Μυστικισμών που βρούσει στην Ενατή Συμφωνία μια θαυμαστή ολοκλήρωση. Ο μεγάλος Ανθρωποτης έρχεται με τις Συμφωνίες του να δοξάζει τη θελήση, τη δινάρη που θα γινάγει τη Μούρα του Ήρωα που με το θαύμα του, την ανδρεία και την αρετή του θα σωσει την ανθρωπότητα. Αφήνει μεσό την πανεγγυή ψυχή του να ξεζημάνεις μήνυος ευγνωμοσύνης για τη Ζωοδοτείρα Φρει.

Μεσαί στην εξορμή της παραγόμενως αρχαίης, της αδελφικότητος όλων των ανθρώπων, εναρρέεται την ενωση τους με τη μεγάλη Ναρά, την πλήρη συνειδητοποίηση της ανθρωπινής δινάρεως και της ανθρωπινής ευτυχίας. Ο Συμφωνες του Μπετούβεν, επιζει, λύριζες η θεότητες, είναι τοπίο επειδούν τον ίδιον ήτελον μοναδικού ποτηματος που μας παρουσιάζει αντή την ίδεια της συνέληψεως της ζωής και της δημιουργίας. Μια γηγάντια ειστενεύση, ποτισμένη με την ίδεια της ανθρωπινής αλληλεγγύης. **«Μεσαί στη μουσική μου βρισκομαι πλησιέστερα προς τον Θεό παρα καθε άλλος ανθρώπος».** Η σταθερή αυτή πεποιθησίας της αρχαίας ηρωικής ψυχής του μας εξηγεί όλο το μοναδικό μυστικισμό του Μπετούβεν.

Ο Μπετόβεν και ο Βέργινερ χαρακτηρίζονται ως έξισυ στη μουσική τους ο μεγάλος θείος της και ο μεγάλος περιμοτής, το Α και το Ω της Μουσικής που έκλεισαν τον κύκλο του μεγάλου Μυστικισμού στην Τεχνή. Ο Βέργινερ προηγήθηκεν από τον Μπετόβεν τον Ανδρού. Το μουσικό διαμόνιο του είναι γεμάτο από μυστικισμό και αισθητισμό έξισυ. Η πνευματικότης της μουσικής του πηγάδει από τόσες συνταραρμένες πηγές! Παράφορος μέσα στις μουσικές φαντασιώνες που μας παραδίνει ακαθέτα, μας επιβάλλει τα φύλωτοιμα όνειρα του έως από κάθε προεμπική ψυχήν μας, σε γερες μηθολογίες, ακαθοριστες, μέσα σε θυνάκοντα κόδιμους (...)

Ο Μπετόβεν κορυφώνεται τον χριστιανικό μυστικισμό μ' ένα στοιχο μεγάλειο. Η μουσική του είναι ένα βαστιόνα πεποιθήσεως, θείησεως και Αγάπης. Μας μίλει με τη γέννησα του ηρωικού λογικευτού, και στα μεγάλατα χριστιανικά του έργα, την «Επίσημη Λειτουργία», το «Χριστό στο Ορος των Ειλιάδων», που είναι από την αντίθετη πλευρά του «Πάρσιφλ», οι δύο απροσπέλαστες μουσικές κορυφές της Χριστιανοσύνης.

Ο λιστ, που προσφέρει τη μεγάλοφυῖα των ολοκαύτωμα στο βεριό της βεργινερικής λατρείας, είναι ενις γεννημένος μυστικιστής που ζει τους μεγάλους ψυχικούς ορεισμούς μέσα στη μουσική του. Η «Δαντυζή Σημφωνία» του είναι μια «Vita niuona» αποχρωστικούτερη σε τόνους. Το τρίτυχο της «Σημφωνίας των Φάρουν», που αναδημιουργεῖ, σε μια μεγάλειοδη συνθετικότητα, την υπερεντυπωτή του ικάθιση, την έξη του κακού, τη λάτρευση τη δύναμη της Αγνότητος και της Ειλιδος, ο «Θρύλος της Αγίας Ειλισθέτη», ο «Άγιος Φραγκίσκος της Πανάς που βαδίζει απανθό στα κύματα», ο «Άγιος Φραγκίσκος της Ασσύζης που κάνει κήρυγμα στα ποντίκια», από ακόμα τα «Ερειτικά Ονειρά» του μεγάλου φραγματικού, φρεάτια σαν μεγάλοστοι μες προσευχές, είναι τηλιμανισμένα από ενδόμυχο, βαθύτατο μυστικισμό μουσικά δημιουργήματα.

Μα και ο αποστάτης Μπερζίλος έργαμε φρέσκες θηροσυνικές σείσιδες, που δονούνται από τον μεγάλο μυστικισμό της δημιουργικής τέχνης. «Η παιδική ηλικία του Χριστού», το θαυμαστό του «Ρεζβίου», το τελευταίο μέρος της «Φαντασικής Σημφωνίας» με τις τραγικές συγχρούσεις του διαμόνιου μουσικού δαρκασμού του, μεταρρίζοντα μια νεα, άγνωστη ως τότε, φρειδισμό στους πιστούς της ορθόδοξης μουσικής θρησκείας. Η «Οργή Κροίου» του Μπερζίλος είναι ένας υπέρτατος ήμινος απελπισίας, καρπές απογνώσεως που καταβλίβουν

την ανθρώπεινη φυσική, μα το είσιται πρόσωπη, ενα δέος θρησκευτικού που γηγαντώνεται από στροφή σε στροφή, μα δενη συναντήμετον ποτέ φέρνει τον ίδιο γραμμή των υφρών μα και της καταστροφής μεσα στην αέρασσο, η συνειδητοποίηση της απονοτήτης και της καταστροφής, κρουνού φοτος εξ ουρανον και μαρτυρείσεις κοιλαλεισ...

Ο Σεζάρ Φράνκ, ένας απόλυτα καθολικός δογματισμός, αντιεγγένεια στη μορφή του της αντανάκλησης των οργανισμών ζευγομβίζον τοποθετούμενον. Ήδη δον ένας ξέαγνοτης να διδάχεται με της ουρανοούσαλαγχες αφίσων του, της προφοράντες σε αποκάλυψτες ένος νεού μοναδικού ιδεαλισμού, όπους τους δημιητριάδην νους απίστως της μεταβαστευτικής παρουσίας της Τεχνής. Ο «Μεγαλομορφοί», η «Απόντεροι», η «Λιτόνεια» τοποτείνεια πορτοκαλί παραδοσιακής της πολιτοφυλακής φυσικής της Ανθρωπότητος, ένας ξέαγνοτος της τέχνης των ήχων.

Ο Μεράρις ανακαλύπτει μια νέα φύση, ανεξαρτήτευτη ως τότε, του μορφικού Μητρικισμού, με το πρώτη μήτρα «Εργανικό Ρεζίου». Ο Σούμιαν, ο στοχαστης ο πονητένος, εναντίον βαθός ένας φλογερός μητρικιστής (...)

Ο «Καθηεξής του Ιηδού», του Αντρέ Καζάκ, η «Ηνεργατική Συνηφωνία» του Ζάν Ζανέν, οι μελαθοίς του ίδιου συνθέτον οι ειστενόμενες (ετο τα ποιημάτια του Ραζιντντούνιαθ Τέρζο), εναντίον βαθός ένας φλογερός μητρικιστής (...).

Η μητρικότερη Ρωσία, πήγη απειρευτή μοναδικής, με το «Μεγάλο Ρωσικό Παράζι» του Ριμοντη Κορζαζόφ, με τα μεγάλοτερα χοροί του «Μπορζις Γραντονιόφ» του Μορσοδρόζοφ, με το «Θειόν Ησούλιο» και το «Ησούλια της Ερωτωσεώς» του Σχολιατίν, με τις «Λειτουργίες», τους «Εισπερινούς», τις «Καντίτες», την «Άδελη Βεστούκη», του Γραφετσιανοφ, διαπιστώνει την ερωτοτική φύσεται φυσική της πον την Ξεχωρία μεσα σ' ολες τις όλες γοργες. Ο μοναδικός μητρικισμός του Ρέσσον συνθέτον, που κατεργάσθηκε από την πρώτη τους εμπαντή εξ εργοδου του κοσμο, είναι όντας (ετο τους προτιτούς παρέχοντες της τέχνης των).

Η «Νέχτα των Χριστογεννών» του Ριμοντη Κορζαζόφ είναι το ενδεικτικότερο έργο που συνδιέπει το βαθύτενο θρησκευτικό αίσθημα του Ρέσσον συνθέτον, με τη λαμπερόχρωμη φαντασία του πον έπλωσε τις παραμυθένιες εικόνες της «Σεζεράζατ». Όλος ο πλούτος της φαντασίας αυτής ξετυλίγεται μέσα στις κινούμενες συμφωνικές

εικόνες του έργουν. Η Εισαγωγή ζωγραφίζει την Άγια Νύχτα της Γεννήσεως του θείου βρέφουν, κρυπτάλλινη και παγωμένη σ' ένα ρωσο-κό χωριό. Ακολουθεί ένας φανταστικός χορός των αισθητών: μιάζουν-κα, εμβατήριον του κοινήτη, διάπτοντα αισέρια (...)

Οι πρώτες αγγίδες του ήλιου που ανατέλλει χρυσίζουν τη ζιονι-σμένη πολύτεια, που ασφαλτεύει όλη μέσα σε μια δύξα με τους ολό-χρυσους θόλους των Ναών και τους θρυλικούς ήχους που συρρ-πίζουν σε χριστουγεννιάτικες καμπτάνες...

(«Νέα Εορτά», Χριστούγεννα 1933, σελ. 44-47)

— Και πού ναι το καλύτερο φαῦ παππούη;

— Όλα, όλα, παιδί μου. Είναι μεγάλη αμαρτία να ιέμε: ετούτο το φαῦ είναι καλό, εκείνο πακό!

— Γιατί: δεν μπορούμε να διαλέξουμε;

— Οχι, μαθέξ, δεν μπορούμε.

— Μα γιατί:

— Γιατί υπάρχουν άνθρωποι που πεινούνε.

Νίκος Καζαντάζης (Αλεξης Ζούγκλας, Αθηνα 1973⁷, σελ. 208)

Κάνε το καλό όσο μπορείς.

Την Ελευθερία αγαπα πάνω απ' όλα.

Και την Αλήθεια ποτέ σου ίμη προδώσεις.

Ούτε και να γίνεις βασιλάς.

Μπιτόβην (Σει στάδια λαϊκομάτος, 1792, «Ν. Εορτά», 1/1/1940)

«Λέγουν ότι τον Κολοκοτρόνη ότι εις τον οροτοπό του Καραϊ-σκάση, μανθανοντας του, ειπούσαν όμησε οσάν γνναίζα»

(Από το λιριοδικό «Εορτά» 25/3/1884)

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΨΥΧΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

Της αεινήματης συγγραφέας και προσδόκου της Παγκόσμιας Θεοσοφικής Εταιρίας Αννης Μπλέαντ (1847-1933)

Ο μαθήτης βεβαιώνεται ανιστάντος της επιθυμίας του να αποκτήσει ψυχικούς δυναμισμούς. «Ω! πόσον θα ήμων, λέγει, οφελημένος, γεν κατεύχον το δόρον της διορθωσης, πόσον θα εξοικονων τους άλλους αποτέλεσματικότερος, γεν διετηρούν την αναπναήση του τι πολλότερο επτά τον φυγούν που δομίστω!»

Ποιος είναι τον προσεκτικόν ενού σοκάλτερος κοινής; Ο Μαθήτης ή ο Λιδωσαζός; Εάν ο Λιδωσαζός κοινή, οτι δεν είσθιτε οφελημένος κατεχόντες τας ψυχικούς δυναμισμούς, θα δεις ανοίξει ο ίδιος την οδόν προς αυτάς και θα δεις οδηγηθεί τος να τος αποκτηστήσῃ. Υπαρχον, εν τούτοις, περισσότερες, κατεύχες οποιος από τους δινάτον και να βάλειν εις την επελεγεν μαζ σφικτινής εργασίας την οποίαν, εν δεδουλεψι οπεριού, ο Λιδωσαζόζεπόντα να αναθέσει εις τον μαθήτην Τον.

Αργήστε εις τον Λιδωσαζόν να κοινεύει την καταλήγον στιγμήν, κατεύχε την οποίαν είναι οφελημένος να ανθίστοιν αι δυναμισμούς αυτών είναι τα αυθή της ανερματικής φρεσκός και θα φθισούν εις πλήρη οφελημέντα οταν ο Μέγας Κηφισός κοινή οτι επεστήη στηγάμη δια να δελλόν.

Οχι μόνον επιθυμούμεν αποτέλεσματα και ψυχικούς δυναμισμούς, αλλα κατεχόμεθα σφραδόδοσης και ότο τινος λεπτοτερος επιθυμίας, τον νο εκτιμούμεθα, να λαμπτούμεν και να ομιλούμεν επιδειγματούτες τας γνωστες μαζ, οφελεις ηθελε μαζ περιορισθει εγκαίρω. Ο Λιδωσαζός μαζ λέγει, οτι πρέπει να παρατηθούν και αυτής της επιθυμίας, διότιν οπεριη είναι το ζήτον γιωργιοτικον του αγήθους Αποκριών. Ομίλετε μόνον οταν εχήτε να είστετε κατι καλόν, οφελημένον, φίλακόν, διότι άλλως ο λόγος είναι δειλειών και περιει. **Το ίμασν των διατυχιών των κοσμου οφείλονται εις τους περιττους λόγους.** Ο Χριστός εγνωμοίζε καλώς ταῦτα, άταν ἔλεγε: «Λέγω δε γηιν, οτι που ομιλα αφρον, ο ειν λαληθούσι οι ανθρωποι, αποδιδούσι περι αυτον λόγον εν ημέρα κρίσεως. Εξ γαρ των λόγων δικαιωθήσει και εξ των λόγων σου καταδικασθήσει».

Ο Ιησούς Χριστός επέστησε την προσοχήν των μαθητών του, όχι μόνον εις τους βλαβερούς και κακούς λόγοντα, ἀλλά και εις τους ματαιούς. **Ἐνεργίζειν, δραν, τολμαν, σιωπάν,** ιδού τα γαρωτηριοτικά του Αποκρυφιστού.

Η κνημιαργία του Νού, είναι αναγκαία εις την Αποκτόν, διότι οφείλομεν να διατηλάσσομεν την νονή μας κατά τρόπον, ώστε επ' ορισμένο να ζιοντείται η ταγαδούριας εξ επιδράσεως του εξωτερικού κόσμου από αποθέειας φύσην, απόλειμη περιουσίας, κακολογίαν, συνομιαντίας και παν' ότι αποτελεῖ αιτιαν ταραχής εις τον κόσμον. Πάντα ταῦτα, λέγει ο Λιδάσσαλος, δεν έχοντας καμίαν ομιλίαν.

Πόσον, όμως, είναι οίχοι οι αναγνωρίζοντες την μεγάλην αυτήν ἀλήθειαν! Και όμως δῆλα ταῦτα είναι το αποτέλεσμα των σχέψεων, επιθυμιών και πρόξενων των προηγουμένων γνάθεων, το κακόν κάριμα των παρείθοντος, εξαντλούμενον εις τας πρόξεις του παρόντος. Τίποτε λοιπόν εξ αυτῶν δεν πρέπει να σας ταράττῃ, ἀλλὰ θα έπρεπε μάζιον, να σας ενθαρρύνει η ιδέα, ότι το γεννηθέν κατά το παρείθον κακόν κάριμα εξαντλείται ολούν και καθίστασθε τοιούτοις τρόποις επιτηδειότεροι δια τὸ ἔργον του Αιδασσάλου.

Ιρρεσταθήτε, λοιπόν να κνημιαργήσετε την νον σας, μὴ σχεπτόμενοι ουδέν κακόν, εις τρόπον ώστε να υποτείνετε ενγαλιστώς τας δοκιμασίας, πάντοτε εύθυμοι, ενγαλιστημένοι και ηγεμοι. Άν έχετε το δικαιόμα να εισθε κατηγερίς. Η τοιαύτη διάθεσης σχοοπτίζει τονύμων σας τον μιάνδον πέπλον της μελαγχολίας και κάμνει τους μάζους να μπορέσουν, ενώ **το καθήρον σας είναι να επανέψητε την ευτυχίαν εις τον κόσμον και όχι να συμβάλλετε εις την αθλιότητά του.** Εάν είδετε κατηγερίες, δεν θα δινηθεῖ να σατιρομημοτήσετε προς διογίτερον της ξοής Του ο Λιδάσσαλος, προς βοήθειαν των αδέλφων Του.

Η κατίφεια ομοιότερη προς φραγμόν, εγνωμόνευμον εις φιάζιον όπος εμποδίσει την ελευθερίαν ψυχήν του ὥδιτος. Καταβάλλεται πάσου προσοχήν, όπος μη φύγητε προσοκοπιατα εις την οδόν, εις την οποίαν διογκετεί η Σόμη του Λιδάσσαλου διεγένεσον του μαθητού, διότι κατ' αιτούν τον τρόπον μετοδίζετε την ειδοργίαν Του να σχοοπισθεί προς παρηγορίαν των ανθρώπων. Εστέ, λοιπόν, κάριμοι των σχέψεων σας και κατά συνέπειαν των έργων σας, εστέ ομαδοί και όσον το δυνατόν τιλήρετε εμμενείας και αγάπης.

Κατόπιν πρέπει να δοιτήσησε **την Ανοζήν**, την μεγάλη ταύτην και τόσον σπανίαν μεταξύ μηδέν ιδιότητα. Ο Λιδάσσαλος συνιστά να

μελέτημεν τας διαφορούς θρησκειών, ουτος ωστε, ειρθαθηνούτες εις αυτάς, να γνωρίμεθα αφ' ἧπτου εις τους οπαδούς των (...)

Το κυριωτερόν καρακτηριστικόν του ἀληθός ονειρικού, είναι να βλέπει τα πραγματα από της αισθήσεως των άλλων και να οικύνει συμφώνως προς αυτήν, οπος τους βοηθήσει,

Κατόπιν πρέπει να μαθήσετε την Εγγαρτερίαν, διαναεσθε εις θεούν να γνωρίμενήτε τας δοξιμισιας, αυτινες οι πεδουν αιθονος εγινε μηνιν, όπως εξαντίησον το ταχυτερον το ζευκον καρπα του παρείθουντος οος, καθιστωσαι ημας ικανους προς υπηρεσιαν, Αποδεχόμεταις τας δοξιμισιας ως εμοιαν και οχι ως τηιωριαν, ως αισθητειν οτι οι μεγάλοι Κύριοι του Καρπα εισηκουραν της επιθυμης σας προς ταχυτερον προοδον και σας παρισχον το ζευκον καρπα του παρείθουντος δια να το αναίσθητη μέχρι τέλους, Τοτε δινασθε να φτιασθε γιατιοσινως τας δοξιμισιας και οχι με φυσιογνωμιαν τεθλαψιενην και διαθημην.

(Ατο το βιβλίο της «Ηρος την Μημήν», Αθηνα 1930, σελ. 60-61)

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΟΡΦΕΑ

Αξιον εστι ο Ήλιος των Ορφεα,
Του ουρανου φωτος πηγη και βάση της Αληθειας.
Στρήη περιτεχνης ισχιος και λοχοτοηρο τενχογιασμοντης Νεφελης.
Ήλιε Οχτατικέ, που η ονομα σου ειγα Μια.
φωτια του γενους και αστερα της λαμπτης Λονος.
Κοσμητορα των ανθρωπων.
Ορθαλμη της Καρδιας!
Μελωδια ενοτητος.
Πηγη αισωνιας Σοφιας ο επιπλος Φαντος σου.
Λιγνης η Αριμονια σου και ο οχοτος σου.
Χριστος η προστατια σου και ο Λοριος της Ζωης σου.
Αξιον εστι, η Ηπονοτα σου, Ορφεα Ήλιε.
Στους ουρανους, στη Γη, στα Ηλιακα διαστηματα και Ηλιακες Ακτινες.
Στις Ήλιες Οντοτητες, στον Λορο Σταρρο.
Στην Ελλαδα!

Σοφια Ι. Λουζα

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Μια ενδιαφέροντα μαρτυρία

Στις αρχές Ιουνίου του 1894 εκδηλώνεται στον Βόλο η πρώτη σοσιαλιστική κίνηση με συγχέντρωση και ομιλία και έγκριση ψηφίσματος με αιτηματα εργατικά. Σχετικό φετούτας και σχόλια δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα «Ο Βόλος» στις 10 Ιουνίου 1894, με τίτλο «Ο Σοσιαλισμός εν Βόλω». Η συγχέντρωση έγινε την Κυριακή, 5 Ιουνίου 1894, και η εφημερίδα (εβδομαδιαία) στο φύλλο της Παρασκευής ανέφερε, ύστερα από μια σύντομη εισαγωγή:

Κινείται από τίνος εν Ελλάδι και δασ και αργά προς τα πρόσφε, προς την εαυτής βέζτισσαν, η τάξις η εργατική η τάξις, η πάσχουσα, η πιεζούμενη, η στένοντα υπό το βάρος των φόρων, υπό το κοινωνικόν καθεστώς της σημερινού. Λιδει ομιλεία ξενοιξ. Αναλαμβάνει. Αποτύνασσει μιαράν απτης βαθιμηδόν. Όχι μετ' οργής αποτόμου, όχι βιαίως, —αποτινάσσει— την νάρκην, ήτις την θανατεί, την πιέζει, την καταβίζει υφ' ην αδρανεί, νεφρούται, αποθηκεύει. Εξεγίρεται μια φωνή σύσσωμης, απειλητική, φοβερά.

Ενγάριστον γείονος, Γεγονός, οφειλόμενον εις τας ενεργειας, τας μετ' αιτατιαργήσεως επάληπτουσις, θαυμαστής, τινών των εν Ελλάδι λαγήσιν, σημαντικόφορων των νέων ιδεών, αποστόλων του Σοσιαλισμού, αποστόλων τουτέστι τις αληθείας, του Φωτός, της Ήντης, της Ηροόδου, του αληθούς, του όντος Χριστιανισμού. Όχι αποστόλων κοινωνίας, οία υπάρχει σήμερον, διγλαδή κοινωνίας αγρείας, κοινωνίας δόλου, κοινωνίας απάτης, κοινωνίας κλοπής, κοινωνίας φεύδους.

Μας ήθε προ ημερών ο Σπεριδών Νάγος, ταμίας τού εν Αθήναις Σοσιαλιστικού Σύνταγμον και προπαγανδιστής εν τας Επαρχίαις προτιθέμενος να περιέλθει την Θεσσαλίαν απ' άρχου εις άρχον, καλούττων και μεταδίδων τας κοινωνιτικής ιδέας. Εντάθα διαμένειν, ανέλαβεν, ως δια προγραμμάτων ανηγγέλθη, να εξαφνήσῃ λαγόν, αναπτύσσων τας βάσεις του Σοσιαλισμού.

Επρόκειτο να ομιλήσει εν το πρώτην θεάτρῳ «Η Τερψιθέα» παρά το γνωστόν της πόλεως μας Ξιθοπόλεων περὶ την έστην. Ήδη από της πέμπτης και ημισείας ήρξατο να συρρέῃ κόρμος πολὺς δια το πρωτοφανές του πράγματος. Ήλθεν η ώρα η προσδιοισθείσα. Επι-

οροπησώμεν. Ήλήθος απειρον κατακλύσει την πλάτειαν. Ησοί ολιδα οι εν τοις γονιμιαις και το πλούτῳ ξένχοντες ματού, δικυσται, μηποδού, δικιρρόδο, η εικάς νεολαία και πλήθης τρόπων. Πλήθης ανθρώπων τους κατούρον κατινονιζον στρωματον. Παριστανται εξει αναμένεταις, ωστο την πλούσιον, τους οπατούροντος μλοφος, μέζου του πτοχού, του μη εχοντος ποι την κεφαλήν κάιναι, του οπερουμενου πολκοζις και αυτον του επιονιου οροτου.

Εκτη και ημερια. Η περιφραστικόφρασιμη επι την προσωπου παντον. Ψιθυρος αναπομονήσις διατορχει τας τοξεις του παρισταμένου πλήθους. Τέλος δικυρνομεν. Ιδου ο εξαφνήσ ον. **Ο Σπυριδον Νάχος.** Ηροβαίνει επι το βήμα. Ούσον τα βέληπατα στρεψονται προς αυτον. Εν απωτον την περικυκλωνον. Ανερχεται επι τραπέζη. Εκείνεν τον βέληπη τις καίλος. Αγθορτος τοικυωντατης, μέλαγχοτνος, με οφθαλμους σένδεροντες, απεινητους, γοργον. Οιών τη ωρος. Ησυχος, γαλήμος (...). Ηροομιαζουμενος, λεγει ούρο την περι εξηλιξις. Κατοπιν περιεργουνενος εις το καρδιον θεμα της οιδιας του, λίθος επιτίθεται μιχοτο του τελους αιτής, κατα τον κεφαλαιοντον και τον γαλωτημονον. Ρηγνυρ, ανερχομενον αιγνης στεντορειος, υφρον την φωνην του, οσων ημνυντο περισσοτερον. Ινα παρα παντον ακουσθει. Ρηγνυρ απο τον βήματος ενταθεν καωμην διαμιαρνοις υπερ των καταπατουμενον δικυων της ανθρωποτητος, υπερ των παραγγερεως, των δημιουργον των κανονινον πλουτον, των αιδικων παρεργωνιζουμενον. **Κιεπτης και λιστης ειναι ο πλουσιος οις λεγει ο Άγιος Βασιλειος.** Οχι ο επι των οφθων βιον. Ο εξαναγκαζόμενος εις τουτο υπο των αγροιον κοινωνιον συνθηρον, υφ' ας ζημιεν, υπο το φαύλον καθεστως της σημερον, εφ' ο σεμπασιη ανθρωποτης στενάζει, κατατεξεται, εξοντουται, χολασινει, αποζανουνται, οπισθοδρομει. Αποστελλομεν στρατιωτικα αποστασιατα προς καταδιωξιν και συλληψιν των ανα τα δαση και τα οφιη λιστον. Ενω αφηγουμεν εκευθερων, αφηγουμεν ανενοχηητους τευς εις τας πολεις βιουντας, τους πραγματι τοιουτους, τα αισχιστα διατραποντας υπο την αργιδια των νομων. Τι τοντου αληθεστερον; Και επομονη, αν ιπτο αυτο μονον. Αλλα τοις διδομεν και αξιωματα ετι. Τους περιβαλλομεν δια των σεβασμον μαζ, τους υπολιπτομεθια, τους εκτιμωμεν. **Αισχος!** (...)

Ηρο ημερων διέτριψεν εν τη πολει μιας ο διαπεπτης λόγιος και σωργωμενης πολλων έργων, ο ιδρυτης των εν Ελλάδι Συστατισμού κ.

Πλάτων Δρακονίης (...) Δυστυχώς παρ' ελπίδα ουδείς των ενταῦθα Σοσιαλιστών επεσκέψθη αυτόν ενώ ξενοδοχειο διέμεινε. Και ούτω απολέσαμεν λαμπράν περιστασιν, παρομοίᾳ της οποίας, τις οιδε, πότε άλλοτε θα μας παρουσιασθή. Η προφητασμένη μεγάλως ετι τούτῳ. Θείλισαντες δε να πληρωφορηθούμεν το αιτιον της τουαύτης των ολιγοργίας, εμάθουμεν, ότι ουδείς εξ αυτῶν εγνώριζε τι περὶ τῆς ενταῦθα διαμονῆς του. «Μπα! μας ηρώτων και αυτοι ἐκπλήρωτοι, ήτον εδώ, δεν τοξενός». Διαβεβαιούμεν ζωτὸν τον κ. Πλάτονα Δρακονίην περὶ της εγγαθούσαν θύμφεως, της απεργούσαττον λέπης, ην επὶ τη ταχεια εντευθεν αναζητοῦσε τους ηθούνθησεν οι ενταῦθα Σοσιαλισταί. Παραζαλούμεν, δε αυτὸν θεριώτατα, όπως ὅταν αἱ ασχολίαι του το επιτρέφοντιν, επιφερεῖται και πάλιν την πόλιν μαζ. Εστω δε βέβαιος, ότι δεν θέλει μεταμείνησι περὶ του τάξιδιου του τούτου. Τα πάντα θα καταβάλλονται, όπως των ενζωωτήσθωσιν οι ενταῦθα Σοσιαλισταί. Άλλα δε επονομαθεούν άστε; (...)

Το γηγενικό, το οποιου μετέβαλε (ο Σ. Ναρρος) αμέσως παρ' οἷον μαργαρίτη. Ήν μια στυπηλή πλήθης μπορείσασθαι το κατεραΐνηρ. Εργοθημοποιούντο τις πρώτος να προάβεται. Άλι τον γηγενικότερον είπονταν, καὶ' οοντούντησαντος:

Α' Η οχταρδος εργασία

Β' Η αργία της Κροιακής

Γ' Η καταργήσις της προσωπικής κρατικήσεως, και

Δ' Η απονομή συνταξεως εις τους συμπληρουντας το πεντηροστον ετος της ηλικιας των εργάτων, η του παθόντος η καταστάντας ανίσανος προς πάσαν εργασίαν.

Το οπι απαιτούσαν μηνταζή στα πενήντα χρόνια αζ μη μας φέντα απεργούσαντο το ορο ζωής μηταν πολὺ περισσούντο ας ουγκούση μι το αμιαρινο και οι πεντατελιδες θεροποίνταν γρο. Λογέι να αναρρέψει ότι απο τοις 413 θανούσις στον Βόλο το 1899 μόνον οι 58 είχαν γεράσει τα 60 χρονια. Οι 355 είχαν ηλικια κατω των 60 ετών (στατιστική Υπουργείου Εργατικών στην Πανθεσσαλίη της 19ης Φεβρουαρίου 1900).

(Αποστασμα απο το βίβλο της Ν. ΚΟΛΙΟΥ, «Οι φίλες του νομανικού κινηματος και ο «Εργάτης του Βόλου», Έχδ, «ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ», Αθηνα 1988, σελ. 29-31

ΑΣΚΗΣΗ ΨΥΧΗΣ

Του Φερτου Πολιτη (1890-1934)

Ενος ανεργοφοτης μι σοφης: «Θα μπορούστε να μην λετε πως είναι εξίνα τα μεσα, πως θα επιτοφορών στο απόιμ, στις συντεταγμένες κουνούπιες, να βρούν τον προφατητό τους δρόμο, πως οδηγεί στην αλήθεια και στην ελευθερία». Η απαντήση είναι πολύ απλή σε λόγια, όσο γιανι δρυσούσε στην προφατοποιητή μιας τετούς εντολής. Γιατί δεν χτιάζεται απλιβόλια, πως τοτε φθανει κανείς σε πια γενικότερη ελευθερία και σε πια διαφορετική αλήθεια, στον παράγοντα καθημερινά να είναι προφατητός ελευθερος και αλήθινος. Μ' αλλα λόγια, η προφατητή Απόροδος – ματιές εχει ήταν το ζητήμα μας, αποτελεί από κάθε πολύτη αδισκούστον θέματος αγώνας στην ίδια τη ζωή του. Και στο σημείο από προβάλλεται η μεγάλη δρυσούσα. Η «ελευθερία» είναι μια εννοιο που αντιθέτεται τον πιο απορρηφέο και ηθικά ανεπιτιμο ανθρώπο, οπος εξ αλλού είναι σ' όλους απεγκλικης η έννοια της «σκλαβίας».

Αριστερώς, όμως, στην προφατητή μι, οι εννοιες δεν ξεχωρίζουνται εποι καθιστανται στορχ μεταβαλλόνται στορχ μεταβολής οι δρομοι της αρετής και της κοκκινιάς. Οι αφίλοσοφητοι, οι βαρύβοροι ίσων, κατερτίζονται δεκαάλιορο εντοπόντων και μεταρρυντικής φροντίδας αποβάλλεται το ερικτικ «ου φανερότες», «ου κλέψετε», «ου φρεδομαρτυρούετε», «τια τον πατέρα σουν και τη μητρούσαν...». Εγγυηθή αυτοις εις φιλοσοφος και εκπολιτικους αφίλοσοφουν, αφούζον κοπαδιον. Τιτοις εντοίχις δεν απαρούν στην αρχαια Ελλαδα, η αριθτερα, μερικες απ' αυτις ξεκαθαριζον τη συνειδημη των δικαιων, πως είναι το ελεγχιστον της ηθικης. Τα αρχαια ελληνικα ηθικα φήμα, πων καραβούνται σε μαρμαρενιες πλακες και στηνονται στα τοιστούτα για να τα βλέποντα καθημερινοις οι πολίτες, εχορυ αλλο περιεχομενο: «Ινοθι δαιτον», «Μηδεν αριαν»... Ιδου η διαφορα απο τους βαρύβορους, η διαφορα ενος ιων που ζει για νεαφιλοσοφει, γιαναγνωριζει. Το «γνώση τον εαυτό σου», είναι εντολη χιλιες φρασες πρωτεον και βαθιτεον απο το μεθαύριο Δεκαάλιορο. Τουτος έγινε για να συνεννοει κατο απο σκληρους νομους ενια λαο της Ανατολιας, που ποθουσε την Αποκάλυψη κι απαντεχε πάντα το Μεσοια. Ο Ελληνιας περιφρονει την ιδεα του Μεσοιανιδουν, γιατι έχει πίστη στον ανθρώπο και γιατι ξερει να σκέπτεται.

Αν μας έλεγε ένας Προφήτης πως αυτά κι αυτά τα πράγματα, αυτά κι αυτά τα γεγονότα σημαίνουν «έλενθεργία», ή εκείνα τ' άλλα «σκλαβία», το μόνο αποτέλεσμα θα ήταν να μη γίνονται ποτέ ελεύθεροι και να σκλαβοθυτούνται σε μια καθορισμένην αυτού ηφη ελευθερίας. Αλλά τα πράγματα δεν είναι έτσι, γιατί αχριβώς η ιδέα της ελευθερίας δεν είναι «τεπερασμένη». Υπάρχει, όπως το αισθητικό συναίσθημα μέσα μας, που είναι πάντα ζωντανό και που μπορεί να βρίσκεται την ανάπτυξή του σε χώρων ειδόν ταύτισης πράγματα. Αλλά όπως ο καλλιτεχνικά αιμόρρωτος, αφήνει το συναίσθημά του αυτό να απονεί, και δεν του επιτρέπει να αναπτύσσεται και να τον μισηφένει και τον ίδιον, έτσι κι ο αφιλοσόφητος, ο εθελόδοντος, προσαλεῖ το μαρασμό μέσα του της φύλετερης οργής του.

Η σκλαβία, βέβαιτε, δεν έχει τις περισσότερες φρέσκες καθόλου δισάρεστη δύρη. Τοννατιόν, μάλιστα, προβάλλει με εξαιρετικά σηματιθή γαραζτησιτικά, σαν μισθήτας πατέρων, μάνας, αδελφών, συζύγων, παιδιών, ερωτιλένης, παροντάζεται σαν ευγενική φιλοδοξία, σαν τρυφερότητα ή καλοσύνη, σαν ευγένεια κι υπερηφανεία, σαν προσδετικότητα ή σαν λερός σεβασμώς σε προγονικές παραδόσεις. Είναι σαν τα χρώματα των δειλινών «οπού δεν έχουν όνομα κι έχουν περίσσια γάρη». Μια μισθή σκλαβίας αίρεται είναι κι ο φυγούργιζός πνηγνας των σημερινών Ρομιών: «νάναι στα πράγματα». Κάθε Ρομιός θέλει, λαζαρά «νάναι στα πράγματα». Όχι η κακοφειξιά μάς κι αιμορρωσία μας, η έξειρη κάθε δυνατότητος για πρωτοτυπία, οφείλεται κατα μέγια μέρος στην φυγούργιζη μας αυτή διάθεση. Ο Ρομιός θέλει και λαζαρά «νάναι στα πράγματα». Και μην παίρνετε την φυγούργια του αυτή εφαρμοσμένην μόνο στην κοινωνική πολιτική. Εξει κάνεται το λεγότερο κακό: αγριεύει μόνο την αντιπολίτευση. Αλλά ο Ρομιός θέλει «νάναι στα πράγματα» και προεπιένον για τις ειδές, για την κύρωση της θέματα και κινήματα. Λαζανιάζει ο δύναμις να φανεί «προοδευτικός». Το τι παίρνει για «πρόόδο» το ορεάλακι του, είναι αύλια σύντομη μαθήση.

Φυγούργιά μας ενδιαφέρει, το μέγινος, ότι μόλις ο Ρομιός φαντασθεί πως κάποια κίνηση είναι «προοδευτική», στείρεται να γίνει αιμέρως οπαδός της για «νάναι στα πράγματα». Μπορεί το «προοδευτικό» επείνο κίνημα να μην επικρατήσει ποτέ. Αδιάφορο. Ο Ρομιός, που το πίστεψε για προοδευτικό, μένει με την ιδέα πως «έναι στα πράγματα». Γιατί θαρρεύετε πως κάνονταν κοινωνιστή έλιο περίστον οι νέοι μισθητικένοι Ρομιώι: Για «νάναι στα πράγματα». Ούτε οι φυγο-

κορυκες, ούτε οι ανάρτες προώπουθεσις ενός κοιμιονυτικού ζωντανούτος υπάρχουν στην Ελλάδα, αφού ούτε τασσούντη βαρβαρότητα ράψιμες εδώ ποτέ, ούτε μεγαλή βιομηχανία. Άλλα ο Μαρξισμός διδουσκει πως η ουζονοματική τοποθετήσεις φέρνει αριστούς τον Κοιμιονυτικό, και έτσι ο γραφικιστικός νος Ρομπός, σχέλαφος της «προοδευτικότητος» του θέλει «άναντα στα πραγματά» μελλοντικού. Άλλα τον προσέχετε με ποση ευχολία ξεχωρίζει, επει τη βασική την εντολών του Ηροφήτη του, τα πρόβατα από τα ερικια, των «προοδευτικών» από τους «οπισθοδρομικούς». Κρατά στη γουρτή του όλη την ανθρωπότητα και μαντώνει τους δικαιους γρούια από τους αδικους. Μέσος στο τοπίο του φύλαει το φως της άλμησης, σαν αναστήφα, και το ανοβή απαθέλει να τυλίγεται μέση σε κατανώπι.

Η πραγματική θμίας είλευθερία βγανει μόνο από την εντολή του «γνώθι σαντόν», Τετού εντολή προστετού λαούς, που έχουν μεσού τους τη δύναμη να ζηδούν αιόνια. Βασική σει μετρού χρονερού είναι ο ξαγγισμένος, ο λυτρωτιένος εαυτός σου. Για να τον γνωρίσεις, αναγκάζη να διερχόνεται τη δίκαιη σου τη σχέλαφη, την αποτυχηση σου την ιλαίθερη. Και στον αγάντι αιτον δεν υπάρχουν ξέρτεροι βοηθοί. Σατι απομική σχέλαφησου είναι η αποικιακή ανανόδησα σου, και ποτε είσαι ανανόδος κανεις ξέρω από σε τον ίδιο δεν το ξέρει. Υπαρχουν πολεῖς, κανημάτα, πορ Ξεγέλουν, έχουν την εξιρευση της γενναιοτήτος, της παλληκαριάς, κι όμοις είναι για σενα τον ίδιο, αν σινηθείσεν ψυχολογίες τον εαυτό σου, κανημάτας δείλιας, η φράγκης φτωχειας. Κατότε τετεινονεται κανεις από αιδηνάπια και καποτε από δύναμη.

Πόλλες φορες ο τούμος ενός ανθρωπού περνα για μεγάλειο. – το λέει καπού κι ο Μαρξισμός Σφ. Πότος άλλος από μας τους ιδιωτες, από τον ίδιο τον εαυτό μας, μπορει να ξέρει τη δείλια μας. – τη σχέλαφή μας – και την πλάκαρια μας. – την είλευθερία μας: Οι γενικες εντολές δεν έχουν περαση. Τργανει να μισησε από δύναμη, και νευρι καλδος, να συγκροτεις, από αιδηνάπια. Οφελεις να ερεγγησε την άλμησια αιτην μέσου σου, και ναχεις την τούμη να ενισχυται σημαφορα με την άληθεια του νοικειες.

Τότε καταλαμβανεις πως δεν υπάρχει άλλη ανηθυικοτητα από την αιτομάζη, την υποζεμενη σου αιδηνάπια. Μπορει να σφάλλεις: άλλη είναι θμίας η πλευρη, που οφειλεται σε περιγραφοση, ή σε αγνοια ομιλιενων στουζειων της πραγματικοτητος, κι αλλο το σφάλμα, που γεννιέται από ανετάρχεια ελευθεριας. Ο δικαιοστης μπορει να πλανθει, όταν του λείπουν δικα τα στουζεια μιας υποθέσεως: δεν του επιτρέπε-

ταύ όμως ποτέ να δικάσει αντίθετα προς το αισθημα της δικαιοσύνης, που είναι ζωντανό μέσα του. Στην πρώτη περίπτωση είναι άδικος για τον κατηγορούμενο, στη δεύτερη ανήθικος, για όλους γενικά και για τον εαυτό του.

•Πως υπάρχει απόλυτη αισθημη της ζωής σε κάθε άνθρωπο που ζει, έτοι υπάρχει μέσα του κι ένας απόλυτος ηθικός νόμος, που ισοδοσεί την ψυχική του ύπαρξη. Λόγηκε κι αυτός μαζί με τη ζωή στα λογικά όντα, και μπορούν να τον ακούσουν καθαρά, όταν καθημερινά κατευκτούν τη λευτεριά τους.

Αυτό είναι, βέβαια, δίνοκολο. Δεν παίρνει ως τόδο να μένει ο μοναδικός κανόνας ζωής. Οι περισσότεροι άνθρωποι νοθεύουν το αιτίητο δάρδο της υπάρξεως τους με το να γίνονται εθελόδοουν. Πολλοί βαριούνται να γρηγοράζουν το κορυφή τους, κι ακόμη περισσότεροι παραμείνουν την άσκηση της ψυχής. Γιατί δεν είναι απλό πρόβλημα να ζεις για να γνωρίζεις. Δεν είναι καθόλου εύκολο να φέρνεις κάθε μέρα σε κοιτήσιο αντιτυπό τον εαυτό σου, τις ιδεολογίες σου, τα αισθήματά σου, να κτυπάς μέσα σου τονφερότητες, να αρνείσαι ελπίδες. Κι όμως μόνο όταν το κατορθώνεις αυτό, είσαι θέλιος να νοιάσεις την ανθρωπιά σου, να πιστέψεις στον άνθρωπο και να συμπαθήσεις το δυτικανό σου. Και μόνο τότε είσαι ικανός να δημιουργήσεις πολιτεία. Γιατί πολιτείες που δεν στεφεώνονται στον αιτιοβεβαϊσμό των πολιτών —αιτιοβεβαϊσμό που πυρήνας των είναι η πίστη στον άνθρωπο, προσώπων αιτιούχης ελευθερίας— υπάρχουν, βέβαια, σαν πετροφικά φαινόμενα, αλλά και σαν εικόνα βαρβαρότητος, και κτηνωδίας. Τέτοιες εικόνες προβάλλουν περίσσοις στην εποχή μας, κι όσο προχωρούμε σ' αιώνες βαρβαρότητος θα πληθαίνουν αρόμη πιο πολύ. Τόσο το ζειρότερο για την ανθρωπιά μας.

(«Προφία», 28 Ιουλίου 1934)

Έθυμο των καιρών όλων και όχη των χιλιών: Οι δούλοι των ιδρυτών των μεγάλων ιδεών και των μεγάλων ηρώων, ανακηρύσσουν τα θύματά τους αγίους και ζαμπήρουν τα μεγάλα κηρούγια τα μέτρα τους, κατ' εικόνα αιτών και ομοιώση, και παρουσιάζονται αυτοί ως επίσημοι αντιπρόσωποι των μεγάλων θυμάτων τους.

Του λογοτέχνη Ι. Α. Θωμόπουλου, «Ν. Εστία», 1992, σελ. 819

Ο νόμος του Κάρμα

Του φιλόσοφου Ι. Μ. Η. Μοζαντεΐαν

Οι πράξεις που επιτελεί η ψυχή, έχουν τις συνέπειές τους, γεθος επίσης προκαθορίζουν τη φύση της μετάνοιας γεννημόσ. Ο νόμος της ενέργειας και της αντίδρασης, που είναι πρωτότυπος νόμος αυτών και αποτέλεσμά τους, στην ηθική ταξη δεν έχει το ονόμα Karma. Το Karma κάποτε λανθασμένα το παρόντων για εμπλακενή, ενώ δεν είναι. Σημαίνει μόνο ότι ένα από το οφείλει να θερισει ό.τι είχε προηγουμενος οπελεψει.

Ανοβίσος οποιος μπαρζει ταξιδι στη φυση, μπαρζει και απιστη φυση μιση και στο ηθικο βαθμοτο. Μία μόνη, σταυρεζεθει, αποφευτεις καθορισμενους καρδιονις της και επισης αφηνει στο νου εντονη την εντυπωσιη της. Μερικες φορεις γνεζεται να μην καρδιοφορησουν σ' αυτη τη ζωη. Για ν' απολαυσει τους καρδιονις τετοιων πράξεων και σημφωναι με τις εντυπωσιες αυτων εσχιματισθηκεν στο νου, η ψυχη ξαναγενναται σ' ένα ειδικο σωμα και σ' ένα φορμιένο περιβάλλον. Αυτη είναι η θεωρία του Karma (...) Σηνετος δεν μπαρζει εγθυμο πεπρωμενο που να καρβερνει τη σταδιοδοσια των ανθρωπων...

(Ελια Φοτιας, 11/5/1972, σελ. 687)

* * * * *

Του φιλόσοφου και οινογαρεα Παραμάνα Γιογκεναντα

Ο μεροδαπτης νόμος του Καρμα (Αιτιατον), οποιος εκτιθεται στις Γραμμες των Ινδων, ειναι δραση και αντιδραση, απιση και συνεπεια, σπορει και σηγκοιαδη. Κατα το διατηρη της φυσιολογικης του μπαρζης, καθε ανθρωπος, με τις σκεψεις και τα έργα του, δημιουργει τη Μοιρατον, αυτο δημιαδηκτον αρχιτερα θα ονομασθει «τεπερωμενο».

Οιασθητοτε δηναιεις του Σημιταντος και αν. καιδος ή καζός, θεθει σε κτηνημ ο ανθρωπος, οφειλον να γριοσουν πισω σ' αυτον, στο σημειο εγκινησης, σιν ένας κύρλος που πρετει να σηματηρθει.

Ο Εμερδον ειχε γραψει: «Ο κοσμος είναι μια μαθηματική εξισωση. Οπως και αν την σηρεψει κανεις, θα μεροδαπησει. Καθε μιντικο αποκαλυπτεται, καθε εγκλημα τιμωρειται, καθε αρχη ανταμειβεται και καθε αδικιαεπεινοθωνεται, με σημη και βεβαιωτητα».

Οτιαν εννοησει κανεις ότι το Καρμα (Αιτιατον), ειναι ενας νόμος δικαιοσυνης, τον οποιο επροκάλεσαν οι αδικιες της Ζωης, θα αισθανθει ότι μειονται η διωφορια και η διαιωνιση της διανοιας των εναντιον του Θεου και των ανθρωπων.

Απο το βιβλιο του «Η αντοβιογραφια ενος γιογκι, σελ. 343)

Η ΑΠΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΑΪΝΣΤΑΪΝ

Της Λιλίκας Νάκου

ΜΕΡΟΣ Β'

Ο Αϊνστάιν, λέγοντας αυτά, έστεκε ορθός, με τα άσπρα του μαλλιά, το κεφάλι ψηλά, πάνω στο ύψωμα με το εκκλιτική της Φράουενκίρχε πίσω του και κοίταζε σαν μαγεμένος το τοπίο αυτό των Άλπεων. Ανάστανε, δυο-τρεις φορές βαθιά, όπως το συνήθιζε άμα βγαίναμε από τη μικρή πόλη του Νταβός, και άρχιζε να περπατά με μεγάλα βήματα. Μόλις πρόφταινα να τον φτάσω, καθώς μάλιστα, με το κρύο, το χιόνι που σκέπαζε τη γη, μεταβάλλοντας σε πάγο, και γλυστρούσε.

Για μια στιγμή, ο Αϊνστάιν, σταμάτησε να περπατά και γύρισε και με κοίταξε. Άρχισε τότε να γελά πρόσχαρα:

— Καιμένη μικρή Ελληνιδούλα, μου κάνει βέβαια στον τόπο σου δεν ήσουν μαθημένη πολύ εδώ από το κρύο... Να σκεπάζεις καλά τα χέρια σου, μια που παίζεις, υποχρωτικά, —ας πούμε—, κάθε βράδυ πιάνο στα Κέντρα, μου είπε στοργικά. Δεν ξέρετε πόση συμπόνια νοιώθω για σας όλους τους νέους που βρίσκετε άρρωστοι, εδώ, στο Νταβός... Από πατέρας θυμάρια ένοιωθα μια μεγάλη συμπόνια για όσους υπέφεραν... Επίσης τα γερατειά μου κάνανε εντύπωση. Μου φαινόταν απίστευτο, πώς μπορούσα κι έχω μια μέρα να γεράσω. Ένοιωθα μεγάλο σε βασιμό για τα γεράματα... Μια φοράρα ο πατέρας μου με πήγε στο Ghetto, όπου κάθονταν μόνον οι Εβραίοι. Είχε έναν υπερήλικα συγγενή. Πολλοί λέγανε ότι είχε περάσει τα εκατό χρόνια... Κάθονταν θυμάρια σε μια πολυθρόνα, και ήταν τόσο ισχνός, τόσο φαρφουρένιος, που λες και η ζωή του κρέμονταν σε μια κλωστή... Καθόμουν και τον κοίταζα με δέος. Ο πατέρας μου ήρθε κοντά και μου ψιθύρισε ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν αδερφός του παππού μου και ότι είχε αντιμετωπίσει πολλές οφραγές στα «γκέτο» της Πολωνίας. Είχε χάσει δυο γηιούς εκεί πέρα. Ξέρει όλο το ταλμούτ απέξω, και όλους τους Προφρήτες... Φιλιηστού γερά...

Έσκυψα και του το φιλησα, και τότε αυτός με ευλόγησε. Με κοί-

ταξει με ένα βλέμμα, σαν να ερχόταν από πολύ μακριά...

Ο πατέρας μου με έμαθε από μικρό να σέβομαι τους ηλικιωμένους. Εμείς οι Ισραηλίτες έχομε παράδοση να σέβομαστε τα γεράτειά... Να αγαπάμε τα νειάτα, αλλά να τα μάθουμε και αυτά να οσέβονται τους γέρους. Η μια γενιά δεν πρέπει να ξεκόβει από την άλλη.

Πρέπει επίσης να προσέχομε τα νειάτα να μην εξευτελίζονται, να μην πιθηκίζουν τα ήθη και τα έθιμα των μέθυσων, που είναι ξένα προς τη φύση μας. Τα καλλίτερα παιδιά του Εβραϊκού λαού ουνέβαλαν ευρύτατα στη δύξη του Ευρωπαϊκού πολιτισμού... Ό,τι γνωρίζομε, το ξέρομε από τους άλλους που ήρθαν πριν από μας. Και στην Εποτήμη το ίδιο. Άντι ζεπετάγεται πιοτέ μοναχός ένας εφευρέτης, χωρίς να έχει από πύρα του μια γενιά ανθρώπων που μόχθησε. Η μια γενιά παραδίνει στην άλλη τη γνώση που με μόχθο κατόρθωσε να έχει, και αυτή με τη σειρά της, την ειρήνη, την τελειοποίηση, την παραδίνει σε άλλους.

Είναι αυτό σε βόμαστε τους Γερους. Άντι συνηθίζομε εμείς οι Ισραηλίτες να βάζουμε σε γεροκομεία τους δικούς μας. Στις οικογένειες των Ισραηλίτων θα δήτε υπερήλικες. Τους προσέχομε και τους τιμάμε δύο και να έχουν υποστεί φθορά. Λοτή η νοοτροπία μας, αυτή η παράδοση, διατήρησε τη ράτσα μας επί τόσους αιώνες... Μπορεί να είναι ένας Εβραϊς που αφαίνεται τη φυλή του και να τιμέται πατέρες του, και τευτόχρονα να είναι ένας πολιτισμένος Ευρωπαίος.

Κουβεντιάζοντας έτσι είχαμε κιόλας προχωρήσει προς τη μικρή πόλη του Νταβός. Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από μια φιλή χιονισμένη βουνοκορφή. Η μικρή κοιλάδα άρχισε να σκεπάζεται με μια λεπτότατη, διάφανη καταγιά, και το φως, με την αντανάκλαση του χιονιού και του ουρανού, έπαιρνε ένα χρώμα σαν λουλακι!..

Ο Αϊνστάιν κάθησε και κοίταζε σιωπηλός γύρω του. Ξαφνικά, ακούστηκαν μέσα σ' αυτή την ιρεμία του δειλινού, παιδικές φωνές που τραγουδούσαν λαϊκές ελβετικές μελωδίες.

— Είναι, είπα, τα παιδιά τα άρρωστα, που τραγουδάνε, που έχουν φυματίωση των ματιών... Κάθε τέτοια ώρα οι νοσοκόμες τα βάζουν και τραγουδάνε, στις βεράντες, πριν να κοιμηθούνε... Το σανατόριό τους είναι εδώ κοντά...

Ο Αϊνστάιν κάθησε, δίχως να μιλά, και τ' άκουγε. Φαινότανε συγκινημένος. Όταν περάσαμε μπροστά από το σανατόριο των

παιδιών, ο γιατρός που έβγαινε από την είσοδο, αναγνώρισε τον Αϊνστάιν. Τον παρακάλεσε να το επισκεφθεί και να μιλήσει στα παιδιά. Γι' αυτά άλλωστε γίνονταν και η συναυλία όπου θα έπαιζε βιολί, ο ίδιος.

Προχωρήσαμε μέσα στο σανατόριο, όπου με λόγια πομπώδη τον ευχαριστησε ο διευθυντής, που δέχτηκε να βοηθήσει το ίδρυμα δίνοντας ένα ρεσιτάλ. Βγήκαμε στις βεράντες, που κάναν τη βραδυνή «κούρα τους» τα άρρωστα παιδιά, ως ότου τα βάλουν μέσα να κοιμηθούν. Πολλά δεν έβλεπαν καθόλου, όταν ήρθαν εδώ... Το μικρόβιο του Κωχ έχει πειράξει το οπτικό τους νεύρο, είπε ο γιατρός στον Αϊνστάιν, όμως πολλά είδαν βελτίωση, και αρκετά παιδιά είναι, που άρχισαν τώρα να βλέπουν.

Οι νοσοκόμες βάλιαν τα παιδιά να τραφουδήσουνέ ένα σκοπό για να ευχαριστήσουν τον «*her professor*» για την επίσκεψη που τους έκανε. Θυμάμαι τον Αϊνστάιν, καθισμένο σε ένα σκαμνί στη βεράντα – με φόντο τον ουρανό που μόλις άρχιζε να σκοτεινιάζει – κοντά σ' ένα άρρωστο αγοράκι, που δεν βλέπει. Τραφουδώνε όμως και αυτό, μιαζί με τα άλλα και σήκωσε ψηλά το κεφάλι του, σαν να προσπαθούσε κάτι να δει... Σαν τελειώσανε το τραφούδι τους τα παιδιά, ο Αϊνστάιν τους μίλησε απλά. Φαινόταν συγκινημένος:

— Μαθαίνω πως είστε όλα παιδιά καλά, και πως κάνετε με υπομονή την αερούθεραπεία σας... Είμαι βέβαιος ότι θα γιατρευθείτε, και θα γίνετε χρήσιμοι άνθρωποι αργότερα στην Κοινωνία...

Οι νοσοκόμες έφεραν έπειτα να δείξουνε στον Αϊνστάιν την έργασία των παιδιών, που κάνανε με τα χέρια τους. Πλεκτά καλαθάκια, με ψάθιες, παιχνιδιάκια διάφορα... Τα με γαλύτερα παιδιά είχαν μάθει να διαβάζουνε με το σύστημα Μπράιτ των τυφλών.

«Τους αρέσουν, προτιμούν από όλα περισσότερο τα βιβλία του Ιουλίου Βερν», είπε μια νοσοκόμος στον Αϊνστάιν. Και θα σας εκμυστηρευθώ ακόμα και κάτι άλλο... Ότι όχι μόνο μικρός διάβαζε Ιούλιο Βερν, αλλά και τώρα ακόμα, όταν θέλω να δεκουραστώ, διαβάζω τον Ιούλιο Βερν!.. Αλήθεια! τι καταπληκτικός, τι μεγαλοφυής άνθρωπος ήταν!.. Τίποτα δε φαντάσθηκε που σχεδόν δεν πραγματοποίησε σήμερα η Επιστήμη και ο άνθρωπος.

— Και στη σελήνη; Θα πάει ο άνθρωπος στη σελήνη; Το νομίζετε αυτό; φώναξε τότε ένα αγόρι, το μεγαλύτερο, που ήταν σχεδόν τυφλό και διάβαζε τα έργα του Βερν, με το σύστημα του Μπράιτ.

— Και βέβαια όταν πάει μια μέρα ο άνθρωπος στη σελήνη, απά-

ντησε ο Αίνοτάνι, και σύντομος θα πετάξει μάλιστα γύρω από το φλοιό της γης...

— Θα ήθελα να ήμουν κι εγώ μαζί! Ξανάπετε το άρρωστο αγόρι.

Ο Αίνοτάνι το κούταξε με σποργή και το φάναξε τότε να πάει κοντά του.

— Έχεις δει ποτέ σου τη σελήνη;

— Ναι, την έχω δει!.. Μικρός έβλεπα, θυμάρια, και τ' αιτέρια, και τα σύννεφα που ταξιδεύουν στον ουρανό. Όλα ήταν τοσού όμορφα!.. Υστερά, άρχιζαν λίγο-λίγο όλα να σκοτεινίζουν και να χάνω το φως μου.

Ο Αίνοτάνι ουγκινήθηκε. **Πήρε το αγόρι στην αγκαλιά του και το έσφιξε με σποργή.**

— Εννοούσου, θα χίνεις καλά, και θα τα ξαναδείς τ' αιτέρια και τη σελήνη στον ουρανό. Και ποιος δερει, ώπου να με γελάσεις, θα γίνουν, και θα δεις, πολλά πράγματα στον κόσμο!..

Και ο Αίνοτάνι έμεινε σκεπτικός γιας κάρπισες στηγμές, κρατώντας πάντα κοντά του το ασύρματο αγόρι.

Όταν φρύγανε από το σαντορίνι των άρρωστων παιδιών, ήταν πια νύχτα. Με δεν ήταν σκοτεινή όπως κατώ στα χειμιλά. Το μόνιμης δίνει ένα παράξενο φως. Υστερά τ' αιτέρια στα φηλά βουνά, φρεγγιούν λαμπτερότερα, γιατί η αιμορραγία εχει μεγαλώσει, και ετοι μά νύχτα είναι σχεδόν φωτεινή. Ο Αίνοτάνι με χωρέ γιατρό ευγενικά, και μου θύμισε, πως αιέριο-το απόγευμα είχε το «ρεσιτάλ» του βιολού του.

— Να μην ξεχάσετε να τρεπτείτε... Εσείς είστε μουσικός, καταλαβατή γνώμη σας! μου είπε.

Αν ήταν δυνατόν, να λημονήσω ένα τέτοιο πρόγραμμα! Ν' ακούσω τον Αίνοτάνι να παιζει βιολί!..

Το άλλο απόγευμα, στις έξη ακριβώς, ήμουν στην αίθουσα σπουδών του Αίνοτανι το ρεσιτάλ του. Η αιθουσα σήταν γιομάτη κόσμο. Ντόπιοι και ζένοι είχαν τρέξει να ακουστούν το μεγάλο σωφρό να παιζει βιολί. Ο Δήμαρχος του Νταβός περίμενε τον Αίνοτάνι στην πόρτα της αίθουσας για να τον υποδεχθεί. Άλλας αιτός, για να αποφύγει τις τιμές και τους λόγους και τις ευχαριστίες που του επιμέλενε οι επίσημοι του τόπου, μπήκε από την πίσω, τη μικρή πόρτα της αίθουσας.

Ξαφνιάστηκαν λοιπόν σαν τον είδαν να ανεβαίνει στη μικρή εξέδρα δίχως κανένας να τον αναγγείλει, μαζί με τον πιανίστα του, και να κουρντίζει το βιολί του.

Σαν τελείωσε, και πριν ν' αρχίσει να παιζει βιολί, άρχισε να μιλά προς το ακροατήριό του.

Θυμάμαι ακόμα τι είπε:

— Σας ωχαριστώ όλους, που ήρθατε να με ακούσετε. Άλλά σας προειδοποιώ. Ετοιμασθείτε να ακούσετε και... κακοφωνίες!.. Έχω φοβερό τράκ άμα βλέπω συγκεντρωμένους ανθρώπους που ήρθαν με το σκοπό να με ακούσουν να παιζω βιολί!.. Συγχωρίστε μου επίσης αυτή την αδυναμία, να θελω να είμαι βιολονίστας. Καθένας μας, δεν είναι έτοι;.. έχει στη ζωή του και μιαν αδυναμία!.. Σας ευχαριστώ επίσης που πρόθυμα όλοι θελήσατε να βοηθήσετε το ίδρυμα του σανατορίου των παιδιών που πάσχουν από φυματίωση των οφθαλμών. Και εγώ, με τον τρόπο μου, αυτό θέλησα να κάνω. Τώρα, λιγάκι υπομονή, για να με ακούσετε...

Και ο Αϊνστάιν, λέγοντας τα λόγια αυτά, υποκλίθηκε γελώντας — με την αφέλεια που τον χαρακτήριζε — μπροστά στο κοινό.

Φορούσε την καλή του φορεσιά, μπλε σκούρα, λαιμοδέτη μαύρο, και είχε χτενίσει τα ατίθασα γκριζόασπρα μαλλιά του.

Έπαιξε θυμάμαι μια σονάτα για βιολί και πιάνο του Μπετόβεν και μιαν άλλη του Λόζαρτ.

Έπαιξε για «μπιζ» ένα κομμάτι διξιοτεχνίας, άλλα σταμάτησε δυο φορές, και κατόπι συνέχισε.

Αφού τελείωσε το κομμάτι, είπε γελώντας και υποκλινόμενος:

— Ε, αρκετά τώρα σας βασάνισα!.. Ο άθλος μου τελείωσε!.. Άλλα, αν θέλετε, τώρα που πήρα θάρρος, μπορώ να εξακολουθήσω να παιζω ακόμα στο βιολί μου... Έχετε... το κουράγιο;

Ακούστηκαν γέλια και χειροκροτήματα. Όλοι τρέχαν να του σφίξουν το χέρι και να τον ευχαριστήσουν.

Περίμενα να φύγει ο πολύς κόσμος, για να πάω να τον συγχαρέω.

— Ε! όχι! δεν είμαι για συγχαρητήρια!.. μου κάνει γελώντας, συγχαρητήρια δέχομαι μόνο για το κουράγιο που έχω να παιζω μπροστά στο κοινό.

Τη στιγμή που κουβεντιάζαμε και είχε βθει κοντά μου και η γυναίκα του, είδαμε να κατεφράγινε τρέχοντας ένας αργοπορημένος και ιδρωμένος άνθρωπος. Ήταν από το Συμβούλιο της Αιμοτικής Αρχής του Νταβός. Κρατούσε στο χέρι του ένα στεφάνι δίχως γούστο και απαίριαστο για την... περίσταση, σαν και αυτά που στέλνουν στις κηδείες!..

— Ερ, Προφέσσορ, άρχισε να του λέει ασθμαίνοντας, σας προ-

σφέρουμε τον στέφανον αυτόν...

Έποτερα τον έπιασε βήχας και σταμάτησε. Η γυναίκα του Αϊνστάιν μου φιθύρισε τότε σε' αυτή:

— Είμαι, ξέρετε, πολύ προληπτική!.. Τι κακό γούστο που έχουν, τέλος πάντων, αυτοί οι Ελβετοί!.. Άεν έβρισκαν τίποτα άνθη να του στελούν, παρά αυτό;

Ο Αϊνστάιν το πήρε στα χέρια και είπε δυνατά γελώντας:

— Αυτό το στεφάνι πρέπει να το φυλάξουμε, μη χρειασθεί στην κηδεία μου!.. Πάντως σας ευχαριστώ όλους σας, ακόμα και για το ...στεφάνι, και γελούσε.

Ο αντιπρόσωπος του Συμβουλίου του Νταβός είχε γίνει κατακόκκινος σαν αστακός, και όλο έλεγε, ανέμεσα στο βήχα που τον έπνιγε:

— Ερ, Ηροφέσορ, μας συγχωρείτε, αλλά...

Ο Αϊνστάιν, κρατώντας το στεφάνι στα χέρι του, μας κάλεσε όλους σε ένα γραπτέ ζάκι του «Κουρχάουζ», κάτι να μας προσφέρει. Έλευσε με την καρδιά του για το θυμό που πήρε η γυναίκα του βλέποντας το στεφάνι που του πρόσφεραν οι Αρχές του Νταβός.

Αλλά όταν έφυγε από το Νταβός και μάθαμε όλοι πως είχε βαριά αρρωστήσει, τότε θυμηθήκαμε αυτό το στεφάνι.

«Δεν του έφερε γούρι» λέγαμε, και πόσο δίκιο είχε η γυναίκα του, τότε που θύμωσε σαν το είδε!..

Ευτυχώς όμως, ο Αϊνστάιν τότε γίνηκε καλά και έζησε ακόμα αρκετά χρόνια, ώστε να δει και τον κατατρεγμό της ράγους του από τον Χίτλερ και τη συμμορία του.

Ο Αϊνστάιν, όπως είναι γνωστό, γεννήθηκε στο Ουλμ της Γερμανίας στα 1879. Φοίτησε σε ανώτερες Σχολές στη Ζυρίχη της Ελβετίας και πολιτογραφήθηκε Ελβετός. Άλλα κατόπι πήγε στο Βερολίνο και έζησε εκεί έως το 1933. Από και έφυγε για το Παρίσι, όπου δίδαξε στο Collège de France. Έζησε κατόπι στην Αγγλία, στο Βέλγιο και τέλος εγκαταστάθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου και διορίστηκε διευθυντής Ανωτέρου Ινστιτούτου Σπουδών στο Πρίνστον. Στα 1940 πολιτογραφήθηκε Αμερικανός πολίτης. Ο Αϊνστάιν πήρε το βραβείο Νόμπελ στα 1921.

Πέθανε στο Πρίνστον των Ηνωμένων Πολιτειών στα 1955 (...).

(«Νέα Εστία», τόμος ΟΕ, σελ. 673-675)

Η ΦΥΣΗ ΣΑΝ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΝΟΗΣΗ

Τίμονος προς την φύση του Μάρκου Αυρήλιου:

Ω Φύση, από σένα προέρχονται όλα, μέσα σου είναι όλα, και σε σένα καταλήγουν τα πάντα.

(Ταῦτα Φαντόν, Λ. 27)

«Ω φύσις ἐξ αὐτῆς πάντα, ἐν αὐτῇ πάντα, εἰς σὲ πάντα».

Η φύση και η διαπαιδαγώγηση είναι κάτι παρόμοιο γιατί βέβαια η διαπαιδαγώγηση βάσει σε ταξιδιό των άνθρωπο, τεκτοποιούντας τον ώμος των μετασχηματίζεται σήμφωνα με τη φύση.

Αμιονότονος (Αποστ. 33, Diels-Kranz)

«Η φύσης και ή διδαχή παραπλέοντος έστι, και γάρ διδαχή μετασχημοῖ των άνθρωπον, μετασχημούνται δὲ φυσικοτείν».

Η φύση είναι ισχυρότερη από καθέ διδασκάλια.

Μενανδρού (Εγκληματικού, 214)

«Η φύσις ἀπέντων τῶν διδαχμάτων κατατεῖ».

Σ' αποστρέφεται όσα βρίσκονται στην ουσοτάτη μας, αλλά είναι αντίθετο προς τη φύση.

Επίκτητου (Εγγιωδίδο, ΙΙ, 2)

«Ἄροις φίλη την ἔσκλιτην ἀπό πάντων τῶν οὓς ἐγ γάρ καὶ μιτάθης ἐπί τὰ παραφύοντα».

Το να ανεργείς σήμφωνα με τη φύση είναι νόμος της ζωής.

Επίκτητου (Λιαστρίβα, Ι, κεζ 1, 1-2)

«Νόμος βιοτικός ἐστιν οὗτος το ἀκόλουθον τῆς φύσει πρότεινε».

Η φροντιστή μόνη της οδηγεῖ στο κένο.

Πλούταρχος (Πόλις, 333 B)

«Η γαρ ἀγνογος τοιν αἱ ταντῆς προς το καλόν».

Η Κοινή που οριφένει με τη φροντίδα, είναι σχοινός το ίδιο με την ενθυ-
ρετή ζωή. Επειδή εννοεί ο τελικός ορός τους ότι το οποίο η φρον-
τιστή μάς οδηγεί.

Ζήνεντας Λόγιος Λαούτον, Βιοτό Φίλος, VIII, 87

«Το διολογούμενος τη φροντίδη, αποφένει και μάκιτρη ζητεῖ αὖτε την
προστασίαν την πατέρα της προστασίας της φροντιστής».

Αντι προστελλόντας πάντα νοούσε στην ορθοδοξίαν την προστασίαν της ομοίως ειδούς προστασίας, έχεινα πολλούς είναι σημαντικούς με τη φροντίδα, της οποίας είσαι περιφέρεια.

Μάρκος Αρραζιών (Επίκληση Πατέρων, B, 10)

«Ούδετερός καὶ καλύτερός την προστασίαν της φροντιστής, προστασίαν της
κατάληψης».

«Από το βήμα της γνώσης καὶ Παρούσια».

Α. Μαραζάκη, σημείωση, «Ερώτηση, σελ. 123»

Η φροντίδα, με την οποία γράφεται, πας μάκια για σού, και προσ-
δομομήτικος και θεραπευτικός. Το μηρούδιο για μάς είναι ποιητικός φύγος
προσθέμοντας και δεν καταλαβανούμε της φύσης της λαϊκής. Κι αυτή η
αγνοείται η τροφήδια της πιοράς μας.

Για το λογοτέλον Ι. Α. Θεοφόροβον, σε Ν. Φοίνικας, 1992, σελ. 819)

Όταν ο ανθρώπος καταρρέει να γεταιρώνεται από το φοτενό
σούπα, που εί Γραφεί το ονομάζουν «το σώμα της δοξας», ο ανθρώπος
γίνεται προσματικός αθενατός. Το φυσικό σώμα δεν μπορεί να διατηρη-
θεί πολύ καλύτερα είναι νετογραφήμενο να δομεί το ουρανό τα στοίχια του
το εποτελώνταν στη μητέρα την οποία βήρυγκ. Άλλα με το σώμα του
φοτος, το σώμα της δοξας, ο ανθρώπος μπορεί να ζει αιώνια.

Ομορφιά Αίγανενθρό (Η μαστιχή και ο χρήσιμης εννοια της διατροφής, σελ. 56)

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ο ανθρωπος πρέπει να προσευχεται κατά τον εξής τρόπο: «Κύριε, ποτεύω σε Σένα και γνωρίζω ότι μπορείς να με βοηθήσεις θα κάνω όμως κι εγώ ό,τι μου είναι δυνατόν για να επανορθώσω ό,τι κακό έχω κάνει.

Π. Γιογκανάντα („Πανιοβιογραφία ενός γιόγκη, σελ. 227)

* * *

Η προσευχή αναβιβάζει εις ύψη θείας θεωρίας. Ο Μισαέλ, ο γέροντας μου, όταν προσευχόταν, έλαμψε ολόκληρος (...)

Αν θέλετε να οας εισακούσει ο Κύριος, ποτέ μην πικράνετε άνθρωπο.

Γέροντας Ιερώνυμος (Π. Μηδιον „Γέρ. Ιερών., ο ησυχαστής της Αίγυπτου, σελ. 207, 194)

* * *

Για όλες τις υποθέσεις της ζωής, τη θεικότερη βοήθεια, μάς τη δίνει η προσευχή.

Γέροντας Ηλιος (Δ. Τάιοη, Ο ασκητής της Ηαναγούδας, σελ. 94)

* * *

Η ουγκεντρωμένη οκέψη και η ουνειδητή προσευχή είναι οι ουνθήκες όπου ο άνθρωπος είναι βέβαιος πως είναι προφυλαγμένος από τις κακές επιδράσεις που προέρχονται απ' έξω.

Petar Deunov (900 οκέψης του Διδάσκαλου P. D., σελ. 73)

* * *

Μερικοί όταν εξέρχονται από την προσευχή, είναι όσον να εξέρχονται από φλογισμένο καμίνι, αισθανόμενοι ουγκρόνως μία ελάφρωση και ένα καθαρισμό από τον ρύπο και το βάρος της αμαρτίας.

Ιωάννης ο Σιναϊτης („Κλίμαξ“, Έκδ. μονή Ηαρακλήου, σελ. 265)

* * *

Κάθε φορά που κάνετε μια προσευχή ειλικρινή, έντονη και με ανιδιοτέλεια, εισακούστε (...) Τη ουγμή που προσεύχεστε, αυτό

που ζητάτε αρχίζει να πραγματωποιείται· χρειάζεται όμως πολύς καιρός για να πραγματοποιηθεί η λήρωση.

Ο Αἰθανάρωφ (Τὸ εγκρεγκόρ του περιοπερού, σελ. 171)

* * *

Η προοευχή πρέπει να οτρέφεται περί τα εξής θέματα:

α) Τον καθαριομόν της πνευματικής μας αιμοοφαίρας, την απομάκρυνση των κακών επιδράσεων και εμπινεύσεων και την χορήγησην αγαθών τοιούτων. Η προοευχή αύτη πρέπει να απευθύνεται προς τον φύλακα ημῶν ἄγγελο.

β) Εξαγνιομόν και φωτιομόν της ψυχῆς μας. Να καθοδηγηθώμεν οἵως γνωρίσωμεν την αλήθειαν. Η προοευχή αύτη πρέπει να απευθύνεται προς προσωπικούς Λόγους, προς την ὑπαρξίαν των οποίων και την αποτελεοματικήν εκ μέρους των βοηθειαν τρέφει κανείς πεποίθησην.

Αντόνιος Ανδριανόπουλος (από μελέτη των „Περὶ προοευχῆς“)

* * *

Στους θεούς ας προοευχόμαστε· γιατί εἶναι πολύ μεγάλη η δύναμή τους.

Ευριπίδη (Ἄλκηστις, 218-220)

„Ἄλλ' ὅμως θεοῖσιν εὐχάριστα· θεῖσν γὰρ δύναμις μεγίστη·“

* * *

Η προοευχή του Σωκράτη:

„Ἄγαπητέ Παν και οεις ἄλλοι θεοί, δοοι λατρεύεσθε εδῶ, κάμετε, ώστε να γίνω ωραίος εωτερικά (κατά την ψυχή)· τα δε υλικά αγαθά, δύο εἶχω, κάμετε να βρίσκονται σε αρμονική οχέοη με τις ιδέες μου. Να νομίζω πλούτοι (μόνο) το οοφόρο, και να έχω τόση περιουσία, δοη θα ἡτο αρκετή να έχει και να ανέχεται, οχι ἄλλος ἀνθρωπος, αλλά ο συνετός.

Πλάιωνα (Φαιδρος, 279 B-C)

Το καλό που δεν έπραξες...

Ευθίνεται ο άνθρωπος όχι μόνο για το κακό το οποίο διεποδέξει, αλλά και για το καλό το οποίο δεν έπραξε, ενώ ηδίνωτο να το πράξει.

Παν. Γιωτόπουλος (*Η Μεταφυσική*)

* * *

Παρεμφερής αναφορά από τη στοιχική φιλοσοφία:

Αδικεῖ συχνά και εξείνος που δεν κάνει τίποτε, όχι μόνο εξείνος που κάνει κάτι.

Μέρον Αρρενίου (*Τα εις Εαντον Θ. ε*)

«Άδικει πολλάκις ό μή ποιῶν τι, οὐ μόνον ό ποιῶν τι»

Δεν σε ψηλώνει η προβολή...

Αν είναι αραιό πράγμα η φήμη,
δε σε ψηλώνει η προβολή.

Βραβεία, αιτόγαρα και ευθυμία,
μήν τα τιμᾶς τόσο πολύ.

[...]

Τώλειον μισα στην αράνεια,
και κούψε τον άθλο σου σ' αντή.

Έτοι όποις κούβονται τα ορούνια
μεσ' στην ομίζη ληγενή.

[...]

B. A. Πασπεργανάς (1890-1960, Ατάνασιος Ράφσος ποιητής,

«Ν. Εαττος, 1992, σ. 739)

* * * * *

Η μοιραία μέρα...

Τα χατούτερα που τα δημοφίλες στις 20 / 4 / 1998 αδελφίζουν πως φίλος, αξέτολος ανθρώπος, στον βρούσομαστε στο εξόχουτον αυτού ονειρού της Αργοίδας. Τον προσωπικό να μην μιλαει αργό, για να μπορεί να τα χαταγάφει, οπος ζωει εύκαμπτα.

«Άρο μήνες ποτίν μεθανει η μητέρα μου, ο πατέρας μου είδε ονειρού στη μητρόση μην θετεθαντι στις 18 Ιουλίου. Επειδή δεν καταλαβαίνει, φωτίζει: "Ποινιτού η Ιουλίου?" Η απαντήση ήταν: "Ζευνταί" (δημιαρή Ιουλίου). Όταν, μαζί μα το απελευθερώνει, τον φωτίζει, "Ποιος δωρει το παιδί?", μαζί απαντήσει: "Ο αρρείος μου".

Και προειδοποιεί η μητέρα μου απέθανε έμμαρτυροντας 19 Ιουλίου στο νοσοκομείο "Ευφράτης". Άπο το σπίτι μας εκτός επειρουναγματο νοσοκομείο στις 18 Ιουλίου. Λίγες ορεις ποινικής ημέρας του ζωού μας, "ερήσει" ορφανότα τους πονεις της που εζούν αποθανετα...

Δ.Δ.

Το δέλεαρ της Ζήνης

Του φιλόσοφου και απεργατικού Πλατονικού Λαζαρού (1858-1942)

Το μέγα τοντού του βίου δουλειά να καταστήσῃ το άσυρο λεπτήνιον οργανον του πνευματος. Ινει η θελήσης του πνευματος επειζητεί τελεφόρως και τα τι θατιμασταί ματού δυνάμεις ζημονιοποιούνται, δεν μετατουνται μηχανικά η βεβαιωμένη μεθόδου. Αλλατεται σημειώσαι γάληνος (πνευματικος) πόθος (...).

Το δέλεαρ της Ζήνης θα γινοι επι τέλους την ισχύ του ενν το ξετιμοτάτης και λεγης προς αυτο επιμονος: «Είσαι δέλεαρ και σε γεληθελοτισθού. Λεν εποι ειρων να μη σάκησης. Εγρ θα σε δειμενον δεν θετε δεσμευοντες συ (...).

Ινα εγις το θάρρος να φιλής επιτελτικος εις το δέλεαρ, ποτε να εγις απολύτων πιστιν εις το Υψιτον Ηνειμια (...).

Ειν κατορθωσης να εποτελεης το δέλεαρ γορεις την αντίληψην των πιτεριτων πνευματος, θα αποκτημης μαν επιτέλεοντον κυριαρχησην επι των ζημιατων ορέξεων, αλλα το προ αυτον εσωτεριζεις θα σε καταφιβρωσει, και δημιουργησην δυναμιν δεν θα αναπτυνεης.

*Στοιχεια Βιονομιας, I, Νεα επο. «Ιδεο-θεατρον»
(Αισθησησαι τη γνωσσα των απεργων)*

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Του Ιωάννη Πολέμη (1862-1924)

Λέγει ο Χρυσός στο Μάρμαρο:

— Στα πέρατα του κόσμου
ποιος ήλιος λάμπει αωάν εμέ, ποιο φως έχει το φως μου;
Εγώ τον κόσμο κυβερνώ, την ευτυχία υφαίνω,
ποδοπατώ την αμορφιά, την ασχημιά αμορφαίνω:
εγώ οδηγώ στα οκτεινά του κλέφτη μου το χέρι,
εγώ ακονίζω του φονιά το δίκοπο μαχαίρι:
εγώ αγοράζω την τιμή και την ποιλά ότι δρόμο,
εγώ νικώ την αρετή, καταπατώ το νόμο.
Περίσσιες είν' οι χάρες μου, κ' η δύναμί μου μόνη
γκρεμίζει θρόνους απ' εδώ, θρόνους έκει στηλώνει...
Εσύ τι κάνεις, Μάρμαρο;

Και τ' αποκρίθη εκείνο:

— Εγώ σε τάφου οκτεινά τη δύναμί σου κλείνω!

(«Αλεξιπτώτρα», έκδ. Ι. Δ. Κολλάρος, Αθήνα 1912, σελ. 12)

Αετοί μονόστιχα

Του Γάλλου ποιητή και ιελληνιστή CHARLES ASTRUC

Κύριε, κανεὶς μητὶ χαρῇ να βοηθήσεις τη λένη μου διάλυμ!

Ω, η αστήια γούριοτρέπια της πέτρας και του δίντρου!

(Μητρός Η. Β. Παπαζού)

Αυτός ο Τύμφος

Αυτός ο τύμφος δεν με θέλει,
αυτός ο τύμφος με αποθέτει...
Έφερα μια δεσμή ράβδων
κι αφέων φυλλοφρύνουν,
έφερα ένα ομίνος αιθονιαν
κι ευθής βουβιθικαν,
έφερα μια δεσμή πλαγιών
κι ευθής με καταρρόγην το σκοτος.
Και χθες και χθες,
καθώς γονιμεύει θρινότονα,
οι θρωοι των ρηγηλων των φυλλοφρύνουν,
οι χρυσοί των οκοτενών κλαδιών,
ουνέτεον τους φθογγούς!

Φύγε, φύγε!
Τον τύμφο αυτού μην τον ρυπαίνεις.
Λειτούργησε μεθικές, οσο πρέπει!

Βαρ. Ι. Λαζαράς & N. Γοττα, 1993, σελ. 186.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ ΗΟΥ ΕΙΑΝΕΚΑΘΗΚΑΝ:

Σπύρος Νάζου: Ήρωις τροφής, κατασχέων στρατού,

“... : Ηνευριτικά ίδεα.

Αντεντον Ανδριανούτσου: Λοχαριού Εξάρχης Φιλόσοφος

“... : Οι νοοι της ζωής.

Ιωάννης Βασιλή: Το ομαδοπατέριο εντός μυστού.

“... : Τα στιγματιστέα των ανθρώπων και αι γνωριζούσαν των βασισ.

Πλατενά Λαζαρούλη: Στοιχεία Βιονομίας.

“... : Φρεσ έτ των ξυδού.

«ΙΑΕΟΘΕΑΤΡΟΝ», Στονδιάρη 57, Τηλ.: 5237543

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΕΛΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2000**

Εισόδος Ελευθερία -- Ωρα 8 μ.μ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

3 Τριτη	ΗΛΙΟΣ.	Μιχ. Γονιζόσιου: Η συγχρότηση του Ανθρωπινού Όντος μέσα από το συμβολισμό των τεσσάρων στοιχείων.
5 Ηεπτη	ΑΙΓΑΙΟΛΩΝ.	Γ. Σιβοής: Ο ρόλος της Θεοσοφικής Εταιρείας στην πνευματική αναγέννηση των ανθρώπων. (Η ομιλία αφήνεται για γίνεται σε κοινή πανηγυρική συνέδαιση με την στιλιτεύσι τόπων των στούντων, επ' εγκαίνια σηματικόφορων 70 χρονών από την ίδρυση των ολλανδικών στιλιτών της Θεοσοφικής Εταιρείας).
9 Λευτέρα	Κ. ΜΙΛΑ/ΛΟΣ.	Από τους αρχαίους Ελλήνες Φύλοσοφους.
10 Τριτη	ΗΛΙΟΣ.	Ηρό Ζαραργά: Άπο Μηθού Λαζαρίδη -- Η ΗΣωρούταιρη Λοτίμια.
12 Ηεπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ.	Χρ. Καποδοτάκης: Ήρος Αναζήτηση του Μηνύτιορ Αρδιότου.
13 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ.		Ηρό Ζαραργά: Συγκινούσ: Η μεταφορά του ποιητή στο «Ιερό Όδος».
17 Τριτη	ΗΛΙΟΣ.	Μαριο Τοπουζούσης: Εκπαιδεύσ από την Βραζύλια.
19 Ηεπτη	ΑΙΓΑΙΟΛΩΝ.	Κρ. Ιωαννίδης: Εσφερενή Μαθητεία (μέρος Α').
20 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ.		Σημετον. Μηθος. Αστοστιβολιόπος (μέρος Α').
23 Λευτέρα	Κ. ΜΙΛΑ/ΛΟΣ.	Κρ. Ιωαννίδης: Κρ. Γονιζόσιους: Η διναύψη του νου στον ανθρώπο.
24 Τριτη	ΗΛΙΟΣ.	Κρ. Ιωαννίδης: Η αρχή του Ζεν.
26 Ηεπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ.	Ηζ. Κηφισία σ' αυτον.
31 Τριτη	ΗΛΙΟΣ.	Εζ. Ζαραργά: Το ζάρια.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

2 Ηεπτη	ΑΙΓΑΙΟΛΩΝ.	Γ. Σιβοής: Οι εργάσιμες οξύες και το αιώνιο ιδανικό (μέρος Α').
3 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ.		Αν. Μυζάλασης: Οι λείψοι των Μοντέιον.
6 Λευτέρα	Κ. ΜΙΛΑ/ΛΟΣ.	Από τους αρχαίους Ελλήνες φύλοσοφους.
7 Τριτη	ΗΛΙΟΣ.	Ηρό Ζαραργά: Τα Μοντέια στην Εζιάδα -- Μάντεις.
9 Ηεπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ.	Κρ. Ιωαννίδης: Εσφερενή Μαθητεία (μέρος Β').

10 Ηεραρχείη ΛΑΚΥΩΝ.	Μάρτιο Τοπτοπολογική Κύριος Καυτανεύτα
14 Ιούνιος ΗΛΙΟΣ.	Τέτα Αρχαιώριη Λούθητος Ήρούς
20 Αυγούστου Κ. ΜΕΛΑΟΣ.	Κονι Τοπτοπολογής Ευτίζιος και ανεργός φροντίδας
21 Ιούνιος ΗΛΙΟΣ.	Άνδρας Μαρτυρος Η Σοροία των Αρχαιοτέρων
23 Πεντηή ΛΑΚΥΩΝ.	Οι τρεις ορφές των Λοχών — Μέρος Α Σοφτού Γνωστού
24 Ηεραρχείη ΛΑΚΥΩΝ.	Ηρε Ζωούσα Η εργάτρια Ηλιοτονίζοντας την ζωή
28 Ιούνιος ΗΛΙΟΣ.	Μάρτιο Τοπτοπολογική Ευτίζιος και πάνω από Κούτσουντα
30 Πεντηή ΑΡΓΗΜΗΣ.	Χο. Καπεροτοζής Η επιζούντα του αυθεντικού της τοπαλούδης ζωήτος μέρος Α

ΑΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

1 Ηεραρχείη ΛΑΚΥΩΝ.	Άντι Μήχανας: Ο Ηροινήρος.
4 Αυτεράς Κ. ΜΕΛΑΟΣ.	Αιτότους αρχαιόδους Εγέληνες φυλαροφόρους.
5 Ιούνιος ΗΛΙΟΣ.	Μήχ. Τοπτοπολογής Η Μητρόπατρα Μετρητός πιστού από τους παθούς. (Μέρος Α)
7 Πεντηή ΑΠΟΛΛΩΝ.	Γ. Σιρόης Οι αρχηγοίς σημειώσαν το σπεντό ιδεώντας μέρος Β).
8 Ηεραρχείη ΛΑΚΥΩΝ.	Κρ. Ισαννιδάρης Καρδια — Ο Νοιος της Αντεπόδοσης.
12 Ιούνιος ΗΛΙΟΣ.	Άνδρας Μερινος: Η Σοροία των Αρχαιοτέρων Λασιών
14 Πεντηή ΑΡΓΗΜΗΣ.	Χο. Καπεροτοζής Η επιζούντα του αυθεντικού της τοπαλούδης ζωήτος μέρος Β).
15 Ηεραρχείη ΛΑΚΥΩΝ.	Ο. Κατοφής: Κομινανόρη.
18 Αυτεράς Κ. ΜΕΛΑΟΣ.	Αιτό τους αρχαιόδους Εγέληνες φυλαροφόρους.
19 Ιούνιος ΗΛΙΟΣ.	Μήχ. Τοπτοπολογής Η Μετρητός Μετρητός πιστού από τους Μητρούς μέρος Β).
21 Πεντηή ΑΠΟΛΛΩΝ.	Γ. Σιρόης Οιδαστής Θεοφόρον θησαυρού.

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία του της Θεοος,
Επαρχίας Βουκουρεστίου
25, α' όροφος Κωδ. 106
71, είναι ανοικτά κάθε
ημέρα από 10.30 - 1, εκτός
Σαββάτου και Κυριακής.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΔΩΡΕΕΣ
Παραγάλωμες όποις απο-
στέλλετε με ταχυδοσική
επιταχή προς: Ηεροδικό
« Ι Α Ι Σ Ο Σ »
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25,
106 71, Αθήνα.

Επίσης αποστέλλετε με ταχ-
υδοσική επιταχή μόνο εις:
Θεοδοτική Επαρχία, Βου-
κουρεστίου 25, 106 71,
Αθήνα.

ΑΝΤΗΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΛΙΣΟΥ

Ζάχαρης: Παν. Βλαζόπουλος
Βόλος: Γ. Κουζουβίνος
Ηράκλειο: Μ. Λαζαρίδης
Ιωαννίνα: Ελευθ. Τζούλας
Κέρκυρα: Κάρολος Αγιούς
Λακία: Γ. Μουτάρης
Λάρισα: Ιο. Φεζέλος
Ναύπλιο: Χαρ. Μεταράκης
Πάτρα: Αθ. Κοντοδούλης
Ρόδος: Αντ. Βελγούτης
Σύρος: Η. Ζαραφωνίης
Χαϊκίδα: Λημ. Αμπαρέλος
Χανιά: Εμμ. Νοδαράκης
Κύπρος:
Αθαν. Ηεταδόπουλος
Α. Γρ. Αγίουντιον 29
Μέγαρο Λίπα 456
Τ.Τ. 6021, Λάρνακα
Τηλ. 04654511 (Ουζίας)

Επτύπωση: **Μηχ. Τσιαδής - Ν. Κουτσοδόντης**
Ηρώς Κονοτοντούπολης 1, Β — Ν. Λιόσιο.
Τηλ. 57.15.595 — 57.32.001

Η Απόκρυφος Εξέλιξης της Ανθρωπότητος

CHIARA JADASA

Η πατέρια αίγλεια προμένει και συναρπάζεται παρουσιάσσει τη δύναμη της πάτης Θεοσοφίας & ταυρείας. Έγινε μίσαν μαδιά το βιβλίο. Πορεύεται η θεατική και διαγράμμιση, όπου οι βιωτικές έννοιες γενικών με πολύ εύκολο τρόπο προσπένευσιν αναφένονται:

Η εσωτερική εξέλιξης της Ζωής και της Μορφής • Η Ανοδος και η Πτώση αντίθετων • Οι 7 Κάρτες Φύλαξ • Χειρες της Ατλαντίδος και της Λεψιωτίδος • Οι Νόμοι της Μετανοστικότητας και του Καρδια • Οι Αέροι των Κόσμων • Ο Αστρικός Νοητικός, Βιωδικός, Μητρανικός, Εναδικός και Θεατικός Κώδικες • Ο Ανθρωπός κατά την διάποκεια της Ζωής και του Θανάτου • Τα Αέρια των Σύναντα του Ανθρώπου • Η ποσταριή εξέλιξης της Ύλης, της Δυναμεώς και της Συνειδητότητας • Η Μεγάλη Λογκή Αδελφότητος • Η εσωτερική Διακινθένηση του κόσμου • Οι Μεγάλες Μορφές της Αερύτου Ιεραρχίας • Οι Εκδηλώσεις και το Έργο των Λόγων αντός των Μοράτων Κόσμων • Οι Ατραποί της Μαθητείας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Τυχοδρομική Διεύθυνση: Τ.Θ. 51 134, 145 10 Κηφισιά.

Τηλέφωνο: (01)-86.63.591 Fax: (01)-62.50.513

<http://tetraktyis.cjb.net> e-mail: tetrakty@otenet.gr

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ Η ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ

(γιαρίς επόμενης για παραγγελίες αξίας ανω των 9.000 δρ.)

Μετενδιάρκωση (Παπύς)	2.300
Η Ζωή μετά τον Θάνατο (Άνω Μπέζαντ)	1.800
Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκαλών Α' (Ροζέρ ντε Πεν)	2.500
Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκαλών Β' (Ροζέρ ντε Πεν)	2.800
Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκαλών Γ' (Ροζέρ ντε Πεν)	3.600
Ανθονυμη Αδελφότητα (Στέργον Χρονστή)	2.500
Διδασκαλίας Δρυιδών (Υβ Μπερτζού)	1.700
Η Μυστική Ιστορία του Τέκτονισμου (Κ. Λεντμπίτερ)	3.000
Το Βιβλίο του Τέκτονος Μαθητού (Οσβαλντ Βιρτ)	3.700
Το Βιβλίο του Τέκτονος Εταιρού (Οσβαλντ Βιρτ)	3.600
Το Βιβλίο του Τέκτονος Διδασκάλου (Οσβαλντ Βιρτ)	4.800
Τέκτονικο Μουσείο (Νο 16) (Πίετρος Γραμμιγέρ)	4.000
Το Μεγα Απόρρητο Α' (Η Βασιλική Τέχνη) (Ελιφάς Λενί)	1.700
Το Μεγα Απόρρητο Β' (Τα Μυστήρια των Ιεροφαντών) (Ε. Λενί)	2.600
Το Βιβλίο των Σοφών (Ελιφάς Λενί)	1.900
Η Αποκρυφός Εγκληματικής Ανθρωπότητος (Κ. Ζιαραζαντάζι)	4.000
Οι Διδάσκαλοι και η Ατραπός (Κ. Λεντμπίτερ)	3.500
Πραγματεία επί των Αποκρυφών Επιστημών (Παπύς)	4.700
Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο Α' (Σ. ντε Γκοντάτα)	6.100
Η φαντασία καταπολεμήσουμε την Βασκενία και τις Αργητικές Λινύμεις (Παπύς)	4.200
Ο Παρακελεσός και η ουδιά της Διδασκαλίας του (Φρ. Χάρτιανν)	3.300
Μυστήρια κατά την τάξη Μεταξιγεόσεκ (Στέργον Χρονστή)	3.500
Αναζητήστε τους Ροδοστούρους (Φραντζέ Χάρτιανν)	2.100
Αυτοκαταρργώ και Πετρώμενο με τους Κύκλους της ζωής (Χ. Σ. Λιούνε)	2.600
Η Μυστικιστική Ζωή του Ιησού (Χ. Σ. Λιούνε)	3.200
Προσευχή από όλο τον κόσμο (Μέντο Τεύλιαρ)	1.700
ΕCCE ΉΟΜΟΙ (Λούπι Κλωντ ντε Σάν Μάρτεν)	1.100
Ο Επωτερικός χαρακτήρας των Ευαγγελιών (Ε. Π. Μπλαζατσί)	1.400
Ο Θρύλος του Τέταρτου Μαγού (Χένρυ Βαν Ντάικ)	900
Επωτερικός Βουδδισμός (Α. Σίννετ)	3.000
Μεγα Ελληνο-Αγγλικό Λεξικό (Τζον Πικερινγκ)	15.000
Αφίσα "Ροδοσταυρικός Πίνακας του Ερμητισμού και της Αλχημείας" (Ιωάννου Πανσόφου 1626) (Αφίση 50 x 57 επ με συσκευασία)	2.650

(8241)

Ουδαεικόναγμα

Θήλας

Αρ.
Πολ.η

Τηλέφωνο

Τ.Κ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Τηλεοπτική Διεύθυνση: Τ.Θ. 51134, 145 10 Κηφισιά

Τηλ. 01-80 63 591 Fax: 01-62 50 513